

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ

❖ Το Ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο αποκαλούσε τον Ιησού Χριστό «**ΠΛΑΝΟ**» (Ματθαίος ΚΖ/27:63), τον απόστολο Παύλο τον θεωρούσαν ότι ήταν ο αρχηγός της «**ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**» (Πράξεις ΚΔ/24:5) και γενικά όλους τους πιστούς των πρώτων χριστιανικών αιώνων ότι ανήκαν στη «**ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΗ**». Κατηγορούσαν ως αιρετικούς αυτούς που με αυταπάρνηση και θυσία κήρυτταν το μήνυμα της αγάπης, αυτούς που με τη δύναμη του Ιησού थेράπευαν και ελευθέρωναν τους ανθρώπους από τα πνευματικά δεσμά του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του.

Τα μεγάλα ερωτήματα που προκύπτουν από τους παραπάνω χαρακτηρισμούς είναι: «**ΠΟΙΟΣ** είναι ο πραγματικά αιρετικός;», «**ΠΟΙΟΙ** ήταν οι μεγαλύτεροι αιρετικοί όλων των εποχών», «**ΕΙΝΑΙ** αιρετική η εκκλησία, που δημιούργησαν ο Ιησούς και οι απόστολοι;», «**ΠΟΙΑ** είναι η ετυμολογική έννοια της λέξης “αιρετικός;”», «**ΕΝΑΣ** αιρετικός μπορεί να κατέχει την αλήθεια και να μην βρίσκεται σε πλάνη;», ... και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

❖ Στο βιβλίο αυτό γίνεται παρουσίαση για το νικηφόρο ξεκίνημα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και της μετέπειτα ιστορικής πορείας της εκκλησίας του Ιησού Χριστού μέσα στους αιώνες. Δίνονται απαντήσεις σε ερωτήματα, που απασχολούν κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας και μελετητή της Βίβλου, όπως:

- Τι «είναι» και τι «δεν είναι» εκκλησία; Ποιο είναι το όνομά της;
- Ποια ήταν η «αίρεση των Ναζωραίων» στην εποχή των πρώτων αποστολικών αιώνων;
- Ποια ήταν η διδασκαλία και οι αρχές της αίρεσης των Ναζωραίων;
- Ποιο ήταν οι «μεγάλοι αιρετικοί» όλων των εποχών;
- Ποιο είναι το «νέον πράγμα» της εκκλησίας του Ιησού Χριστού;
- Τι συμβολίζουν ιστορικά οι «επτά εκκλησίες» της Αποκάλυψης;

❖ Πρόκειται για ένα βιβλίο που οδηγεί τον κάθε συνειδητό πιστό **ΝΑ ΕΝΝΟΗΣΕΙ** ότι ο πνευματικός αγώνας με τις πονηρές δυνάμεις είναι συνεχής, δεν σταματά, μέχρι να συναντήσει τον Κύριό του και σωτήρα Ιησού. Για το λόγο αυτό πρέπει **ΝΑ ΛΑΒΕΙ** αποφάσεις στην ζωή του που θα τον οδηγήσουν σε νικηφόρα πνευματική πορεία μέσα στην καθημερινότητα του, η οποία είναι πάντα γεμάτη από πιέσεις, προβλήματα και δυσκολίες.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ

"Επειδή εύρομεν τον άνθρωπον τούτον (τον Παύλο) ότι είναι
ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ και ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΣΤΑΣΙΝ μεταξύ όλων των κατά την οικουμένην
Ιουδαίων και είναι πρωτοστάτης της ΑΙΡΕΣΕΩΣ των ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ...."
(Πράξεις ΚΔ/24:5-6)

2^η έκδοση βελτιωμένη 2008

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»
ΑΘΗΝΑ - ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ 2022

© COPYRIGHT 1993

για την Ελληνική γλώσσα:
ALKIVIADIS TZELEPIS ("ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ")
www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 1993
ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: 11/2008
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 08/2022

Επιμέλεια έκδοσης, κειμένων
ΗΥ, Μοντάζ, Εξώφυλλο:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. επικοινωνίας- Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»
Groups 2: «Vivliothiki FILADELFOS»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com
alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):
Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2
FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS
"Κέντρο Ευαγγελίου /Filadelfos"

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 16 - 6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

«Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»	05
1. Ο ΠΛΑΝΩΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ ΟΛΗΝ	05
2. ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ	07
3. ΤΙ «ΕΙΝΑΙ» ΕΚΚΛΗΣΙΑ	08
4. ΤΙ «ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ» ΕΚΚΛΗΣΙΑ	11
5. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	13

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

«Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ»	17
1. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	17
2. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ	20
3. ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ «ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ» ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ	24
4. Η ΟΡΘΟΤΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ	27
5. ΕΝΟΤΗΤΑ και ΑΛΗΘΕΙΑ	31

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

«Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»	36
1. Η ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ	36
2. ΤΑ 5 ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ	37
3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ	38

(1) Προσευχόμαστε και δοξάζουμε μεγαλόφωνα	39
(2) Κροτούμε τα χέρια (χειροκροτούμε)	41
(3) Υψώνουμε τα χέρια	41
(4) Λατρεύουμε τον Θεό με συνοδεία μουσικών οργάνων	42
(5) Επιθέτουμε τα χέρια	43
(6) Ομολογούμε δημόσια τις εμπειρίες μας (και) Εξομολογούμε δημόσια τα λάθη μας	44
(7) Χρησιμοποιούμε τα χαρίσματα του Θεού	44
(8) Διδασκαλία - Κήρυγμα του Λόγου	45
4. Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ	46

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

«Η ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ	50
---	----

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

«ΤΟ “ΝΕΟΝ” ΠΡΑΓΜΑ»	59
1. Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ	59
2. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΣ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΣΤΑΣΗ	62
3. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	64

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

«Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»	67
ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ	67
Σ Χ Ε Δ Ι Α Γ Ρ Α Μ Μ Α	76
ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΣΕΝΑ (ΕΠΙΛΟΓΟΣ)	77

... /// ...

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

«Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

1. Ο ΠΛΑΝΩΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ ΟΛΗΝ

Η εποχή μας μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η εποχή της σύγχυσης, της ανασφάλειας και της πνευματικής αποχαύνωσης, γιατί ο άνθρωπος είναι μπερδεμένος μέσα στην κάθε του ενέργεια, ζει συνέχεια με φοβίες και ερωτηματικά και δεν ξέρει που βαδίζει και τι πρέπει να κάνει. Δεν ξέρει, τι πρέπει να πιστέψει και τι να ακολουθήσει. Εκεί όμως που είναι περισσότερο «χαμένος» είναι στο θέμα της θρησκείας και πιο συγκεκριμένα όχι «κάποιας» θρησκείας, αλλά της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας. Τα ερωτηματικά του παραμένουν αναπάντητα; Υπάρχει Θεός και αν υπάρχει, πως αποκαλύπτεται στον άνθρωπο; Ποια είναι η αληθινή πίστη (ή θρησκεία, όπως συνήθως την αποκαλούν) και πως μπορούμε να τη διακρίνουμε; Ποιο δόγμα ή ποια εκκλησία έχει την αλήθεια;

Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι «ο κόσμος όλος εν τω Πονηρώ κείται» (Α΄ Ιωάννου Ε/5:19), που σημαίνει ότι ο κόσμος βρίσκεται εγκλωβισμένος μέσα στο σύστημα του Πονηρού και των σκοτεινών του δυνάμεων, είτε αυτό το δέχεται σαν μια πραγματικότητα, είτε το απορρίπτει, με αποτέλεσμα κάθε ενέργειά του να φέρνει τη σφραγίδα της παρουσίας του Διαβόλου, ο οποίος αποκαλείται «ο άρχων του κόσμου τούτου ...και της εξουσίας του αέρος» και «ο θεός του κόσμου τούτου» (βλ. Ιωάννης ΙΒ/12:31, Εφεσίους Β/2:2, Β΄ Κορινθίους Δ/4:4). Όλα τα ανθρώπινα συστήματα, πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά, φιλοσοφικά κλπ, βρίσκονται κάτω από την εξουσία και τον έλεγχο του Πονηρού και πολύ περισσότερο τα θρησκευτικά συστήματα, γιατί ο βασικός στόχος του είναι να εξαπατήσει τον άνθρωπο, ώστε να μην έχει επίγνωση ποιος είναι ο Δημιουργός του για να μην Τον ακολουθεί και να μην Τον λατρεύει.

Όλος ο κόσμος είναι μια «βαβυλώνα» και «BABEL» σημαί-

νει «σύγχυση» και «πύλη θεού» και φυσικά δεν είναι η «πύλη» του μόνου και αληθινού Θεού, που φανερώθηκε στον άνθρωπο δια μέσου του Ιησού Χριστού και οδηγεί στην απόλαυση της αιώνιας ζωής, αλλά είναι η «πύλη του θεού του κόσμου τούτου», του Διαβόλου, η οποία οδηγεί τον άνθρωπο στον όλεθρο και στην καταστροφή. Με την πνευματική σύγχυση και άγνοια που έχει ο άνθρωπος οδηγείται στην πλάνη και στη συνέχεια οδηγείται στην πύλη της αιώνιας απώλειας, στην πύλη του Άδη και του θανάτου. Ο Διάβολος που είναι «ο πλανών την οικουμένην όλην» και έχει την ικανότητα να «μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός» (βλ. Αποκάλυψη ΙΒ/12:9 – Β΄ Κορινθίους ΙΑ/11:13-15), έχει κατορθώσει, πρώτον να εξαπατήσει τον θρησκευόμενο άνθρωπο και να τον κάνει να πιστεύει ότι ενώπιον του Θεού είναι εντάξει, τον οποίο όμως Θεό, ποτέ δεν γνώρισε προσωπικά και δεύτερον να τον ρίξει στην παγίδα των βιοτικών μεριμνών, για να μην ασχολείται ποτέ με τον Θεό.

Και η αληθινή εκκλησία του Ιησού Χριστού, ανά τους αιώνες, που είναι; Που είναι η δόξα και η δύναμή της; Ποια εκκλησία θα έρθει να παραλάβει ο Ιησούς;

Στη συνέχεια θα αναλύσουμε με απλό και κατανοητό τρόπο και θα δούμε ποια είναι η εκκλησία που ο Ιησούς Χριστός ίδρυσε, πως με την πάροδο των αιώνων έχασε τον οραματισμό της και το στόχο της και πως ξέφυγε από την «υγιαίνουσα διδασκαλία» της Βίβλου. Θα ήθελα να διευκρινίσω ότι το μήνυμα του παρόντος βιβλίου αφορά κατά το πλείστον ανθρώπους που έχουν προσωπική σχέση και γνωριμία με τον Ιησού Χριστό. Είναι ένα μήνυμα για την εκκλησία, για το λαό του Θεού των εσχάτων καιρών που ζούμε και πρέπει αυτό το μήνυμα να ακουστεί παντού, γιατί «ο Κύριος είναι πλησίον», δεν υπάρχει πλέον χρόνος για ολιγωρία.

Πιστεύω όμως, ότι και ο αναγνώστης που δεν έχει εμπειριστεί τον Λόγο του Θεού και που ζει μέσα στην άγνοια και στο πνευματικό σκοτάδι, όταν θα τελειώσει το διάβασμα του παρόντος βιβλίου, σε πολλά ερωτηματικά θα λάβει απάντηση και οι πνευματικές του αναζητήσεις και απορίες θα βρουν τη λύση τους.

... /// ...

2. ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Σε ποια «εκκλησία» ανήκεις;

- *Είσαι Ορθόδοξος, Καθολικός ή Διαμαρτυρόμενος;*
- *Μήπως είσαι Παλαισημερολογίτης, ή Κόπτης Χριστιανός, ή μέλος της Αρμένικης εκκλησίας;*
- *Μήπως είσαι Λουθηρανός, Μεθοδιστής ή Αγγλικανός;*
- *Μήπως ανήκεις σε κάποια επώνυμη ή ανώνυμη Ευαγγελική ή Πεντηκοστιανή κίνηση;*
- *Μήπως ακολουθείς του Αντβεντιστές, ή Σαββατιστές;*
- *Μήπως είσαι «ανεξάρτητος» ή «αδέσμευτος»;*

Μερικές από τις παραπάνω χριστιανικές ομολογίες ή κινήσεις, καθώς και άλλες που δεν αναφέρθηκαν, γνωστές ή άγνωστες, πιστεύω ότι ορθοτομούν τον Λόγο του Θεού (ανάλογα βέβαια με την αποκάλυψη που έχουν από τον Κύριο) και κηρύττουν σωτηρία δια του ΑΙΜΑΤΟΣ και του ΟΝΟΜΑΤΟΣ του Κυρίου Ιησού. Το πρόβλημα δεν είναι η ΘΕΣΗ και το ΠΙΣΤΕΥΩ της κάθε επί μέρους τοπικής εκκλησίας ή κίνησης, αλλά: Ποια είναι η δική σου προσωπική θέση και στάση ενώπιον του Θεού; Γνωρίζεις σε «ποιον» ανήκεις; Ξέρεις που βαδίζεις πνευματικά; Έχεις επίγνωση ότι ακολουθείς τον Κύριο ΙΗΣΟΥ και όχι κάποια ΘΡΗΣΚΕΙΑ;

Συνήθως όταν ακούμε κάποιον να μιλά για τα πράγματα του Θεού, αυθόρμητα αναρωτιόμαστε: **«Άραγε αυτός σε ποια ΕΚΚΛΗΣΙΑ ανήκει; Τι ΔΟΓΜΑ ή ΑΙΡΕΣΗ ακολουθεί; Τι τέλος πάντων πιστεύει αυτός ο άνθρωπος;»** Δικαιολογημένα ο κάθε άνθρωπος βρίσκεται μέσα σε μια τρομερή σύγχυση και δεν γνωρίζει ποιος πράγματι **έχει την «Αλήθεια»**, γιατί όλοι (όπου και αν ανήκουν) ισχυρίζονται πως μόνο αυτοί ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ **την...Αλήθεια** και ότι όλοι οι άλλοι είναι λάθος. Όλοι σήμερα φοβούνται και δεν ξέρουν τι να πιστέψουν, μήπως και πέσουν σε πλάνη.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι η σημερινή χριστιανική εκκλησία και των τριών μεγάλων δογμάτων με τα διάφορα παρακλάδια τους, έχουν πέσει σε ξερούς **τύπους** και έχει καταντήσει να είναι ένα θρησκευτικό σύστημα χωρίς πνευματική ζωή. Άνθρωποι ύποπτης ηθικής, καιροσκόποι και φιλόδοξοι κατέχουν καίριες θέσεις μέσα

στην εκκλησία και την οδηγούν στη δυσφήμιση και στην καταστροφή. Η εκκλησία σήμερα έχει χάσει το σκοπό και την αποστολή της, με αποτέλεσμα οι απογοητευμένοι και οι κατατρεγμένοι από τη δυναστεία του Διαβόλου, να μη βρίσκουν πλέον καταφύγιο και θαλπωρή μέσα στους κόλπους της και έτσι να γίνονται εύκολη λεία του Σατανά και των πονηρών δαιμονικών του δυνάμεων, ο οποίος προσπαθεί με κάθε δυνατό τρόπο να αποσπάσει τον άνθρωπο από το μοναδικό σκοπό της ζωής του, που είναι να γνωρίσει, να ταυτιστεί και να γίνει **όμοιος** με τον Θεό, ο οποίος φανερώθηκε **«εν Χριστώ Ιησού»**, φανερώθηκε μέσα από τον κεχρισμένο Του Υιό, ο οποίος πρόσφερε (αναμάρτητος ών) τον εαυτό Του αντίλυτρο για τις αμαρτίες του καθένα μας ξεχωριστά: **«...Διότι (είναι) ΕΙΣ (ΕΝΑΣ) ΘΕΟΣ, ΕΙΣ (ΕΝΑΣ) και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ, όστις έδωκεν εαυτόν ΑΝΤΙΛΥΤΡΟΝ υπέρ πάντωνΚαι αναντιρρήτως το μυστήριον της ευσεβείας είναι μέγα, Ο ΘΕΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΕΝ ΣΑΡΚΙ...»** (βλ. Α' Τιμόθεου Β/2:5-6, Γ/3:16).

3. ΤΙ ΕΙΝΑΙ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ο όρος **«εκκλησία»** δεν είναι χριστιανικός, όπως πολλοί νομίζουν, αλλά προέρχεται από την αρχαία Ελλάδα και σήμαινε τις τακτικές «συνελεύσεις» των πολιτών, οι οποίοι προσκαλούντο για τη λήψη αποφάσεων επί δημοσίων υποθέσεων. Έχουμε, για παράδειγμα την «εκκλησία του Δήμου» στην αρχαία Αθήνα. **Άρα για τον αρχαίο Ελληνικό κόσμο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ήταν οι «ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ» ή οι «ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ» των πολιτών.**

Την έννοια της **«εκκλησίας»** είχαν και οι **«ΣΥΝΑΞΕΙΣ»** του λαού Ισραήλ στην προ Χριστού περίοδο, στην οικονομία της Παλαιάς Διαθήκης. Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, απολογούμενος στο συνέδριο των Φαρισαίων, είπε για τον Μωυσή ότι **«ούτος είναι ο οποίος εν τη ΕΚΚΛΗΣΙΑ εις την έρημον εστάθη μετά του αγγέλου του λαλούντος προς αυτόν...»** (Πράξεις Ζ/7:38). Χρησιμοποίησε δηλαδή τη λέξη «εκκλησία» για τη «σύναξη» των Ισραηλιτών. **Άρα λοιπόν για τους Ισραηλίτες «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ήταν οι «ΣΥΝΑΞΕΙΣ» τους** (βλ. Ψαλμοί Κς/26:12, ΚΒ/22:22, ΞΗ/68:26, ΡΖ/107:32, ΡΙΑ/111:1).

Αργότερα ο όρος **«εκκλησία»** έγινε μια καθαρή χριστιανική

λέξη, παρ' όλο που είχε προχριστιανική προέλευση. Η λέξη **«ΕΚ-ΚΛΗΣΙΑ»** είναι σύνθετη, είναι **«εκ+κληση»** και παράγεται από το ρήμα **«ΕΚΚΑΛΩ»** (ήτοι ΕΚ+ΚΑΛΩ), που σημαίνει **«καλώ κάποιον έξω...»** ή **«προσκαλώ κάποιον ΕΚ των έξω... ΕΚ του κόσμου»**, για να αποτελέσουν όλοι αυτοί που προσκαλούνται μία σύναξη πιστών ανθρώπων. Ο Ιησούς καλεί τον άνθρωπο να βγει έξω από την «βαβυλώνα» του κόσμου, να βγει έξω από το σαρκικό κοσμικό φρόνημα και σύστημα, γι' αυτό **«εκ-κλησία»** σημαίνει (ή είναι) το σύνολο των καλεσμένων ΕΚ του κόσμου (κλητών) σε κοινή πίστη και ομολογία και με συγκεκριμένη αποστολή: **«Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθή, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»** (Β' Κορινθίους 5'16:17-18).

Η λέξη «εκκλησία» χρησιμοποιήθηκε και από τον ίδιο τον Ιησού, όταν είπε στον Πέτρο: **«...Και επί ταύτης της ΠΕΤΡΑΣ** (δηλ. της ομολογίας του Πέτρου, που είπε στον Ιησού ότι **«ΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ»**) **θέλω οικοδομήσει την ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσι ισχύσει κατ' αυτής»** (βλ. Ματθαίος 16:13-19). **Άρα στη χριστιανική περίοδο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» είναι η «συνέκλιση ή συνάθροιση» και σημαίνει το «ΣΥΝΟΛΟ ΤΩΝ ΚΕΚΛΗΜΕΝΩΝ (αναγεννημένων) ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»**, και ενώ η εκκλησία του Ιησού είναι «μία» και «παγκόσμια», απαρτίζεται όμως από άπειρες «τοπικές» συναθροίσεις πιστών, που συναθροίζονται για λατρεία, είτε σε δημόσιους χώρους, είτε κατ' οίκον.

Σήμερα η λέξη «εκκλησία» έχει χάσει εντελώς την καθ' εαυτή έννοιά της και όλοι πιστεύουν ότι «ΕΚΚΛΗΣΙΑ είναι το ΚΤΙΡΙΟ όπου συναθροίζονται οι πιστοί για να λατρεύσουν τον Κύριο». Αυτό είναι πλάνη και απάτη του Διαβόλου για να βγάλει τον άνθρωπο έξω από την αληθινή εκκλησία του Ιησού. Για να υποστηρίξουν το επιχείρημα αυτό, γράφουν έξω από τους περικαλλείς ναούς-κτίρια τη φράση **«εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν»** και σου λένουν «να, το λέγει και η Βίβλος». Αυτά όμως είναι λόγια του Δαβίδ προς τους Ισραηλίτες (βλ. Ψαλμός 134:26), που τους προέτρεπε να λατρεύουν τον Θεό σε «εκκλησίες», δηλαδή σε «συνάξεις», οι οποίες συνήθως ήταν υπαίθριες και όχι ότι θα λάτρευαν τον Κύριο αποκλειστικά σε κάποιο κτί-

ριο, γιατί στην εποχή του Δαβίδ ΔΕΝ υπήρχε ούτε ΕΝΑΣ ναός. Αργότερα ο γιος του Σολομώντας έφτιαξε τον πρώτο και μοναδικό για την εποχή εκείνη επίγειο ναό, μέσα στον οποίο οι Ισραηλίτες έβαλαν την Κιβωτό της Διαθήκης, και έπρεπε να υπάρχει ΜΟΝΟΝ ένας ναός και όχι πολλοί, γιατί συμβόλιζε κάτι. **Τι συμβόλιζε;** Συμβόλιζε τον κάθε ένα πιστό ξεχωριστά, μέσα στον οποίο θα κατοικούσε (στο μέλλον, όταν θα ερχόταν ο Ιησούς) το άγιο Πνεύμα του Θεού, εφόσον βέβαια θα αποδεχόταν τη λυτρωτική θυσία του Ιησού και έτσι το σώμα του θα γινόταν ο ζωντανός **«ναός του Θεού του ζώντος»** (βλ. Α' Κορινθίους 3:16-17, 5:19).

Ο απόστολος Παύλος, όταν βρισκόταν στην Αθήνα, είπε από το βήμα του Άρειου Πάγου στους συγκεντρωμένους Αθηναίους ότι **«ο Θεός, όστις (ο οποίος) έκαμε τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος Κύριος ών (ενώ είναι) του ουρανού και της γης, ΔΕΝ ΚΑΤΟΙΚΕΙ εν χειροποιήτοις ναοίς»** (Πράξεις 17:24). Ο Θεός, που με το Πνεύμα Του πλημμυρίζει το σύμπαν, θέλει να κατοικεί μέσα σε ανθρώπους και όχι μέσα στα κτίρια που οι άνθρωποι θέλουν και επιμένουν να Τον περιορίζουν **«...διότι ΣΕΙΣ (=οι πιστοί) είσθαι ναός Θεού ζώντος»** (Β' Κορινθίους 5:16). Όπου υπάρχουν πιστοί, άγιοι, εκεί είναι η άγια «εκκλησία του Κυρίου Ιησού» και μάλιστα δεν χρειάζεται να είναι πολλοί μαζεμένοι για να αποτελέσουν «εκκλησία-σύναξη», αλλά το λιγότερο μπορεί να είναι και δύο ή τρεις, γιατί ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι **«όπου είναι ΔΥΟ ή ΤΡΕΙΣ συνηγμένοι εις το όνομά Μου, εκεί είμαι και Εγώ εν τω μέσω αυτών»** (Ματθαίος 18:20).

Στην πρώτη αποστολική περίοδο οι συνάξεις (συναθροίσεις) των πιστών γινόντουσαν σε σπίτια και είναι γνωστές στην Καινή Διαθήκη ως **«κατ' οίκον εκκλησίες»** (βλέπε: Α' Κορινθίους 16:19, Ρωμαίους 16:5, Κολοσσαείς 4:15, Επιστολή Φιλήμονα εδ.2, Πράξεις 2:46, κλπ). Επίσης, λόγω του μεγάλου πλήθους των πιστών οι συναθροίσεις γινόντουσαν και σε **υπαίθριους χώρους**. Αργότερα, λόγω των διωγμών από τους Ρωμαίους υπήρχαν **οι εκκλησίες των κατακομβών**. Από τον 3^ο μ.Χ. αιώνα, όταν οι διωγμοί σταμάτησαν και ο χριστιανισμός έγινε επίσημη θρησκεία της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, οι πιστοί άρχισαν να συναθροίζονται σε **δημόσιους στεγασμένους χώρους**, δηλαδή σε **κτίρια**, τα οποία αποκαλούσαν (ιε-

ρούς) **ναούς**. Ιστορικά, κατά σειρά έχουμε: Κατ' οίκον εκκλησίες, υπαίθριες εκκλησίες, εκκλησίες σε κατακόμβες και εκκλησίες σε στεγασμένα μόνιμα κτίρια (ναοί).

Όταν η Αγία Γραφή χρησιμοποιεί εκφράσεις, όπως «*προς την εκκλησίαν του Θεού*» (Α' Κορινθίους Α/1:12, Β' Κορινθίους Α/1:1), «*εδίδωκον την εκκλησίαν του Θεού*» (Γαλάτες Α/1:13), «*την εκκλησίαν του Θεού μη καταφρονείτε*» (Α' Κορινθίους ΙΑ/12:22) «*ποιμαίνετε την εκκλησίαν του Θεού*» (Πράξεις Κ/20:28), κλπ, δεν εννοεί «**το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού**», δηλ. «*εδίδωκον το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού*», ή «*ποιμαίνετε το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού*», αλλά με τον όρο «*εκκλησία του Θεού*» αναφέρεται στους πιστούς, στους αγίους του Θεού. Τα κτίρια (ναοί) δεν είναι άγια, αλλά «*καθίστανται*» άγιοι χώροι, όταν μέσα σ' αυτούς υπάρχουν άγιοι άνθρωποι που λατρεύουν τον Θεό, εν Χριστώ Ιησού «*εν πνεύματι και αληθεία*». Στις Πράξεις των Αποστόλων και γενικά στις Επιστολές όλοι οι πιστοί αποκαλούνται απλά «**άγιοι**» (βλ. Πράξεις Θ/9:32,41, Κς/26:10, Εφεσίους Α/1:1, Φιλιππησίους Α/1:1, κλπ).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Οι πιστοί όταν μαζεύονται για να λατρεύσουν τον Κύριο Ιησού, αποτελούν μια (τοπική) **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, ή **ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ**, ή **ΣΥΝΑΞΗ**, ή **ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ**. Οι όροι αυτοί έχουν την ίδια ακριβώς έννοια και χρησιμοποιούνται ανάλογα με την περίπτωση.

4. ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α»

Εφόσον λοιπόν γνωρίζουμε «**τι είναι εκκλησία**», μπορούμε εύκολα και απλά να εξηγήσουμε «**τι ΔΕΝ είναι εκκλησία**».

- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι τα **άψυχα κτίρια** (ντουβάρια).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι οι λειτουργοί της (ιερατείο, κλήρος, ποιμένες).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι **χώρος κοινωνικών εκδηλώσεων** (βαπτίσεων, γάμων, κλπ).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι «**οίκος μόδας και επίδειξης**» για να βλέπουν οι άλλοι «**πιστοί**» το νέο μοντελάκι μας, ή το ωραίο σικ κουστούμι μας.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι μια **φιλανθρωπική οργάνωση** με μόνη αποστολή της να βοηθάει φτωχούς αετονύχηδες και να δίνει

συγχωροχάρτια σε (αμετανόητους) αμαρτωλούς.

- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι κάποιος **χώρος ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ και ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΝ**, ή κάποια αίθουσα διαλέξεων με θέμα «**τα πράγματα του Θεού!!!**».
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι η «**περιουσία**» και το «**χωράφι, τσιφλίκι**» του κάθε αλάνθαστου ηγέτη της και λειτουργού.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, με απλά λόγια, δεν είναι **χώρος για να περ-νάμε την ώρα μας**, πίνοντας το πνευματικό καφεδάκι μας.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι μια «**θρησκευτική λέσχη**» στην οποία συχνάζουν οι καθώς πρέπει «**χριστιανοί της Κυριακής**» και οι «**χριστιανοί των μεγάλων εορτών**» (Χριστουγέννων, Πάσχα, κλπ), εορτές τις οποίες θέσπισαν οι άνθρωποι με την πάροδο των αιώνων και όχι ο Θεός.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι **χώρος**, όπου πάμε για να πούμε μεγαλόφωνα μερικά «**δόξα - αλληλούια**» για να δείξουμε στους άλλους πόσο πιστοί και πνευματικοί είμαστε, ούτε είναι **χώρος επίδειξης «ρητορικής ικανότητας»** από τον άμβωνα για να αποσπάσουμε τα «μπράβο».
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι «**λέσχη πνευματιστών**» στην οποία γίνονται προφητείες κολακευτικές για τον ποιμένα ή για το ποίμνιο!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, δεν θα έπρεπε να είναι κάτι από τα παραπάνω, γιατί στην πραγματικότητα οι περισσότερες (τοπικές) εκκλησίες, όταν τα μέλη τους δεν λατρεύουν το Κύριο «*εν πνεύματι και αληθεία*», είναι κάτι από όλα αυτά, ή κάτι το παραπλήσιο που δεν αναφέρθηκε. **Ποιος είναι αυτός που θα ήθελε να ακολουθεί μια τέτοια εκκλησία, που δεν θυμίζει τίποτα από την «εκκλησία» που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός και οι απόστολοί Του;** Όποιος έχει αμφιβολία για το θέμα αυτό και θέλει να μάθει την μόνη αλήθεια, ας διαβάσει το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, στο οποίο αναφέρεται η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, καθώς και η λαμπρή πορεία της και τότε θα καταλάβει ποια είναι η σημερινή κατάσταση της «*εκκλησίας του ...Χριστού*».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, είναι η ΣΥΝΑΞΗ των αγίων του Θεού, για να Τον λατρεύουν και να Τον δοξάζουν, εισερχόμενοι πνευματικά μέσα στα ουράνια άγια των αγίων, όπου ο Κύριος τους μιλά προσωπικά, τους αποκαλύπτει το άγιο θέλημα Του, τους γεμίζει με το άγιο Πνεύμα Του, τους θεραπεύει από σωματικές και ψυχικές ασθένειες και τους οπλίζει πνευματικά για τον αγώνα τους με τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του. **Αυτό είναι «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».**

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, είναι η ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ των αγίων του Θεού, όπου διακονεί ο ίδιος ο Ιησούς με τα χαρίσματά Του, δια μέσου ταπεινών δούλων Του, που έχουν χρισθεί απ' Αυτόν και που ζουν μια άγια και καθαρή ζωή. **Αυτό είναι «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».**

5. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μέσα στην Καινή Διαθήκη η «εκκλησία του Χριστού» παρομοιάζεται με το **ανθρώπινο σώμα** (βλ. Α' Κορινθίους ΙΒ/12:27-31, Εφεσίους Ε/5:30-32, Ρωμαίους ΙΒ/12:5) και όπως το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από πολλά μέλη (χέρια, πόδια, κεφάλι, κλπ), όπου το ένα μέλος έχει άμεση εξάρτηση και ανάγκη του άλλου μέλους (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:14-26), έτσι και το **σώμα της εκκλησίας του Χριστού** αποτελείται από εξαγορασμένους με το αίμα Του πιστούς-μέλη (βλ. Πράξεις Κ/20:28, Α' Κορινθίους ζ'/6:15). Κεφαλή-εξουσία της εκκλησίας (του σώματος) είναι ο ίδιος ο Ιησούς και κανένας άλλος (Κολοσσαείς Α/1:18, Εφεσίους Α/1:22).

Γενέθλια ημέρα της εκκλησίας του Χριστού θεωρείται η ημέρα της Πεντηκοστής, όπου **120 περίπου** άτομα έγιναν μέλη της (βλ. Πράξεις Α/1:14-15, Β/2:1-4), αμέσως αυξήθηκαν σε **3.000** (Πράξεις Β/2:41), λίγο πιο αργότερα έγιναν **5.000** (Πράξεις Δ/4:4) και στη συνέχεια «**πλήθη και ανδρών και γυναικών**» (Πράξεις Ε/5:14). Σήμερα, 3^η δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, **εκατομμύρια** άνθρωποι, που έχουν αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, είναι μέλη του σώματος της αληθινής και άγιας εκκλησίας του Ιησού, η οποία θα ολοκληρώσει την αποστολή της με την αρπαγή της στον ουρανό (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-28, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:51-58, Εφεσίους Ε/5:25-27), η οποία θα γίνει σε δύο στάδια: Στο πρώτο στάδιο με την αρπαγή της **«εκκλησίας της ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ»**, στην αρχή της επταετίας του Αντίχριστου, και στο δεύτερο στάδιο με την αρπαγή του υπόλοιπου του σπέρματος αυ-

τής, της **«εκκλησίας της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ»**, στο μέσον της επταετίας του Αντίχριστου, όπου η εκκλησία αυτή θα περάσει μέσα από τη θλίψη του Αντίχριστου (βλ. Αποκάλυψη, κεφ. ΙΑ/11 και ΙΒ/12).

Ο Ιησούς Χριστός, δεν είναι μόνον ο αρχικός ιδρυτής της εκκλησίας, αλλά είναι και η παντοτινή κεφαλή και εξουσία της. Άρα το πολίτευμα της εκκλησίας, δεν είναι όπως εμείς το ονομάζουμε σήμερα δημοκρατικό, ή σοσιαλιστικό, ή φασιστικό, ή κάποιο άλλο ανθρώπινο σύστημα, αλλά είναι **ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΟ πολίτευμα**. Ο Ιησούς είναι ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (βασιλιάς), ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ και ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ της εκκλησίας, η οργάνωση της οποίας γίνεται από τον ίδιο, με έναν τρόπο τελείως διαφορετικό από ότι γινόταν στο ιερατείο της Παλαιάς Διαθήκης. **Ο ρόλος των ιερέων καταργήθηκε,** όταν ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά είπε «τετέλεσται» και «το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη» και **δεν υπάρχει πλέον στην Καινή Διαθήκη ειδική τάξη ιερέων, αλλά ΟΛΟΙ οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ** (βλ. Α' Πέτρου Β/2:4-10, Αποκάλυψη Α/1:6, Ε/5:10, Κ/20:6, κλπ). Για περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ**»).

Η εκκλησία του Ιησού τώρα διοικείται από τα χαρίσματα που ο ίδιος ο Ιησούς δίνει στους αγίους Του και τα οποία αναφέρονται στην προς Εφεσίους επιστολή Δ/4:11-12: «...**Και αυτός** (=ο Κύριος) **έδωκεν άλλους μεν ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, άλλους δε ΠΡΟΦΗΤΑΣ, άλλους δε ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ, άλλους δε ΠΟΙΜΕΝΑΣ και ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, δια την ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ του σώματος του Χριστού**». Τα πέντε αυτά χαρίσματα, βασικά είναι για την ηγεσία της εκκλησίας, υπάρχουν και άλλα **εννέα χαρίσματα** που αναφέρονται στην επιστολή Α' Κορινθίους ΙΒ/12:7-11, τα οποία είναι και για το υπόλοιπο σώμα της εκκλησίας.

Ενώ όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί στη διακονία είναι «ιερείς», δεν είναι όμως όλοι «ποιμένες», ή «προφήτες», ή «διδάσκαλοι», κλπ, δηλαδή δεν έχουν όλοι τα ίδια χαρίσματα (βλ. Α' Κορινθίους ΙΒ/12:29-30). Ιστορικά γνωρίζουμε ότι ο πρώτος «ποιμένας» της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ ήταν ο **Ιάκωβος**, ο επονομαζόμενος «αδελφόθεος», που έγραψε και την ομώνυμη επιστολή. Συννυμος όρος του «ΠΟΙ-

MENA» είναι και ο όρος «ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ», τίτλος που ανήκει κατά πρώτον στον Κύριο Ιησού (Α΄ Πέτρου Β/2:25) και κατά δεύτερον στους αγίους Του (βλ. Α΄ Τιμόθεου Γ/3:1-2, Τίτος Α/1:7, Φιλιππησίους Α/1:1, Πράξεις Κ/20:28, Α΄ Πέτρου Ε/5:2, κλπ).

«**Διάκονος**» στην πρώτη αποστολική περίοδο δεν ήταν κάποιος βαθμός ιεροσύνης, όπως γίνεται σήμερα από ορισμένα χριστιανικά δόγματα, αλλά ήταν «**υπηρέτης**» και μάλιστα οι επτά πρώτοι διάκονοι που εκλέχτηκαν (με πρόταση του απ. Πέτρου) ήταν απλοί «**τραπεζοκόμοι**» (Πράξεις ς΄/6:2-6) και για να προσφέρουν την απλή και ταπεινή αυτή υπηρεσία, έπρεπε να ήταν «**πλήρεις πίστεως και δυνάμεως και Πνεύματος αγίου**» (βλ. Πράξεις ς΄/6:5, Ζ/7:8). Ανάμεσα στους επτά διακόνους ήταν και ο Στέφανος, ο πρώτος μάρτυρας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Εύλογο λοιπόν είναι το ερώτημα: «**Οι σημερινοί λειτουργοί των διαφόρων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών (ιερείς, ποιμένες, κλπ) είναι γεμάτοι από το χρίσμα του Κυρίου; Είναι πλήρεις πίστεως και δυνάμεως αγίου Πνεύματος;**» Πιστεύω, ότι την απάντηση δεν θα δυσκολευτείς να την δώσεις μόνος σου.

Θα έχετε διδαχθεί στο Γυμνάσιο ή στο Λύκειο, αλλά και θα έχετε παρατηρήσει από τα διάφορα εκκλησιαστικά και ιστορικά βιβλία, ή από έγκυρες εγκυκλοπαίδειες, ή από κινηματογραφικά θρησκευτικά έργα και γενικά από θέματα που έχουν σχέση με τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες, ότι τότε δεν υπήρχαν μέσα στην εκκλησία ιερείς (ειδική τάξη ιερέων) όπως υπάρχει σήμερα.

Ο ίδιος ο Ιησούς καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και όχι από τη φυλή του Λευί, από την οποία προέρχονταν οι ιερείς (οι Λευίτες). **Οι μαθητές του Ιησού** ήταν απλοί λαϊκοί και στο επάγγελμα φαραδές (Πέτρος, Ανδρέας, κλπ). Ο Ματθαίος ήταν φοροεισπράκτορας (τελώνης). Το ίδιο και οι μαθητές των μαθητών του Ιησού. **Ο ευαγγελιστής Λουκάς** ήταν γιατρός.

Ο απόστολος Παύλος, πριν πιστέψει στον Ιησού, που Τον συνάντησε στο δρόμο προς την Δαμασκό, ανήκε στη θρησκευτική αριστοκρατία του Ισραήλ, ήταν ένας εκλεκτός Φαρισαίος (βλ. Πράξεις ΚΓ/23:6, Κς΄/26:5, κλπ). Μετά, όταν γνώρισε προσωπικά τον Ιησού Χριστό, απέρριψε το θρησκευτικό του αξίωμα και όπου πήγαινε για να κηρύττει το ευαγγέλιο, εργαζόταν σαν σκηνοποιός για να εξοικονομεί

τα προς το ζειν (Πράξεις ΙΗ/18:3).

Με σαφήνεια, αλλά και με απλότητα η Καινή Διαθήκη και ιδιαίτερα, τόσο το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, όσο και η προς Εβραίους επιστολή, διδάσκει την κατάργηση της **Λευιτικής ιεροσύνης** της Παλαιάς Διαθήκης (αφού με τη θυσία του Ιησού ΕΚΠΛΗΡΩΘΗΚΕ η αποστολή της) και τη θέσπιση της **μοναδικότητας της ιεροσύνης του Ιησού**, κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης, ο οποίος είναι για πάντα «**ιερεύς, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ**» και όχι κατά την τάξη του Ααρών, που ήταν οι λοιποί ιερείς, γι' αυτό έχει και το «**αμετάθετον**» της ιεροσύνης (βλ. Εβραίους Ζ/7:11-19).

Ο θεσμός του ιερατείου επανήλθε από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου και μετά, **περίοδος κατά την οποία η εκκλησία συμβιβάστηκε με τον κόσμο**, οι λειτουργοί της πήραν τίτλους και τιμητικές προσφωνήσεις ανώτερες του Θεού, απέκτησαν ΘΕΣΕΙΣ, ΠΡΟΝΟΜΙΑ και ΕΞΟΥΣΙΕΣ και άρχισαν να κατακυριεύουν το ποίμνιο του Θεού. Το ιερατείο, τα ιεραρχικά αξιώματα, τα εκκλησιαστικά συστήματα, τα σχίσματα, οι αιρέσεις, κλπ, **έχουν κατατεμαχίσει** το άγιο σώμα της εκκλησίας, **έχουν βλάψει** τη μαρτυρία της και **έχουν φθείρει** τη δύναμή της. Από τον Μέγα Κωνσταντίνο και μετά αρχίζει η περίοδος της «**εκκλησίας της Περγάμου**» (Αποκάλυψη Β/2:12), αρχίζει η περίοδος της συμβιβαζόμενης εκκλησίας, η οποία παντρεύτηκε με το σύστημα της κοσμικής Βαβυλώνας. Η Βίβλος μας προτρέπει: «**Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε**» (βλ. Β΄ Κορινθίους ς΄/6:17, Αποκάλυψη ΙΗ/18:4, Ησαΐας ΝΒ/52:11, κλπ.).

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ «Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ»

1. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ποιο δόγμα είναι το σωστό; Ποιοι έχουν την αλήθεια; Όλοι πιστεύουν ότι κατέχουν την αλήθεια. **Οι ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ** πιστεύουν ότι είναι οι σωστοί στη διδασκαλία και ότι αποτελούν συνέχεια της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και κατά συνέπεια όλοι οι μη Ορθόδοξοι είναι αιρετικοί. **Οι ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ** πιστεύουν και αυτοί ακριβώς το ίδιο πράγμα, πιστεύουν ότι είναι συνέχεια των αποστόλων και μάλιστα διάδοχοι του απ. Πέτρου και ότι όλοι οι άλλοι είναι αιρετικοί. **Οι ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ** (Προτεστάντες) πιστεύουν ότι είναι οι μόνοι που ακολουθούν την πραγματική αλήθεια, αφού τα άλλα δύο δόγματα δίνουν πρωτεύουσα θέση σε τελετουργίες, παραδόσεις και ξερούς τύπους και όχι στο ζωντανό ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και στην αναγέννηση του ανθρώπου.

Όλοι **κόπτονται** για την «Αλήθεια», αλλά οι ίδιοι ακριβώς άνθρωποι, που υπεραμύνονται στην Ελλάδα την «Ορθοδοξία», εάν είχαν γεννηθεί στην Ιταλία θα υπεραμύνονταν τον «Καθολικισμό», ή εάν είχαν γεννηθεί στη Γερμανία θα ήσαν παραδοσιακοί «Προτεστάντες». Όλα τα δόγματα και τα παρακλάδια τους μάχονται και διεκδικούν το αλάνθαστο, ότι έχουν και κατέχουν τη μόνη αλήθεια, πλην όμως υπάρχει κάτι που εκούσια ή ακούσια παραβλέπουν και αυτό είναι ότι η εκκλησία που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός και είχε μια ένδοξη και λαμπρή πορεία στους αποστολικούς χρόνους, δεν ήταν ούτε «Ορθόδοξη», ούτε «Καθολική», ούτε «Διαμαρτυρόμενη», ούτε «Ευαγγελική», ούτε «Πεντηκοστιανή». **Η πρώτη εκκλησία δεν είχε ΤΙΤΛΟΥΣ και ΟΝΟΜΑΤΑ, γιατί ο Ιησούς ΔΕΝ πέθανε για να γίνουν «εκκλησίες» αντιμαχόμενες μεταξύ τους, αλλά ΠΕΘΑΝΕ για να έρθουν οι μετανοημένοι αμαρτωλοί στη μία και αγία ποιμήνη Του, στη ΜΙΑ εκκλησία που Αυτός ίδρυσε και η οποία δεν έχει «κοσμητικά επίθετα», «ταμπέλες» και «παρατσούκλια».**

«Εκκλησία» είναι ο τόπος που **αναπαύεται** ο Κύριος, και ο Κύριος αναπαύεται στις ταπεινές καρδιές των αγίων Του. Θα ρωτήσει κάποιος εύλογα: «**Ποια είναι λοιπόν αυτή η μία και αληθινή εκκλησία, που ο Κύριος ευαρεστείται και αναπαύεται; Σήμερα πως ονομάζεται; Πως μπορούμε να την βρούμε;**»

Διαβάζοντας την Καινή Διαθήκη, βλέπουμε τις παρακάτω ονομασίες, που είχαν οι πιστεύοντες στον Ιησού:

- (01) **ΠΙΣΤΟΙ** (Β΄ Κορινθίους ζ΄:15 - Α΄ Τιμόθεου Α:12, Δ:12 - Κολοσσαείς Δ:9 - Εβραίους Γ:5 - Γ΄ Ιωάννου εδ.5 - Αποκάλυψη Β:10,13, κλπ).
- (02) **ΑΓΙΟΙ** (Πράξεις Γ:21, Θ:13,32,41, Κς΄:10 - Ρωμαίους Α:7, ΙΕ:25-31 - Α΄ Κορινθίους Α:2 - Β΄ Κορινθίους Α:1 - Εφεσίους Α:1, κλπ - **Περίπου 60 φορές αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη**).
- (03) **ΜΑΘΗΤΕΣ** (Ματθαίος Ε:1 - Λουκάς ΙΔ:26-27 - Ιωάννης Κ:19, κλπ).
- (04) **ΤΕΚΝΑ - ΠΑΙΔΙΑ ΘΕΟΥ** (Ιωάννης Α:14 - Ρωμαίους Η:16 - Εφεσίους Ε:1,8 - Α΄ Ιωάννου Γ:2,10, Ε:2, κλπ).
- (05) **ΔΙΑΚΟΝΟΙ - ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ** (Β΄ Κορινθίους ζ΄:4 - Κολοσσαείς Α:7, Δ:7, κλπ).
- (06) **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ** (Πράξεις ΙΑ:26, Κς΄:28 - Α΄ Πέτρου Δ:16).

- Προσέξτε ιδιαίτερα τις παρακάτω ονομασίες:

- (07) **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ** (Λουκάς ΙΖ:10).
- (08) **ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ-ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ** (Πράξεις ΚΔ:5, 14-17, ΚΗ:22).
- (09) **ΠΛΑΝΟΙ** (Ματθαίος ΚΖ:63 - Β΄ Κορινθίους ζ΄:8 - Ιωάννης Ζ:12, κλπ).
- (10) **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ:** «*Ούτοι οι άνθρωποι (ο Παύλος και ο Σίλας) **ΕΚΤΑΡΑΤΤΟΥΣΙ** την πόλιν ημών ...**ότι οι ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΑΝΤΕΣ** την οικουμένην, ούτοι ήλθον και εδών...*» (Πράξεις Ις΄:20, ΙΖ:6).

Αυτές τις ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ και αυτούς τους ΤΙΤΛΟΥΣ είχαν οι πρώτοι ακόλουθοι του Κυρίου Ιησού, που χωρίζονται σε 2 βασικές κατηγορίες:

- Α) ΠΙΣΤΟΙ, ΑΓΙΟΙ, ΜΑΘΗΤΕΣ, ΤΕΚΝΑ ΘΕΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ και ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ. Όλοι θέλουν να τους αποκαλούν με κάποια από τις ονομασίες αυτές.
- Β) ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ΠΛΑΝΟΙ και ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ. Κα-

νένας δεν θέλει τους τίτλους αυτούς, γιατί δεν είναι «καθώς πρέπει», δεν είναι «αξιοπρεπείς». Κανένας δεν θέλει να του βάζουν τη ρετινιά του «πλάνου», ή του «αιρετικού».

Οι πιστοί ονομάστηκαν για πρώτη φορά στην Αντιόχεια «**χριστιανοί**», μόνο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, χωρίς κοσμητικά επίθετα δίπλα (χριστιανοί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ή χριστιανοί ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ή χριστιανοί ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ, κλπ). Στις Πράξεις ΙΑ/11:25 γράφει: «*Και συνελθόντες εις την εκκλησίαν (ο Παύλος και ο Βαρνάβας) ένα ολόκληρον έτος, edίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εν Αντιοχεία ονομάσθησαν οι μαθηταί Χριστιανοί*».

Ο απόστολος Πέτρος επίσης λέγει: «*Διότι μηδείς υμών ας μη πάσχη ως φονεύς, ή κλέπτης, ή κακοποιός, ή ως περιεργαζόμενος τα αλλότρια, αλλά εάν (πάσχη) ως Χριστιανός, ας μη αισχύνηται*» (Α΄ Πέτρου Δ/4:16). Το ίδιο είπε και ο βασιλιάς Αγρίππας στον Παύλο, όταν αυτός απολογείτο ενώπιόν του: «*Παρ' ολίγον με πείθεις να γίνω Χριστιανός*» (Πράξεις Κς΄/26:28).

Αυτή την επίσημη ονομασία είχαν λάβει οι πρώτοι πιστοί. Οι άλλοι όμως τους αποκαλούσαν «πλάνους» και «αιρετικούς» και τον μεγαλύτερο πλάνο θεωρούσαν τον ίδιο τον Ιησού: «*Συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι προς τον Πιλάτον λέγοντες, κύριε, ενεθυμήθημεν, ότι εκείνος ο ΠΛΑΝΟΣ είπε έτι ζων....*» (Ματθαίος ΚΖ/27:3).

Επίσης, όταν ο Παύλος δικαζόταν από τον Φίληκα, ο ρήτορας Τέρτυλλος είπε: «*Επειδή εύρομεν τον άνθρωπον τούτον ότι είναι ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ και ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΣΤΑΣΙΝ μεταξύ όλων των κατά την οικουμένην Ιουδαίων, και είναι πρωτοστάτης ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ, όστις και τον ναόν εδοκίμασε να βεβηλώση...*» (Πράξεις ΚΔ/24:5-6).

Ναι, οι άγιοι του ύψιστου Θεού, οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού Χριστού, είναι για την «καθώς πρέπει» κοινωνία παρείσακτοι, κακοποιοί (φθοροποιοί), αιρετικοί, πλάνοι και οπισθοδρομικοί. Γι' αυτούς οι αναγεννημένοι και λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού είναι πλάνοι, ενώ οι ίδιοι, όταν ανήκουν σε κάποιο επίσημο θρησκευτικό σύστημα ή δόγμα, οποιαδήποτε ονομασία και εάν έχουν (Ορθόδοξοι, Καθολικοί, Ευαγγελικοί, κλπ) είναι οι σωστοί.

Για το θέμα αυτό, θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω:

2. **Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**

Ο απ. Παύλος στην επιστολή προς Τίτον Γ/3:10 γράφει: «*ΑΙΡΕΤΙΚΟΝ άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού, εξεύρων ότι διεφθάρη ο τοιούτος, και αμαρτάνει, ών αυτοκατάκριτος*». Στους Κορινθίους πιστούς γράφει σχετικά με το θέμα αυτό: «*Ακούω ότι υπάρχουν ΣΧΙΣΜΑΤΑ μεταξύ σας, και μέρος τι πιστεύω. Διότι είναι ανάγκη ΝΑ ΥΠΑΡΧΩΣΙ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ μεταξύ σας, διά να γείνωσι φανεροί μεταξύ σας οι δόκιμοι*» (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/11:18-19 - Βλ. Γαλάτες Ε/5:20).

Ο απ. Πέτρος για το ίδιο θέμα αναφερόμενος, γράφει: «*Υπήρξαν όμως και ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ μεταξύ του λαού, καθώς και μεταξύ σας θέλουσιν είσθαι ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, οι οποίοι θέλουσι παρεισάξει ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ, αρνούμενοι και τον αγοράσαντα αυτούς Δεσπότην, επισύροντες εις εαυτούς ταχείαν απόλειαν*» (Β΄ Πέτρου Β/2:1).

Το ερώτημα λοιπόν που απασχολεί τον κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι το «**Ποιος είναι ο πραγματικός ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ;**» Σήμερα είναι συνηθισμένο φαινόμενο, όταν κάποιος έχει θεολογική διαφωνία με κάποιον άλλον, να τον αποκαλεί με μεγάλη ευκολία και χωρίς πολλή σκέψη «αιρετικό», κάνοντας στις περισσότερες περιπτώσεις λάθος χρήση ή κατάχρηση του όρου «αιρετικός».

Πριν όμως προχωρήσουμε σε οποιαδήποτε ανάλυση του θέματος, κρίνεται απαραίτητο να δούμε πως ερμηνεύουν έγκυρα Λεξικά τους όρους «αιρετικός» και «αίρεση». Αυτό είναι εξαιρετικά χρήσιμο, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι **ολόκληρη η Καινή Διαθήκη γράφτηκε στην ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ** και εμείς σαν Έλληνες έχουμε το μοναδικό, προνόμιο από όλους τους λαούς της Γης, να γνωρίζουμε επακριβώς τη συγκεκριμένη ερμηνεία και έννοια κάθε λέξης του κειμένου της Καινής Διαθήκης.

Στο Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας του Ι.Σταματάκου (έκδοση «ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ», έτος 1990, σελίδα 46) γράφει:

- **ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ, -Η, -ΟΝ (αιρέω)** = Ικανός προς εκλογήν, ικανός να εκλέξη
- **ΑΙΡΕΣΙΣ -ΕΩΣ (αιρέω)** = (1) Η κατάληψις, κατάκτησις (κυρ.πόλεως). Εκλογή, σχέδιον, σκοπός, πρόθεση. (2) Φιλοσοφική αίρεσις, Φιλοσοφική Σχολή. (3) Πάσα αίρεσις (π.χ. θρησκευτική).

Το ρήμα «**ΑΙΡΕΩ**», από το οποίο προέρχονται οι δύο λέξεις «αιρετικός» και «αίρεση», σύμφωνα με το παραπάνω Λεξικό σημαίνει: (1) Λαμβάνω διά της χειρός, παίρνω, αφαιρώ, αποκομίζω, (2) Λαμβάνω τι υπό την εξουσία μου, κυριεύω, συλλαμβάνω, κερδίζω, (3) κερδίζω, κτώμαι....

Επίσης, σύμφωνα με το «**ΤΕΛΕΙΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ-ΑΤΛΑΣ**» (έκδοση Επιτροπής Φιλολόγων - σελ.72) «**ΑΙΡΕΣΗ**» σημαίνει: Δικαίωμα εκλογής, φιλοσοφικό σύστημα, εκκλησιαστική θεωρία που παρεκκλίνει από τα καθιερωμένα, νομ. περιορισμός

Από έρευνα που έκανα σε άλλα Λεξικά της Ελληνικής Γλώσσας (αρχαίας, καθαρεύουσας και δημοτικής) διαπίστωσα ότι οι λέξεις «αιρετικός - αίρεση - αιρέω» έχουν την παραπάνω έννοια.

Σε ΓΕΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ σήμερα ο όρος «αίρεση» (ή «αιρετικός») χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει κάθε τι το οποίο έρχεται σε αντίθεση με το πολιτικό, θρησκευτικό, κοινωνικό κλπ κατεστημένο, που έρχεται δηλαδή σε αντίθεση με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, **σε αντίθεση με το κατεστημένο**. Για παράδειγμα, εάν κάποιος δεν συμφωνεί με την πολιτική-δογματική γραμμή ενός πολιτικού συστήματος, στο οποίο ανήκει και διαφωνεί, αυτός θεωρείται «αιρετικός» του κόμματος και συνήθως απομονώνεται ή αποβάλλεται από την οργάνωση ή το σύστημα που ανήκει.

Σε ΣΤΕΝΗ ΕΝΝΟΙΑ οι όροι «αίρεση-αιρετικός» χρησιμοποιούνται **ως θρησκευτικοί όροι** και υποδηλώνουν όλους αυτούς που δεν ανήκουν στο κατεστημένο θρησκευτικό σύστημα, ή εφόσον ανήκουν αμφισβητούν τη γνησιότητα και αυθεντικότητά του. Η πλειοψηφία των ανθρώπων, πιστών και μη, χρησιμοποιεί τους όρους αυτούς μόνον ως θρησκευτικούς και δεν γνωρίζουν εάν έχουν και άλλες διαφορετικές έννοιες.

Στο ΛΕΞΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ της UNESCO (τόμος 1^{ος}, σελίδες 11-12) γράφει:

«**ΑΙΡΕΣΗ** είναι ένας τύπος θρησκευτικής ομάδος που σχηματίζεται για να διαμαρτυρηθεί εναντίον μιας άλλης θρησκευτικής ομάδος, **ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΣΥΝΗΘΩΣ ΑΠΟΣΠΑΤΑΙ**. Ο σχηματισμός της ομάδος εκφράζει την υποστήριξη πεποιθήσεων, τελετουργικών μεθόδων και ηθικών αξιών, τις οποίες τα μέλη

της αιρέσεως θεωρούν ότι αποτελούν επιστροφή **ΣΕ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΕΣ** και **ΑΓΝΟΤΕΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ** της συγκεκριμένης θρησκείας..... **ΑΙΡΕΣΗ** στην καθαρή μορφή της, **ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ** και **ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ** από μία υφισταμένη λατρευτική ομάδα -την εκκλησία- ή ακόμη και από μίαν άλλην αίρεση»

Το πρόβλημα βασικά, δεν είναι τι πιστεύουν οι άνθρωποι για το «ποιος είναι ο θρησκευτικός αιρετικός», αλλά **ποιον χαρακτηρίζει η Αγία Γραφή ως αιρετικό**. Κατ' αρχήν, αιρετικός δεν είναι κάποιος που δεν πιστεύει στον Θεό, που δηλώνει άθεος. Αιρετικός είναι κάθε άνθρωπος που πιστεύει μεν στον Ιησού Χριστό και στη λυτρωτική Του θυσία, αλλά **αφαιρεί** από το ευαγγέλιό Του, από τη λόγο Του και από τη διαθήκη Του, όσα αυτός θεωρεί λάθος ή τον βολεύουν για να στηρίξει τις δικές του απόψεις και **προσθέτει** άλλες δοξασίες που του γαργαλίζουν την ακοή και του «ηρεμούν» τη συνείδηση (βλ. Β' Τιμόθεου Γ/3:1-5, Δ/4:3 - Αποκάλυψη ΚΒ/22:18-19 - Τίτος Α/1:14, κλπ).

Οι Φαρισαίοι, οι θρησκευτικοί ηγέτες της εποχής του Ιησού, ήταν πραγματικά αιρετικοί, γιατί είχαν αθετήσει τη διαθήκη που τους είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός, διά μέσου του Μωυσή και είχαν δημιουργήσει τη δική τους θρησκεία, επισωρεύοντας «*διδασκαλίες και εντάλματα ανθρώπων*» (Μάρκος Ζ/7:7, κλπ). Είχαν προσθέσει στο νόμο του Θεού πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων και είχαν δημιουργήσει δική τους παράδοση, ήθη - έθιμα και διάφορες τελετές, που δεν είχαν δοθεί από τον Θεό και ήταν αντίθετα από το δικό Του νόμο.

Είναι θεμελιώδες αξίωμα και γενικά παραδεκτό ότι **ο πραγματικά αιρετικός** δεν παραδέχεται ότι έχει πλανηθεί και ότι ακολουθεί λάθος διδασκαλία και αυτό γιατί ακολουθεί πράγματι μερικές αλήθειες του Λόγου του Θεού και έχει γευθεί και ευλογίες από τον Θεό. Για παράδειγμα, εάν κάποιος πιστεύει ότι, για να κερδίσει την αιώνια ζωή, **πρέπει να αναγεννηθεί** (βλ. Ιωάννης, κεφ.Γ/3) και ότι αυτό είναι αρκετό για την πνευματική του πορεία, θεωρεί λάθος και κατηγορεί ως πλάνο (αιρετικό) κάποιον άλλο, που πιστεύει μεν στην **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**, αλλά πιστεύει ότι μετά την αναγέννηση πρέπει να **βαπτισθεί και με το άγιο Πνεύμα**, όπως αναφέρεται στο Β' κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων. Ή εάν κάποιος πιστεύει στην **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**, στο **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** και στην **ΤΡΙΑΔΑ**, θεωρεί πλάνο και κατηγορεί ως αιρετικό κάποιον άλλο που πιστεύει στην **ΑΝΑ-**

ΓΕΝΝΗΣΗ, ΣΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και στη **ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εν Χριστώ Ιησού**, και ούτω καθ' εξής.

Ο πραγματικά ενώπιον του Θεού αιρετικός (που ο ίδιος αγνοεί ότι έχει λάθος διδασκαλία), κατηγορεί με ζήλο και φανατισμό τους μη αιρετικούς ως αιρετικούς. Αυτό ακριβώς έκαναν και οι θρησκευτικοί άρχοντες του λαού Ισραήλ, αιρετικοί όντες, κατηγορούσαν τον Ιησού και Τον έλεγαν **ΠΛΑΝΟ** (Ματθαίος Κς'/26:63), **ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟ** (Ιωάννης Η/8:48), **ΑΙΡΕΤΙΚΟ** (Πράξεις ΚΔ/24:5) και **ΒΛΑΣΦΗΜΟ** (Ματθαίος Θ/9:3).

Το ίδιο συνεχίζεται να γίνεται από τα διάφορα (επίσημα και ανεπίσημα) κατεστημένα χριστιανικά δόγματα, τα οποία με την πάροδο των αιώνων έχουν προσθέσει στον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων, κανόνων, δοξασιών, δεισιδαιμονιών, καθώς ήθη και έθιμα που απορρέουν από τον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο και κατηγορούν τους άλλους πιστούς, που απορρίπτουν τις ειδωλολατρικές επιδράσεις (λατρεία ανθρώπων, έθιμα Χριστουγέννων, Πρωτοχρονιά και Πάσχα, διακοσμητικά σύμβολα κλπ) και δέχονται μόνον όσα παραγγέλλει ο Λόγος του Θεού, ότι είναι αιρετικοί και όχι μόνο αυτό, αλλά τους μάχονται με υπερβάλλοντα ζήλο και φανατισμό.

ΠΡΟΣΞΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥΤΟ: Όταν βλέπεις αναγεννημένο χριστιανό (ανεξαρτήτου δόγματος) να μάχεται με φανατισμό άλλους πιστούς, γνώριζε ότι αυτό είναι μια ισχυρή ένδειξη μιας αποστατημένης καρδιάς, ή ενός σαρκικού χριστιανού, που έχει πλανηθεί από την αλήθεια και την απλότητα του ευαγγελίου. Είναι ταυτόχρονα και ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα ενός αιρετικού (με την ορθή έννοια του όρου) χριστιανού.

Ο Ιησούς, ο οποίος πάντοτε ήταν ήρεμος, γλυκός και πρoός προς όλους τους ανθρώπους, στους θρησκευόμενους όμως της εποχής Του, αλλά και όλων των εποχών, απαντά με καυστικά και σκληρά λόγια:

- **«Ουαί** (αλίμονο) *εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ, διότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών εμπροσθεν των ανθρώπων· επειδή σεις δεν εισέρχεσθε ουδέ τους εισερχομένους αφίνετε να εισέλθωσιν.*

- **Ουαί** *εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ, διότι κατατρώγετε τας οικίας των χηρών και (τούτο) επί προφάσει ότι κάμνετε μακράς προσευχάς· διά τούτο θέλετε λάβει μεγαλητέραν καταδίκην.*
- **Ουαί** *εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ, διότι περιέρχεσθε την θάλασσαν και την ξηράν, ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΜΗΤΕ ΕΝΑ ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΝ, και όταν γείνη, κάμνετε αυτόν υιόν της γέεννης διπλότερον υμών.*
- **Ουαί** *εις εσάς, οδηγοί τυφλοί, λέγοντες.....»* (Ματθαίος ΚΓ/23:13-16)

3. **ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ «ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ» ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ**

Στο κεφάλαιο αυτό θα ασχοληθούμε με την κατηγορία εκείνη των πιστών, οι οποίοι ενώπιον του Θεού **ΔΕΝ είναι «αιρετικοί»**, αλλά οι άλλοι, οι υποτιθέμενοι σωστοί, τους κατηγορούν **ως πλάνους και αιρετικούς** και θα δούμε ενδεικτικά, μερικά παραδείγματα μέσα από την Καινή Διαθήκη:

❖ **Απόστολος ΠΑΥΛΟΣ:** Όταν ο Παύλος δικαζόταν από τον ηγεμόνα Φήλικα, κατηγορούμενος από τον αρχιερέα Ανανία και τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ, ο νομικός Τέρτυλλος, μεταξύ των άλλων είπε: **«Επειδή έυρομεν τον άνθρωπον τούτον ότι είναι ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ και ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΣΤΑΣΙΝ μεταξύ όλων των κατά την οικουμένην Ιουδαίων, και είναι πρωτοστάτης της αιρέσεως των Ναζωραίων, όστις και τον ναόν εδοκίμασε να βεβηλώση, τον οποίον και εκρατήσαμεν και κατά τον ημέτερον νόμον ηθελήσαμεν να κρίνωμεν»** (Πράξεις ΚΔ/24:5-6)

Κατηγορήθηκε ο Παύλος ότι ήταν ταραχοποιός, στασιαστής και αρχηγός της ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ. Το ερώτημα έρχεται από μόνο του: **«Η πρώτη αποστολική εκκλησία, ήταν αιρετική;»** Ναι, για τους Ιουδαίους ήταν αιρετική, καθ' όσον δεν ακολουθούσε τις παραδόσεις, τις πλανεμένες διδασκαλίες και τις τελεουργίες που είχαν εισαγάγει οι θρησκευτικοί ηγέτες τους. Για τον Θεό όμως, αυτό που οι άλλοι κατηγορούσαν ως «πλανεμένο» και «αιρετικό» (δηλαδή το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού), αυτό είναι η μόνη "αλήθεια" και ο Ιησούς είναι το μόνο φως του κόσμου.

Ο Παύλος απολογούμενος στις κατηγορίες του Τέρτυλλου απάντησε: *«Ομολογώ δε τούτο εις σε, ότι κατά την οδόν, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ (ούτοι) ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΑΙΡΕΣΙΝ, ούτω λατρεύω τον Θεόν των πατέρων μου, πιστεύων εις πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω και εν τοις προφήταις, ελπίδα έχων εις τον Θεόν, την οποίαν και αυτοί ούτοι προσμέγουσιν, ότι μέλλει να γείνη ανάστασις νεκρών, δικαίων τε και αδίκων· εις τούτο δε εγώ σπουδάζω, εις το να έχω άπταιστον συνείδησιν προς τον Θεόν και προς τους ανθρώπους διαπαντός»* (Πράξεις ΚΔ/24:14-16)

Με απλά λόγια, τους είπε ο Παύλος ότι ακολουθεί την οδόν του Ιησού, που αυτοί ονομάζουν «αίρεση». Τους είπε: «Έτσι εγώ λατρεύω τον Θεό των πατέρων μου, πιστεύοντας σε όλα όσα γράφει ο Λόγος Του και φροντίζοντας να έχω καθαρή τη συνείδησή μου ενώπιόν Του, χωρίς να με ελέγχει για τίποτα, γιατί, όπως αυτοί, περιμένω και εγώ την ανάσταση των νεκρών και δίκαιη κρίση»

Ο Παύλος λοιπόν, που είναι ο πνευματικός γίγαντας της Χριστιανικής πίστης κατηγορήθηκε **ως αιρετικός** και μάλιστα θεωρείται ένας από **τους ΜΕΓΑΛΟΥΣ «ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ» ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ**. Δεν κατηγορήθηκε από τους άθεους, ή από τους άπιστους, ή από τους ειδωλολάτρες της εποχής τους, αλλά κατηγορήθηκε από τους «ορθόδοξους» πιστούς ομοεθνείς του, από αυτούς πίστευαν και το διακήρυτταν με πάθος ότι είχαν την «ορθή πίστη». Αργότερα ο Παύλος θα γράψει προς τους αγίους της τοπικής εκκλησίας της Κορίνθου: *«Αλλ' εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως υπηρέται Θεού, εν υπομονή πολλή, εν θλίψεσινδιά δόξης και ατιμίας, διά δυσφημίας και ευφημίας, ως ΠΛΑΝΟΙ όμως αληθείς...»* (Β' Κορινθίους ς' /6:4-8).

❖ **Κύριος ΙΗΣΟΥΣ**: Πριν από τον Παύλο, οι Ιουδαίοι είχαν αποκαλέσει «πλάνο» τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, ο οποίος είναι η μόνη ΟΔΟΣ και η ΑΛΗΘΕΙΑ και η ΖΩΗ, είναι η ΑΝΑΣΤΑΣΗ και η ΖΩΗ: *«Άλλοι μεν έλεγαν, ότι είναι καλος, άλλοι δε έλεγαν, Ουχί αλλά ΠΛΑΝΑ τον όχλο»* (Ιωάννης Ζ/7:12). Θα ρωτήσει κάποιος εύλογα: «Με ποιο τρόπο ο Ιησούς **πλανούσε** τον όχλο;» Με το να διακηρύττει την Αλήθεια και την οδό της αγάπης Του, με το να ευεργετεί κάθε καταδυναστευόμενο από τον Διάβολο άνθρωπο, με το να θεραπεύει τυφλούς, χωλούς, κάθε ασθένεια, με το να ανασταίνει νεκρούς.... Έτσι ο Ιησούς «πλανούσε το λαό!!!

Ακόμα και όταν Τον σταύρωσαν, οι Ιουδαίοι θρησκευτικοί ηγέτες δεν ησύχασαν. Φοβήθηκαν μήπως αναστηθεί (κατά τα λεγόμενά Του) και πήγαν στην πολιτική Ρωμαϊκή εξουσία, στον Πιλάτο, για βοήθεια, λέγοντες: *«Κύριε, ενεθυμήθημεν ότι εκείνος ο ΠΛΑΝΟΣ είπεν έτι ζων, Μετά τρεις ημέρας θέλω αναστηθή. Πρόσταζον λοιπόν να ασφαλισθή ο τάφος έως της τρίτης ημέρας, μήποτε οι μαθηταί αυτού ελθόντες διά νυκτός κλέψωσιν αυτόν και είπωσι προς τον λαόν, ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, και θέλει εισθαι η εσχάτη πλάνη χειρότερα της πρώτης..»*

Ο Ιησούς Χριστός, ο ΠΛΑΝΟΣ όπως Τον αποκαλούσαν οι ηθικοί, οι αυτοδικαιούμενοι και οι «τηρούντες» το Νόμο Φαρισαίοι, αναστήθηκε από τους νεκρούς και τώρα ζει αιώνια μέσα στο θρόνο του Πατέρα και στην καρδιά κάθε ταπεινού που Τον εκζητεί (βλ. Αποκάλυψη Γ/3:21, Εβραίους Δ/4:14-16, κλπ), ενώ αυτοί πέθαναν μέσα στην πλάνη τους και τους απομένει πλέον η δίκαιη μισθαποδοσία τους.

Εάν για τους Ιουδαίους και γενικά για τους αρνητές της Αλήθειας του Θεού, ο Παύλος είναι ΕΝΑΣ από τους «Μεγάλους Αιρετικούς», ο Ιησούς γι' αυτούς είναι **«ο ΠΡΩΤΟΣ των Αιρετικών όλων των εποχών»**.

❖ **Η αληθινή ΕΚΚΛΗΣΙΑ**: Η ιστορία όμως επαναλαμβάνεται μέσα στην πορεία των αιώνων, με διάφορες παραλλαγές: **Κατηγορήθηκε** ο Παύλος ότι ανήκει στην ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ, **κατηγορήθηκε** ο ίδιος ο Ιησούς ότι είναι ΠΛΑΝΟΣ και φυσικά ο ιδρυτής της Αίρεσης των Ναζωραίων, **κατηγορούνται** και όσοι σήμερα ακολουθούν τον Ιησού Χριστό με απλή και ταπεινή καρδιά ότι είναι ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ και μάλιστα **κατηγορούνται περισσότερο**, όσοι έχουν περισσότερες αποκαλύψεις από τον Κύριο, και δυστυχώς οι κατηγορίες προέρχονται όχι από μη αναγεννημένους, αλλά από αυτούς που έχουν καθίσει στην τράπεζα των ευλογιών του Κυρίου και έχουν γίνει μέτοχοι αυτών.

Ο αναγεννημένος πιστός που λατρεύει τον Κύριο *«εν πνεύματι και αληθεία»* (βλ. Ιωάννης Δ/4:23-24), ζει άγια και καθαρή ζωή, σέβεται τον Θεό, μετά φόβου και τρόμου *«εργάζεται την εαυτού σωτηρία»* και ο Κύριος Ιησούς σαν απόδειξη ότι ευαρεστείται με αυτό, συμ-

μαρτυρεί «*με σημεία και τέρατα και με διάφορα θαύματα, και με διανομάς του αγίου πνεύματος, κατά την θέλησιν Αυτού*» (βλ. Εβραίους Β/2:4, Μάρκος Ις'/16:20, κλπ.)

Εάν λοιπόν κατηγόρησαν τον Παύλο, τον ίδιο τον Ιησού, γενικά τους πιστούς της πρώτης αποστολικής εκκλησίας ότι ανήκαν στην ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ, επειδή το αίμα του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου τους ελευθέρωσε από τις αμαρτίες και τις πλάνες τους, «**ΓΙΑΤΙ να μην κατηγορούν και εμάς σήμερα;**» Θα πρέπει να χαιρόμαστε ότι ανήκουμε στην (ονομαζόμενη από αυτούς) σημερινή «Αίρεση των Ναζωραίων».

Σε όλες τις εποχές η αληθινή εκκλησία του Χριστού διωκόταν και ερχόταν σε αντίθεση με το πολιτικό και το θρησκευτικό (χριστιανικό) κατεστημένο. Εκατοντάδες είναι οι επώνυμοι και χιλιάδες είναι οι ανώνυμοι μάρτυρες της πίστης και της Αλήθειας του Ιησού σε όλες τις γενιές. Σήμερα στις αρχές του 21^{ου} αιώνα η «εκκλησία του Ιησού» είναι διώκεται. Εάν –αγαπητέ αναγνώστη- θεωρείς υπερβολικά όλα αυτά, δεν έχεις παρά να κάνεις μόνος σου τη φοβερή αυτή διαπίστωση, **πώς;** Μίλησε για τον Ιησού Χριστό και το αληθινό μήνυμα του ευαγγελίου Του στη «χριστιανική» Ελλάδα και η άμεση ανταμοιβή θα είναι να σε «χλευάσουν» σαν οπισθοδρομικό και θρησκευόμενο και να σε αποκαλέσουν «αιρετικό - πλανεμένο».

Και αυτό, θα έλεγα είναι το λιγότερο που μπορεί να σου συμβεί, γιατί εάν βρεθείς μπροστά σε κάποιον φανατισμένο και ζηλωτή των «πατρών» θα σε πολεμήσει με σκληρότητα, χρησιμοποιώντας κάθε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο, θα εξαπολύσει εναντίον σου λάσπη συκοφαντιών και θα σε απομονώσει. Θα είσαι, όπως αναφέρει ο Παύλος για τον εαυτό του, «περικάθαρμα» του κόσμου.

4. Η ΟΡΘΟΤΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ο απ. Παύλος προτρέπει το συνεργάτη του Τιμόθεο «*να ορθοτομή τον Λόγο της Αληθείας*» (βλ. Τιμόθεου Β/2:15). Η προτροπή αυτή είναι και για μας σήμερα και μάλιστα, όσο πλησιάζει η ένδοξη ημέρα της απολύτρωσής μας, την έχουμε απόλυτη ανάγκη. Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί είναι δυνατόν ο αναγεννημένος πιστός, ο άνθρωπος του Θεού, μέσα στον υπέρμετρο ζήλο του για να εφαρ-

μόσει κάθε λεπτομέρεια της Γραφής, να ξεφύγει από την ορθοτομήση του Λόγου του Θεού και να γεννηθεί στη ζωή του ένας υποκριτής χριστιανός, ένας σύγχρονος Φαρισαίος «*που διϋλίζει τον κώνωπα και καταπίνει την κάμηλον*» (βλ. Ματθαίος ΚΓ/23:24-28).

Όταν δεν αφήνουμε Εκείνον, **που είναι ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ**, να ορθοτομεί μέσα μας τον Λόγο της Αλήθειας, τότε αφήνουμε τον εχθρό της ψυχής μας, τον Διάβολο (αθέλητα βέβαια τις περισσότερες φορές) να υποσκάπτει το θεμέλιο της σωτηρίας μας, το οποίο στηρίζεται στο αίμα της θυσίας του Ιησού και να δημιουργεί πνευματικό ρήγμα στις σχέσεις μας με τον Θεό, εν Χριστώ Ιησού.

Όλο το «**ευ-αγγέλιο**» (=καλά νέα) συνοψίζεται στα λόγια του ίδιου του Ιησού Χριστού:

«...**Διότι τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή ΠΑΣ** (=ο καθένας) **ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον. Επειδή δεν απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον διά να κρίνη τον κόσμον, αλλά διά να σωθή ο κόσμος δι' αυτού.**

Όστις πιστεύει εις Αυτόν ΔΕΝ ΚΡΙΝΕΤΑΙ, όστις όμως δεν πιστεύει ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ, διότι δεν επίστευσεν εις το όνομα του μονογενοῦς Υιού του Θεού» (Ιωάννης Γ/3:16-18).

«**Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ**» (Α' Ιωάννου Δ/4:8,16), αλλά ο πιστός που δεν ορθοτομεί τον λόγο του Κυρίου, ξεχνά την «**αγάπη**», που μία από τις βασικές εκφράσεις της είναι η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ και η ΑΠΛΟΤΗΤΑ της καρδιάς του πιστού. Δεν αναγνωρίζει πλέον τον πνευματικό του αδελφό, που και αυτός λυτρώθηκε με το ίδιο αίμα, αλλά τον θεωρεί «κακόδοξο αιρετικό», πλανεμένο, πρόσφορο υλικό για την κόλαση αν δεν αλλάξει μυαλά, γιατί είχε την «ατυχία» να μην ταυτίζεται με τις δικές του απόψεις.

Όλοι μας ανεξαιρέτως, δεν πρέπει να κρυβόμαστε πίσω από την ταμπέλα της εκκλησιαστικής μας απόχρωσης και του δογματικού μας πιστεύω και να μαχόμαστε τα άλλα αδέρφια μας, που και αυτά ευλογεί και αγαπά ο Κύριος Ιησούς και τους δίνει πλούσια τις αποκαλύψεις Του. Δεν πρέπει να εφαρμόζουμε το «**αγάπα τον πλησίον ως σεαυτόν**» μόνον στους ομόφρονες και ομόδοξους και σηκώνοντας τη σημαία των ιδιαιτεροτήτων να απορρίπτουμε τους

άλλους αδελφούς και μετά να διακηρύτουμε ότι είμαστε λάτρεις του ζωντανού Θεού και ότι εκτελούμε το «άγιο» θέλημά Του. Ο απ. Ιωάννης γράφει, πως εάν κάποιος πει ότι «...*εγώ αγαπώ τον Θεό, ΚΑΙ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ είναι ψεύστης, διότι όποιος δεν αγαπά τον αδελφό του ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΛΕΠΕΙ, τον Θεό, ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΕΙΔΕ, πως μπορεί να Τον αγαπά;*» (Α΄ Ιωάννου Δ/4:20-21)

Αν κάποιος καλοπροαίρετος και καλόπιστος αδελφός θελήσει να έχει κοινωνία μαζί μας, εμείς σηκώνουμε μπροστά του ένα ψηλό τείχος φανατισμού και δογματισμού, με την αιτιολογία ότι, ναι μεν τον «αγαπάμε» στο όνομα του Ιησού, αλλά επειδή «δεν ορθοτομεί» τον Λόγο της Αλήθειας, πρέπει να κόψουμε κάθε σχέση μαζί του. Και το ερώτημα είναι:

- Ποιος ορθοτομεί τον Λόγο του Θεού, **αυτός** που κλείνει την καρδιά του και τα σπλάχνα του στους αδελφούς, **ή αυτός** που αγαπάει αληθινά και ανιδιοτελή τον αδελφό του;

Μοιάζουμε σαν τον απόστολο Πέτρο που, όταν είδε σε όραση να κατεβαίνει από τον ουρανό μια σινδώνη με κάθε λογής ακάθαρτα ζώα (τα οποία συμβόλιζαν τους εθνικούς, τους ειδωλολάτρεις), αμέσως διαχώρισε τη θέση και είπε στον Θεό «**εγώ δεν θέλω να έχω καμιά σχέση με αυτούς !!!**». Ο Θεός όμως με προστακτική φωνή του είπε «*όσα ο Θεός καθάρισε, συ μη λέγεις βέβηλα*» (βλέπε, Πράξεις 1΄/10:9-18). Έτσι ο Πέτρος άφησε τον υπεροπτικό εθνικισμό του και υπάκουσε στην ουράνια φωνή, άνοιξε τα σπλάχνα της καρδιάς του στα έθνη, πήγε στους εθνικούς, στους απερίτμητους και τους κήρυξε τα ΚΑΛΑ ΝΕΑ της σωτηρίας του Ιησού Χριστού.

Η ίδια «άνωθεν φωνή» μιλά και σε μας σήμερα. Μιλά προσωπικά και σε σένα αγαπητέ αναγνώστη, που πιθανόν να κρατάς την ίδια υπεροπτική στάση απέναντι (όχι στους μη πιστούς, αλλά...) στους πνευματικούς αδελφούς σου, επειδή αυτοί δεν έχουν το ίδιο πνευματικό ανάστημα πίστης και δράσης με σένα **και καυχάσαι** για την ιδιαίτερη δογματική σου τοποθέτηση στην οποία ανήκεις **και ισχυρίζεσαι ότι**, μόνο όσοι ανήκουν σ' αυτή, ορθοτομούν τον Λόγο του Θεού, ενώ οι άλλοι αποτελούν την «εκκλησία της Λαοδικείας» και κατά συνέπεια δεν θα μετέχουν στην αρπαγή της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας» (Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, κλπ).

Δεν πρέπει να φανταζόμαστε τους εαυτούς μας ότι είμαστε οι μόνοι που ανήκουμε, ακολουθούμε και πιστεύουμε στο «Αληθινό». Γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει «*θεωρείτε αλλήλους υπερέχοντας*» και ότι «*όποιος νομίζει ότι στέκεται, ας προσέχει μην πέσει*» και την προτροπή αυτή όλοι την έχουμε ανάγκη και πρώτος εγώ που γράφω αυτά τα λόγια και προτρέπω και σένα που τα διαβάζεις να κάνεις το ίδιο.

❖ Εάν θέλεις να ανήκεις στην ονομαζόμενη από τους εχθρούς της «**Αίρεσης των Ναζωραίων**» και εάν θέλεις να πάσχεις σαν γνήσιος Χριστιανός και να είσαι μέτοχος της κοινωνίας των παθημάτων του Ιησού Χριστού, θα πρέπει να έχεις ξεκαθαρίσει μέσα σου και να ακολουθείς δύο βασικά πράγματα, δηλαδή:

- (1) **Θα πρέπει** να απορρίπτεις από τη χριστιανική σου ζωή ΤΑ ΜΠΕΛΕΣ, ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ και ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΕΣ και να κυβερνίεσαι από το πνεύμα της «**φιλ-αδελφείας**», της «αγάπης προς τους αδελφούς», και
- (2) **Θα πρέπει** η αγάπη σου προς τον Θεό και προς τους αδελφούς να είναι ενεργή και φανερή, να είναι αγάπη που να μακροθυμεί και να αγαθοποιεί, να μη φθονεί και να μην αυθαδιάζει, να μην επαίρεται, να είναι αγάπη που να ανέχεται και να υπομένει τα πάντα (βλ. Α΄ Κορινθίους, κεφ.ΙΓ/13).

Εάν, σαν αναγεννημένοι πιστοί, έχουμε περισσή γνώση του Λόγου του Θεού, **εάν** μιλάμε τις γλώσσες των ανθρώπων και των αγγέλων, **εάν** έχουμε πνευματικά χαρίσματα, **εάν** έχουμε προφητεία, **εάν** «θυσιαζόμαστε» για το... έργο του Κυρίου, **εάν... εάν.... εάν... ΑΓΑΠΗ όμως δεν έχουμε**, είμαστε ένα ΤΙΠΟΤΑ, είμαστε ένα κίβδηλο νόμισμα που το πετάς στο έδαφος και βγάζει έναν άχαρο ήχο (Α΄ Κορινθίους ΙΓ/13:1-3).

«*Ιδού, τι καλόν και τι τερπνόν, να συγκατοικήσιν εν ομοιοία οι αδελφοί...*» (βλ. Ψαλμός ΡΛΓ΄/133). Η αγάπη μόνο μένει. Στον ουρανό **δεν θα υπάρχουν** πλούσιοι και φτωχοί, λευκοί και μαύροι, Ορθόδοξοι και Καθολικοί, Ευαγγελικοί και Πεντηκοστιανοί, μονοθεϊστές και τριαδικοί, αιρετικοί και γνήσιοι, μορφωμένοι και αμόρφωτοι, αλλά **θα υπάρχουν μόνον** οι λυτρωμένοι με το αίμα της θυσίας του Αρνίου

«του εσφαγμένου προ καταβολής κόσμου», οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού, **θα έχουν** ΕΝΑ μόνο όνομα (όχι δεκάδες ταμπέλες) και **θα είναι** η εκλεκτή νύμφη του νυμφίου Ιησού.

❖ Μην ψάξεις να βρεις κάποια χριστιανική ομάδα, ή οργάνωση, ή (τοπική) εκκλησία, που να φέρει ταμπέλα με την επωνυμία **«Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ»** για να γίνει μέλος της, γιατί ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΒΡΕΙΣ. Σε περίπτωση όμως, που βρεις κάποια σχετική ταμπέλα, σε κάποια χριστιανική ομάδα, προσωπικά πιστεύω πως και αυτή δεν θα είναι η γνήσια «αίρεση των Ναζωραίων» των πρώτων αποστολικών χρόνων, απλώς την ονομασία θα έχει για να δείξει ότι ακολουθεί το σωστό. Αλλά και αυτό θεωρώ ότι είναι τελείως απίθανο, γιατί κανένας δεν θέλει να έχει κάποιο διακριτικό γνώρισμα που να περιλαμβάνει κάποια από τις λέξεις «αιρετικός - αίρεση».

Σήμερα, τρεις λέξεις που παρερμηνεύονται και καταστρατηγείται η έννοιά τους, είναι οι λέξεις **«αιρετικός»**, **«αγάπη»** και **«δημοκρατία»**. Ο καθένας δίνει όποια ερμηνεία ΝΟΜΙΖΕΙ ότι είναι η σωστή και συνήθως σωστή είναι αυτή μας βολεύει.

Αυτοί που ανήκουν στη γνήσια «αίρεση των Ναζωραίων» έχουν σε όλο τον κόσμο μόνο **ΕΝΑ τίτλο**, απλά ονομάζονται **«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ»**, χωρίς κοσμητικό επίθετο δίπλα (βλ. Πράξεις ΙΑ/11:26, Κς' /26:28 – Α' Πέτρου Δ/4:16) και έχουν και ένα **ΔΕΥΤΕΡΟ τίτλο**, που τους δίνουν οι εναντίοι, τους ονομάζουν **«ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ»** ή **«ΠΛΑΝΕΜΕΝΟΥΣ»**.

Θα ρωτήσει κάποιος και θα έχει δίκιο **«Μα καλά, υπάρχουν πραγματικοί αιρετικοί, ΠΩΣ θα τους ξεχωρίζουμε;»** Ο Ιησούς μας έδειξε τον τρόπο, λέγοντας ότι **«το καλό δένδρο από τους καρπούς του ΦΑΙΝΕΤΑΙ»** και ότι **«κάθε φυτό, την οποία ΔΕΝ εφύτευσε ο πατήρ ο ουράνιος, ΘΕΛΕΙ ΕΚΡΙΖΩΘΕΙ...»** (βλ. Ματθαίος Γ/3:3, ΙΕ/15:13 – Ιωάννης ΙΕ/15, κλπ).

5. ΕΝΟΤΗΤΑ και ΑΛΗΘΕΙΑ

Όσα αναφέραμε παραπάνω, έχω ακούσει προσωπικά ο ίδιος, δεκάδες αδελφούς όλων των δογματικών αποχρώσεων και ομάδων να τα διακηρύττουν. Το μεγάλο πρόβλημα όμως είναι ότι, ενώ τα χείλη τους τα ομολογούν, οι πράξεις τους, η συμπεριφορά τους και

γενικά όλες οι ενέργειές τους δείχνουν το εντελώς αντίθετο. **Απλή απόδειξη γι' αυτό** είναι το γεγονός ότι στη μικρή Ελλάδα δεν υπάρχει ακόμα πραγματική πνευματική ενότητα μεταξύ των αναγεννημένων πιστών.

Υπάρχουν βέβαια μερικές ενότητες τοπικών εκκλησιών, αλλά είναι περιορισμένης (πολύ μικρής) έκτασης, με στεγανά πλαίσια και κατά βάση είναι ανθρώπινες επιδιώξεις και προσπάθειες, καθόσον **περιορίζονται** σε ενότητα τοπικών συναθροίσεων **του ιδίου δογματικού πιστεύω**. Δεν βγαίνουν έξω από τα λιμνασμένα νερά τους και δεν προχωρούν σε συνεργασία με τοπικές συναθροίσεις (ομάδες) άλλων δογματικών πεποιθήσεων. Η δικαιολογία που συνήθως προβάλλουν είναι πλέον στερεότυπη: **«Πώς να συνεργαστούμε με αυτούς, μα αυτοί στοτάδε θέμα έχουν ΜΕΓΑΛΗ πλάνη!!!»**. Επειδή ακριβώς έχουν πλάνη (εάν πράγματι έχουν, γιατί μπορεί εσύ να κάνεις λάθος στο συγκεκριμένο θέμα, εν αγνοία σου βέβαια) χρειάζονται την αγάπη σου, τη συμπάραστασή σου και το ειλικρινές ενδιαφέρον σου.

Με αυτά που γράφω, δεν σε προτρέπω να καταργήσεις το ιδιαίτερο δογματικό σου πιστεύω. Εάν πρέπει να γίνει αυτό, **ΕΪΤΕ** επειδή πράγματι είσαι λάθος, **ΕΪΤΕ** επειδή ο Κύριος Ιησούς έχει κάποια ιδιαίτερη διακονία για σένα προσωπικά, **ΕΪΤΕ** για οποιοδήποτε άλλο λόγο, αυτό θα το κάνει μόνον ο Κύριος Ιησούς και θα σου δώσει αλεπάλληλες μαρτυρίες, ώστε να βαδίζεις σε σταθερό έδαφος, χωρίς ταλαντεύσεις και αμφισβητήσεις. Τα γράφω όμως όλα αυτά για να πάρεις σωστή θέση και τοποθέτηση απέναντι σε όλους τους αδελφούς, ανεξάρτητα τι φρονούν.

Ο Ιησούς Χριστός επειδή αγαπάει την εκκλησία Του και έχυσε το δικό Του αίμα για να την εξαγοράσει από την αμαρτία και το θάνατο, δεν μας άφησε να βαδίζουμε στο σκοτάδι, χωρίς το φως των αποκαλύψεων Του. Έχει δώσει πολλούς προφητικούς λόγους, αναφερόμενος στο θαυμαστό γεγονός της ενότητας και της συνεργασίας των διαφόρων χριστιανικών αποχρώσεων και ομάδων μεταξύ τους και κάτω από το δικό Του μοναδικό λάβαρο.

Η περίοδος της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», θα διαφέρει από όλες τις προηγούμενες περιόδους. Στην περίοδο αυτή (που ήδη βρισκόμαστε) όλοι οι κύκλοι των

διακονιών ή των έργων, που θα έχουν τη δική τους ιδιορρυθμία και ιδιαιτερότητα, θα διαλύσουν **για να πάρουν μία και μόνη ιδιότητα, δηλαδή το να είναι όλοι απλά ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ακόλουθοι του Χριστού** και όλοι αυτοί θα γίνουν μέρος του επερχόμενου θερισμού, θα γίνουν μέρος μιας συγκλονιστικής πνευματικής αναζωπύρωσης.

Σύμφωνα με την αποκάλυψη που έχει δώσει ο Ιησούς για την εκλεκτή νύμφη Του, **σε πολλές πόλεις και μεγάλες περιοχές θα σχηματίζεται ένα και μόνο πρεσβυτέριο, κατά τα πρότυπα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και θα αποτελείται από πνευματικούς ηγέτες (ποιμένες και εργάτες) από ΟΛΕΣ τις δογματικές αποχρώσεις.** Ο Ιησούς θα δώσει στα «πρεσβυτέρια» αυτά μεγάλη σοφία και διάκριση και δεν θα υπάρξει καμιά απολύτως αμφιβολία ότι Ο ΙΗΣΟΥΣ ΜΟΝΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΕΦΑΛΗ (η εξουσία) ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Ο σκοπός του Κυρίου Ιησού, προκειμένου να προετοιμάσει τις καρδιές μας για το θερισμό αυτό, είναι **να συνδέσει και όχι να χωρίσει.** Εκείνοι που θα πέσουν στο να λατρεύουν «το έργο του Κυρίου» περισσότερο από τον ίδιο τον Θεό, του οποίου είναι το έργο, θα έχουν πρόβλημα. Πλην όμως οι περισσότεροι από αυτούς θα ελευθερωθούν από την παγίδα αυτή, από το θαυμαστό χρίσμα που έρχεται επάνω στο λαό του Θεού.

Κατά την περίοδο αυτή θα γίνονται συγκεντρώσεις αποστόλων, προφητών, ποιμένων, πρεσβυτέρων, κλπ (βλ. Εφεσίους Δ/4:11-12, Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:28), που θα χρησιμοποιηθούν θαυμαστά από τον Κύριο Ιησού, χωρίς όμως να υπάρχει **ιδιαίτερος δογματικός χρωματισμός και διαχωρισμός** από το υπόλοιπο σώμα των πιστών. Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ και έτσι σε αυτούς δεν θα υπάρχει χώρος για να σκεφτεί κάποιος υπερήφανα και εγωιστικά. Αυτοί που θα έχουν υπεύθυνη θέση εξουσίας θα είναι πιο ταπεινοί από τους άλλους.

Για περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεων μας με τίτλο «Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ της Εκκλησίας των Εσχάτων Καιρών» και ειδικότερα το κεφάλαιο «Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ». Πρόκειται για ένα καθαρά προφητικό βιβλίο, που μας μεταφέρει στα τέλη των εσχάτων καιρών και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και θα μορφώσουν το

ένδοξο σώμα της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», της εκκλησίας της αρπαγής, επάνω στην οποία ο Κύριος Ιησούς θα επιθέσει μεγάλη δόξα. Πιστεύω ότι το μήνυμά του θα ανατρέψει την πορεία σου και τη διακονία σου. Η υπόσχεση του Κυρίου για τον επερχόμενο μεγάλο **«θερισμό»** των ψυχών, για το **«νέον πράγμα»** που Αυτός ετοιμάζει, για τον άφθονο **«καλόν οίνον»** που θα δώσει στο λαό Του και για την καταρρακτώδη **«όψιμη βροχή»** του αγίου Πνεύματός Του, θα είναι μόνο γι' αυτούς που ανήκουν στις τάξεις του **ΙΣΧΥΡΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ.** Ποιος θα είναι ο «ισχυρός πολεμιστής;» Την απάντηση θα την βρεις μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

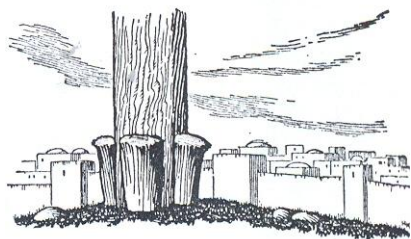
❖ Προσωπικά πιστεύω ότι μέχρι σήμερα τουλάχιστον έχω κρατήσει καθαρή στάση απέναντι στους αδελφούς όλων των δογματικών αποχρώσεων. Μερικοί βέβαια με έχουν απομονώσει και με μάχονται λόγω των πεποιθήσεών μου σε διάφορα θέματα της Βίβλου (μοναδικότητα του Θεού, εξουσία του ονόματος του Ιησού, κλπ), αλλά μάρτυς μου ο Κύριος, σε καμιά περίπτωση δεν το επεδίωξα αυτό. Έχει συμβεί στο παρελθόν να με μάχονται μπροστά μου, χωρίς να ξέρουν ποιος ήμουν, γιατί δεν με γνώριζαν προσωπικά, παρά μόνο μέσω των βιβλίων μου που γράφω. Όταν βέβαια τους έλεγα το όνομά μου, φανταστείτε τη συνέχεια μόνοι σας.

Σε μία περίπτωση και έξω στο πεζοδρόμιο ενός χριστιανικού βιβλιοπωλείου στο κέντρο της Αθήνας, ένας «...αδελφός» άρχισε να καταφέρεται έντονα και με άσχημο τρόπο εναντίον μου και όσο εγώ ήμουν ήρεμος και με το χαμόγελο στα χείλη, για να μη γίνουμε περίγελο στους περαστικούς που μας κοιτούσαν, τόσο περισσότερο αυτός γινόταν επιθετικός και εριστικός, γιατί προφανώς το θεωρούσε αδυναμία μου, ή ότι δεν είχα επιχειρήματα να τον αντιμετωπίσω, αφού εγώ βρισκόμουν σε «πλάνη» και αυτός στην «αλήθεια».

Συζήτησα μαζί του μόνο δέκα λεπτά περίπου και αφού είδα πως δεν υπήρχε πνεύμα φιλαδέλφειας και ενότητας, ζήτησα συγγνώμη για να φύγω. Τότε ο αδελφός αυτός, σήκωσε το χέρι του και με έντονο και επιτακτικό ύφος μου λέει **«Σε δένω στο όνομα του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, να μην ξαναμιλήσεις πλάνη!!!»** και από τότε εγώ είμαι "δεμένος", ενώ αυτός έμεινε "ελεύθερος".

Μόνο που τα γεγονότα που ακολούθησαν ήρθαν τελείως διαφορετικά, απ' ότι είχε «προστάξει» ο εν λόγω πνευματικός «αδελφός». Εμένα ο Κύριος Ιησούς με χρησιμοποίησε θαυμαστά μέσα στο έργο Του, ενώ ο ίδιος μετά από ένα χρόνο περίπου αποστάτησε «*αγαπήσας τον παρόντα κόσμο*». Πολλές φορές είχα ρωτήσει κοινούς γνωστούς εάν γνώριζαν που βρισκόταν, κανείς δεν ήξερε τίποτα, είχε κόψει κάθε σχέση με πιστούς και αυτό σε τέτοιες περιπτώσεις συμβαίνει, γιατί τα άτομα που επιστρέφουν στον κόσμο και την αμαρτία έχουν μέσα τους έντονο έλεγχο και δεν μπορούν να συναναστρέφονται με τους αγίους του Θεού

Επειδή προσεύχομαι για αδελφούς, είτε είναι χλιαροί στην πίστη, είτε δεν ζουν πνευματική ζωή, αλλά σαρκική, είτε έχουν αποστατήσει για τον κόσμο, αναφέρω το πραγματικό του όνομα (κάτι που σπάνια κάνω στα βιβλία μου), ώστε να υπάρξει ενότητα στην προσευχή για να επιστρέψει στην ποίμνη του Κυρίου Ιησού. Το όνομά του είναι Ανάργυρος. Διεκδικούμε την ψυχή αυτή στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

«Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

1. Η ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ίσως να έχετε πάει σε πολλές εκκλησιαστικές συγκεντρώσεις διαφόρων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών και εκεί να σας προξένησε εντύπωση ο διαφορετικός τρόπος λατρείας της κάθε επί μέρους (τοπικής) εκκλησίας, γεγονός που θα σας δημιούργησε ορισμένα εύλογα ερωτηματικά, όπως:

- **ΓΙΑΤΙ στην Ορθόδοξη ή στην Καθολική εκκλησία** η λατρεία είναι αποκλειστικό προνόμιο των ολίγων, των ιερέων και των ιεροψαλτών, ενώ οι υπόλοιποι πιστοί ουσιαστικά είναι αμέτοχοι, μόνο με το «σώμα» τους βρίσκονται εκεί, η «σκέψη» τους βρίσκεται ή στο σπίτι τους, ή στις δουλειές τους, ή κάπου αλλού;
- **ΓΙΑΤΙ στις Πεντηκοστιανές εκκλησίες** (όλων σχεδόν των αποχρώσεων) οι πιστοί ψάλλουν όλοι μαζί και προσεύχονται μεγαλόφωνα, κροτούντες και υψώνοντας τα χέρια;
- **ΓΙΑΤΙ στις Ευαγγελικές εκκλησίες** συμμετέχουν μεν όλοι οι πιστοί στην υμνωδία, αλλά ψάλλουν χωρίς άλλες έντονες εκδηλώσεις, χωρίς να κροτούν τα χέρια;
- **ΓΙΑΤΙ σε άλλες εκκλησίες**, στο τέλος της λατρείας, καλούν τους πιστούς να πάνε μπροστά για προσευχή, για θεραπεία από αρρώστιες και για ελευθερία από πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, ενώ σε άλλες εκκλησίες αυτό δεν συνηθίζεται και θεωρείται ακόμα και λάθος, γιατί;
- **ΓΙΑΤΙ διάφορες άλλες χριστιανικές ομολογίες** εφαρμόζουν κάτι άλλο, κάτι το διαφορετικό; **Ποιοι** από όλους αυτούς έχουν την αλήθεια; **Γιατί** όλες οι χριστιανικές ομολογίες δεν εφαρμόζουν το ίδιο; **Τι** γινόταν στην πρώτη αποστολική εκκλησία;

Το πώς οι πιστοί πρέπει να λατρεύουν και να δοξάζουν τον Θεό **περιγράφεται** πολύ χαρακτηριστικά στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Η πρώτη και γνήσια «εκκλησία του Χριστού» ιδρύθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής και οι ρίζες της εμπειρίας της Πεντηκοστής, (δηλ. του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα του Θεού) βρίσκονται

εκεί (βλ. Πράξεις, κεφ.Β/2). Επίσης, η εκκλησία της Εφέσου (Πράξεις ΙΘ/19:1-6) βασίστηκε στο ίδιο ευαγγέλιο και σε μια παρόμοια εμπειρία, όπως βέβαια και όλες οι άλλες εκκλησίες της εποχής εκείνης που ιδρύθηκαν από τους μαθητές και τους αποστόλους του Ιησού.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι οι πρωτότυπες (τοπικές) εκκλησίες των αποστολικών χρόνων, περιγράφονται μέσα στην Καινή Διαθήκη για να δώσουν στις επερχόμενες γενιές το γνήσιο παράδειγμα ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ. Κατά συνέπεια, όποιο χριστιανικό δόγμα, ή ομάδα, ή ομολογία, έχει θεσπίσει και ακολουθεί ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΛΑΤΡΕΙΑΣ από αυτόν που θεσπίσαν οι μαθητές και οι απόστολοι του Κυρίου Ιησού, έχει ξεφύγει με το πέρασμα των αιώνων από την αλήθεια και την απλότητα του ευαγγελίου (=καλά νέα) και οι πιστοί των δογμάτων και των ομάδων αυτών έχουν πέσει στην πλάνη και στην παγίδα του εχθρού της ψυχής, του Διαβόλου.

2. ΤΑ 5 ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Το ερώτημα μετά από όλα αυτά είναι: «Πως εμείς σήμερα θα πρέπει να λατρεύουμε τον Κύριό μας και Θεό μας «εν πνεύματι και αληθεία» (Ιωάννης Δ/4:24), ώστε να είμαστε μέσα στο άγιο θέλημά Του και να ευαρεστείται από την πνευματική προσφορά μας και όχι να Του προσφέρουμε ξερούς τύπους και τελετουργικές λειτουργίες, που είναι άσχετες με το μήνυμα του ευαγγελίου του Χριστού;»

Στις Πράξεις Β/2:41 γράφει: «*Και ενήμενον εν τη διδαχή των αποστόλων, και εν τη κοινωνία, και εν τη κλάσει του άρτου, και εν ταις προσευχαίς*». Επίσης στην επιστολή προς Εφεσίους Ε/5:18-19 ο Παύλος γράφει: «...*Αλλά πληρούσθε δια του Πνεύματος, λαλούντες μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και ωδές πνευματικές, ΑΙΩΝΤΕΣ και ΨΑΛΛΟΝΤΕΣ εν τη καρδιά υμών εις τον Κύριον*». Η αληθινή πνευματική λατρεία του πιστού βρίσκεται συγκεντρωμένη στα πέντε (5) αυτά στοιχεία, τα οποία πιο αναλυτικά είναι:

- (1) ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ: Κήρυγμα και διδασκαλία του Λόγου του Θεού και όχι ξερή τυποποίηση της λατρείας με τη λεγόμενη «Θεία Λειτουργία» όπως γίνεται σήμερα. Για το θέμα αυτό θα μιλήσουμε με λεπτομέρειες στη συνέχεια.

- (2) ΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ: Είναι «ο Δείπνος του Κυρίου» (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΑ/11:20-34), ή «η Θεία Κοινωνία» όπως πολλοί σήμερα το γνωρίζουν. Η κλάση του άρτου πρέπει να γίνεται πάντοτε με τον τύπο που συμβολίζεται μέσα στην Βίβλο και που λεπτομερώς περιγράφεται στο κεφάλαιο ΙΒ/12 της Εξόδου (δηλ. *άζυμος άρτος από ΑΛΕΥΡΙ, ΝΕΡΟ, ΛΑΔΙ και ΑΛΑΤΙ, που είναι σύμβολα του Ιησού, καθώς και ανόθευτος ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΟΙΝΟΣ, σύμβολο του ΑΙΜΑΤΟΣ του Ιησού*), όπως ακριβώς έκαναν ο Ιησούς και οι μαθητές Του στον τελευταίο δείπνο, εορτάζοντας μαζί το Πάσχα, λίγο πριν Τον συλλάβουν (βλ. Ματθαίος Κς΄26:17-30, Μάρκος ΙΔ /14:16-26, Λουκάς ΚΒ/22:13-20, Α΄ Κορινθίους ΙΑ/11:23-24, Έξοδος ΙΒ/12).

Ο όρος «κλάση του άρτου» εκτός από την έννοια του «Δείπνου του Κυρίου», αναφέρεται και στα «δείπνα» που έκαναν μεταξύ τους οι πιστοί, όπου είχαν τα πάντα κοινά μεταξύ τους: «*Και καθ' ημέραν εμμένοντες ομοθυμαδόν εν τω ιερώ και κόπτοντες τον άρτον κατ' οίκους, μετελάμβανον την τροφήν εν αγαλλιάσει και απλότητι καρδίας*» (Πράξεις Β/2:46).

- (3) ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Είναι η άγια επικοινωνία και συναναστροφή των λυτρωμένων αγίων μεταξύ τους. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει «*μη αφήνοντες το ΝΑ ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΘΑ ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ, καθώς (είναι) συνήθεια εις τινας, αλλά προτρέποντες αλλήλους, και τοσοῦτω μάλλον, όσο βλέπετε πλησιάζουσα την ημέραν*» (Εβραίους Ι΄/10:25). Επίσης ο Ιάκωβος ο επονομαζόμενος «αδελφόθεος» στην ομώνυμη επιστολή του γράφει: «*Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταίματά (σας) και εύχεσθε υπέρ αλλήλων δια να ιατρευθήτε*» (Ιάκωβος Ε/5:16 - βλ. Ιούδας εδ.19).
- (4) ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ, οι οποίες δεν γίνονται μόνο από ένα άτομο, τον υπεύθυνο της κάθε τοπικής εκκλησίας, γιατί δεν έχει μόνο αυτός το αποκλειστικό προνόμιο να πλησιάζει το θρόνο της χάρις και του ελέους του Θεού, αλλά προσεύχονται ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ οι πιστοί «...*ομοθυμαδόν*». Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι «*οὔτοι πάντες ενήμενον ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ εις την προσευχήν και εις την δέησιν...*» (Πράξεις Α/1:14). Σε άλλη περίπτωση η Γραφή μας λέγει «*οι δε ακούσαντες, ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ ύψωσαν την φωνήν προς τον Θεόν και είπον...*» (Πράξεις Δ/4:24 - βλ. επίσης: Β/2:1,46, Ε/5:12).

(5) **ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ**, με την οποία γκρεμίζονται τα οχυρά του Διαβόλου και συντρίβονται οι πονηρές δυνάμεις του: «...πληρούσθε δια του Πνεύματος, λαλούντες μεταξύ σας, με ΨΑΛΜΟΥΣ, και ΥΜΝΟΥΣ, και ΩΔΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ...» (βλ. Εφεσίουσ Ε/5:18-20).

Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι πρώτοι πιστοί λάτρευαν τον Κύριο Ιησού Χριστό και θα το δούμε αυτό στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ

Σήμερα τα πάντα έχουν διαστρεβλωθεί και παραποιηθεί από τον Διάβολο, τον εχθρό της ψυχής μας, που είναι «ο ΑΡΧΩΝ και ο ΘΕΟΣ του κόσμου τούτου» (βλ. Ιωάννης Η/8:44-45, ΙΒ/12:31-Β΄ Κορινθίους Δ/4:4-Ματθαίος ΙΓ/13:19,39) και που ενεργεί επάνω στους «υιούς της απειθείας» και φυσικά «απειθής» στον Θεό δεν είναι ο μη αναγεννημένος που δεν έχει επίγνωση του Θεού, αλλά είναι αυτός που γνωρίζει τον Θεό και ξέρει το θέλημά Του, πλην όμως δεν το εκτελεί.

Για τον λόγο αυτό, θα αναφέρουμε αμέσως παρακάτω μερικές λεπτομέρειες για το πώς πρέπει εμείς σήμερα να λατρεύουμε τον Κύριο, όπως έκανε και η πρώτη αποστολική εκκλησία, η «αίρεση των Ναζωραίων» όπως την αποκαλούσαν οι εχθροί της:

(1) ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ και ΔΟΞΑΖΟΥΜΕ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΑ

Πολλοί πιστοί αρέσκονται να προσεύχονται χαμηλόφωνα, ώστε να μην ακούν τι λέγουν οι άλλοι γύρω τους, φοβούμενοι μήπως πουν κανένα «μαργαριτάρι» και ντροπιαστούν και με αυτό το «θαρραλέο» τρόπο δίνουν τη μαρτυρία τους ότι είναι παιδιά του Θεού, λυτρωμένα με το άγιο αίμα του Ιησού και συνήθως ενοχλούνται και δυσανασχετούν εάν κάποιος προσεύχεται μεγαλόφωνα.

Άλλοι πιστοί θέλουν μεν να προσεύχονται μεγαλόφωνα, αλλά ένας-ένας και όχι όλοι μαζί (ομοθυμαδόν) για να υπάρχει τάξη και όχι οχλαγωγία και ακαταστασία.

Πως λοιπόν πρέπει να προσευχόμαστε σωστά; Ποιος είναι ο τρόπος που ο Θεός ευαρεστείται; Μέσα στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται διάφορα είδη προσευχής και διάφοροι τρόποι προσευχής που πρέπει να εφαρμόζονται ΟΛΑ, ανάλογα με την κά-

θε περίπτωση, όπως ο Κύριος μας οδηγεί με το άγιο Πνεύμα Του και όχι να εφαρμόζουμε μόνον κάποια από αυτά:

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ σιωπηλά-χαμηλόφωνα**, τόσο στη συνάθροιση της τοπικής εκκλησίας, όσο και στον δικό μας ιδιαίτερο χώρο, στο «ταμείο» μας (Ματθαίος ς΄/6:6).
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ξεχωριστά, ένας-ένας και μεγαλόφωνα**, ώστε οι άλλοι να συμπροσεύχονται σιωπηλά μαζί μας και στο τέλος να λέγουν «αμήν», ότι δηλ. συμφωνούν (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:16, κλπ).
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ομοθυμαδόν (όλοι μαζί) μεγαλόφωνα** και η προσευχή μας υψώνεται ενώπιον του Θεού σαν «ήχος υδάτων πολλών» (βλ. Πράξεις Δ/4:24, Λουκάς Ι΄/10:10, Ψαλμός 93:3-4, κλπ).
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ με αλαλαγμό**, που είναι το ίδιο με την «ομοθυμαδόν» προσευχή, αλλά κύριο χαρακτηριστικό της είναι ότι γίνεται **πολύ δυνατά** και υπάρχει πολεμική ατμόσφαιρα στην προσευχή, γνωστή ως «πολεμική προσευχή» με την οποία συντρίβονται τα οχυρά του Διαβόλου (βλ. Ψαλμός ΜΖ/47:1, 98:4-5, κλπ).
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ σε διάφορες θέσεις-στάσεις**, δηλαδή όρθιοι ή καθιστοί, ή γονατιστοί, κλπ (βλ. Ψαλμός 95:6, Α΄ Βασιλείων Η/8:54-55, Πράξεις Β/2:2, Γ/3:8, κλπ).
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ για διάφορους λόγους**, υπάρχουν προσευχές ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ, προσευχές ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ, προσευχές ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ, κλπ.
- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ και με το «ΝΟΥ» και με το «ΠΝΕΥΜΑ»**. Ο απ. Παύλος λέγει: «Θέλω προσευχηθῆ με το ΠΝΕΥΜΑ, θέλω δε προσευχηθῆ και με τον ΝΟΥΝ, θέλω ψάλλει με το ΠΝΕΥΜΑ, θέλω δε ψάλλει και με τον ΝΟΥΝ» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:15). Όταν βαπτισθούμε με το άγιο ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και αποκτήσουμε την εμπειρία της Πεντηκοστής, τότε προσευχόμαστε, ψάλλουμε και δοξολογούμε τον Κύριο σε άγνωστες για μας γλώσσες.

Προσευχόμαστε με το ΠΝΕΥΜΑ, δηλαδή σε ξένη για εμάς γλώσσα και προσευχόμαστε και με το ΝΟΥ, δηλαδή στη μητρική μας γλώσσα ή σε κάποια άλλη κατανοητή για μας γλώσσα (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για λεπτομέρειες, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας, με τίτλο «ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»).

Το ερώτημα που τίθεται σε σένα προσωπικά, που διαβάσεις

τον Λόγο του Θεού, είναι: «**Στην τοπική εκκλησία που πηγαίνεις, εφαρμόζονται όλα τα είδη των προσευχών;**» Εάν δεν συμβαίνει αυτό, δυστυχώς δεν βρίσκεσαι μέσα στο θέλημα του Κυρίου, γιατί ο κάθε πιστός έχει ανάγκη όλα τα είδη των προσευχών, για να έχει μία συνεχή πνευματική και νικηφόρα εν Χριστώ πορεία.

(2) **ΚΡΟΤΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ (ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΜΕ)**

Μέσα στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε «*πάντες οι λαοί, ΚΡΟΤΗΣΑΤΕ χείρας*» (Ψαλμός ΜΖ/47:1) και «*πάντα τα δένδρα του αγρού θέλουνσι ΕΠΙΚΡΟΤΗΣΕΙ τας χείρας*» (Ησαΐας ΝΕ/55:12). Χειροκροτούμε όταν ψάλλουμε και δοξάζουμε τον Κύριο Ιησού, γιατί Του δίνουμε ΟΛΗ τη δόξα, τη λατρεία, την τιμή, τον αίνο και την προσκύνηση που Του ανήκει. Εάν στην καθημερινή μας ζωή χειροκροτούμε για τα ανωφελή πράγματα του κόσμου (θεάματα, πολιτική, αθλητισμό, κλπ), **για τον ένδοξο Κύριο Ιησού, ΤΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;**

(3) **ΥΨΩΝΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ**

Ο απ. Παύλος μας προτρέπει να προσευχόμαστε ΥΨΩΝΟΝΤΕΣ τα χέρια μας, όπου και αν βρισκόμαστε για να λατρέψουμε τον Κύριο, αλλά και για να ζούμε άγια και καθαρή ζωή: «*Θέλω λοιπόν ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ οι άνδρες ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΤΟΠΩ, υψώνοντες καθαράς χείρας χωρίς οργής και δισταγμού*» (Α΄ Τιμόθεου Β/2:8). Ο Δαβίδ στους Ψαλμούς του γράφει: «*Υψώσατε τας χείρας εις τα άγια, και ελογείτε τον Κύριον*» (Ψαλμός ΡΛΔ/134:2), και «*εκτείνω προς Σε τα χείρας μου*» (Ψαλμός ΡΜΓ/143:6). Στους Θρήνους του Ιερεμία Γ/3:41 γράφει: «*Ας υψώσουμε τας ΚΑΡΔΙΑΣ ημών και τας ΧΕΙΡΑΣ προς τον Θεόν τον εν τοις ουρανοίς*».

Ο βασιλιάς Σολομών βρισκόμενος μπροστά στο θυσιαστήριο του Κυρίου και ενώπιον όλης της συναγωγής του Ισραήλ «*ΕΞΕΤΕΙΝΕ τας χείρας αυτού προς τον ουρανόν*» (Α΄ Βασιλέων Η/8:22). Μία παρόμοια περίπτωση έχουμε και στο Νεεμία Η/8:6, όπου λέγει: «*...Και ηυλόγησεν ο Έσδρας τον Κύριον, τον Θεόν τον μέγαν. Και πας ο λαός απεκρίθη, Αμήν, Αμήν, ΥΨΩΝΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΥΤΩΝ, και κύψαντες, προσεκύνησαν τον Κύριον...*».

Στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα Α/1:15 ο ίδιος ο Κύριος λέγει «*Και όταν ΕΚΤΕΙΝΗΤΕ τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς μου*

από σας...» και στο κεφ.ΛΕ/35:3 λέγει: «**ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ τας κεχωνομένας χείρας, και στερεώσατε τα παραλελυμένα γόνατα...**». Το ίδιο διαβάζουμε και στην επιστολή προς Εβραίους ΙΒ/12:12 «**ΥΨΩΣΑΤΕ τας παραλελυμένας χείρας**» (βλ. Ιώβ Δ/4:3-4).

Όλοι οι άγιοι, και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, ερχόμενοι ενώπιον του Κυρίου σε λατρεία ύψωναν τα χέρια τους. Το ωραιότερο παράδειγμα προς μίμηση έχουμε στην Έξοδο ΙΖ/17:8-12, όπου οι Ισραηλίτες πολεμούσαν εναντίον των Αμαληκίτων, και «**όποτε ο Μωυσής ΥΨΩΝΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΑΥΤΟΥ, ενίκα ο Ισραήλ, όποτε ΚΑΤΕΒΙΒΑΖΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΑΥΤΟΥ, ενίκα ο Αμαλήκ...**».

(4) **ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΕ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ**

Τη μουσική λατρεία του Θεού, τη βλέπουμε σε ολόκληρη την Βίβλο, και στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη. Ο Ψαλμός ΡΝ΄ (150) μας αναφέρει ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε κατά τη λατρεία μας όλα τα είδη των οργάνων (έγχορδα, πνευστά, τύμπανα, κλπ). Ο απ. Παύλος στις επιστολές προς Εφεσίους Ε/5:18-20 και Κολοσσαείς Γ/3:16 μας προτρέπει να «**ψάλλουμε**» και να «**άδουμε**», κάτι που γίνεται βασικά με τη συνοδεία μουσικών οργάνων.

Τόσο πολύ αρέσκεται ο Θεός στη μουσική υμνωδία και δοξολογία, ώστε τον Εωσφόρο που ήταν ο πρώτος αρχάγγελος του ουρανού, πριν πέσει στην αμαρτία και μετονομασθεί σε «Διάβολος» και «Σατανάς» (βλ. Ησαΐας ΙΔ/14:12-14), ο Θεός του είχε αναθέσει την υπηρεσία της υμνωδίας: «*Η υπηρεσία ΤΩΝ ΤΥΜΠΑΝΩΝ ΣΟΥ και ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ ΣΟΥ ήτο ητοιμασμένη δια σε την ημέραν καθ' ήν εκτίσθης. Ήσο χερούβ κεχρισμένον, δια να επισκιάζης, και Εγώ σε έστησα...*» (Ιεζεκιήλ ΚΗ/28:13-14).

Η μουσική ήταν αναπόσπαστο μέρος της λατρείας στο ναό και τη χρησιμοποιούσαν σε διάφορες περιπτώσεις, όπως σε ατομικές και οικογενειακές εκδηλώσεις (Γένεση ΛΑ/31:27), μετά από έναν νικηφόρο πόλεμο (Έξοδος ΙΕ/15:1, Β΄ Χρονικών Κ/20:28, κλπ), σε συμπόσια (Ησαΐας Ε/5:12, Αμώς ς'/6:5), σε τελετές πένθους και χαράς (Β΄ Σαμουήλ Α/1:17-18, Ματθαίος Θ/9:23) και γενικά χρησιμοποιούσαν τη μουσική σε πάρα πολλές εκδηλώσεις της κοινωνικής και θρησκευτικής ζωής των Ιουδαίων. Οι βασιλείς είχαν στην αυλή τους ειδι-

κούς αοιδούς «*άδοντας και άδουσας*» (Β΄ Σαμουήλ ΙΘ/19:35, Εκκλησιαστής Β/2:8). Στο Α΄ Χρονικών ΙΕ/15:16-24 περιγράφεται λεπτομερώς η σύνθεση της ορχήστρας της Λευιτικής χορωδίας.

Το ίδιο βέβαια ισχύει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί όταν ο Παύλος μας προτρέπει «*διδάσκοντες και νουθετούντες αλλήλους με ΨΑΛΜΟΥΣ και ΥΜΝΟΥΣ και ΩΔΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ...*» (βλ. Κολοσσαείς Γ/3:16, Εφεσίους Ε/5:19), αυτό σημαίνει ότι μπορούμε ΝΑ ΨΑΛΛΟΥΜΕ χωρίς μουσική, αλλά δεν μπορούμε ΝΑ ΑΔΟΥΜΕ εάν δεν έχουμε μουσική, γιατί η ωδή ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ πάντοτε από μουσική. Στον ουρανό οι άγιοι θα ψάλλουν ενώπιον του Αρνίου, του Ιησού, ουράνιες ωδές (βλ. Αποκάλυψη Ε/5:9, ΙΔ/14:3, κλπ).

(5) **ΕΠΙΘΕΤΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ**

Στην επιστολή προς Εβραίους (βλ. Ε/5:12-14, ζ΄/6:1-3, κλπ) η επίθεση των χειρών αναφέρεται σαν η «*αρχική διδασκαλία*» του νήπιου εν Χριστώ πιστού: «*Διά τούτο αφήσαντες την ΑΡΧΙ-ΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον μετανοίας από νεκρών έργων ΚΑΙ πίστεως εις Θεόν, ΚΑΙ της διδαχής των βαπτισμών* (δηλαδή βάπτισμα στο ΝΕΡΟ και βάπτισμα με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ) ΚΑΙ της επιθέσεως των χειρών, ΚΑΙ της αναστάσεως των νεκρών ΚΑΙ της κρίσεως της αιωνίου. Και τούτο θέλομεν κάμει, εάν επιτρέπει ο Θεός» (Εβραίοις ζ΄/6:1-3). Αυτά πρέπει να διδάσκονται οι νέοι πιστοί και να τα εφαρμόζουν στη συνέχεια.

Ο Ιησούς μας δίνει την εντολή και την εξουσία να γίνουμε τα δικά Του χέρια και να διακονούμε τους ανθρώπους: «*Υπάγετε εις όλον τον κόσμον, και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν.... (και) εν τω ονόματί μου... επί αρρώστους ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΕΙ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ, και θέλουσιν ιατρευέσθαι*» (βλ. Μάρκος Ιζ΄/16:15-18).

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ είναι μία από τις βασικότερες διδασκαλίες της Γραφής, η οποία γίνεται για διάφορες διακονίες, όπως **για** θεραπεία ασθενών (βλ. Μάρκος Ιζ΄/16:18 ❖ Πράξεις Ε/5:15-17, Θ/9:12,17, ΚΗ/28:8, κλπ), **για** μετάδοση πνευματικών χαρισμάτων (Β΄ Τιμόθεου Α/1:6, Α΄ Τιμόθεου Δ/4:14), **για** εκλογή εργατών του Κυρίου (Πράξεις ζ΄/6:6), **για** αποστολή σε διακονία-υπηρεσία (Πράξεις ΙΓ/13:3), **για** βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Κυρίου (Πράξεις Η/8:14-17, ΙΘ/19:6, κλπ), **για** ελευθερία από

δαιμονικά πνεύματα και πολλές άλλες περιπτώσεις, που βρίσκουμε μέσα στην Βίβλο.

Ο Ιησούς Χριστός σχεδόν σε κάθε περίπτωση επέθετε τα χέρια Του, σε όσους ερχόντουσαν να Του ζητήσουν θεραπεία, ή ελευθερία, ή οτιδήποτε άλλο (βλ. Λουκάς Δ/4:10, ΙΓ/13:13 ❖ Μάρκος ζ΄/6:5, Ζ/7:32, Η/8:23-25, Ι΄/10:16, κλπ).

Είναι μεν βασική διδασκαλία της Γραφής η επίθεση των χειρών, αλλά ο Παύλος προτρέπει τον Τιμόθεο «*ΜΗ επίθετε χείρας ταχέως εις μηδένα...*» (Α΄ Τιμόθεου Ε/5:22). Χρειάζεται οδηγία και διάκριση από τον Κύριο Ιησού πως θα ενεργούμε σε κάθε περίπτωση, γι' αυτό δεν πρέπει να βιαζόμαστε να ενεργούμε «ταχέως» στο θέμα αυτό.

(6) **ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΙΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΜΑΣ (και) ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΑΣΤΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΑΣ....**

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε:

1. **ΨΑΛΜΟΣ Κζ΄/26:6-7**

«*Θέλω νίψει εν αθωότητι τας χείρας μου και θέλω περικυκλώσει το θυσιαστήριόν σου, Κύριε· διά να κάμω να αντηχήση φωνή αιnéσεως, και διά να διηγηθώ πάντα τα θαυμάσιά σου*».

2. **ΨΑΛΜΟΣ Ξζ΄/66:16**

«*Έλθετε, ακούσατε, πάντες οι φοβούμενοι τον Θεόν· και θέλω διηγηθώ όσα έκαμεν εις την ψυχήν μου....*»

3. **ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΙΓ/13:15**

«*Δι' αυτού λοιπόν ας αναφέρωμεν πάντοτε εις τον Θεόν θυσιάν αιnéσεως, τουτέστι καρπόν χειλέων ΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΩΝ το όνομα Αυτού...*».

4. **ΙΑΚΩΒΟΣ Ε/5:16**

«*Εξομολογείσθε ΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ τα πταισμάτά (σας), και ΕΥΧΕΣΘΕ ΥΠΕΡ ΑΛΛΗΛΩΝ δια να ιατρευθήτε.....*»

ΔΙΑΒΑΣΕ: Ματθαίος Ι΄/10:32-33 ❖ Λουκάς Θ/9:26, ΙΒ/12:8 ❖ Μάρκος Η/8:38 ❖ Ρωμαίους Ι΄/10:9-10 ❖ Β΄ Τιμόθεου Β/2:12 ❖ Β΄ Κορινθίους Β/2:5-11 ❖ Πράξεις ΙΘ/19:18 ❖ Αποκάλυψη Γ/3:5, κλπ.

Η ομολογία κάποιας πνευματικής εμπειρίας μας ή η εξομολόγηση των αμαρτημάτων μας δημόσια στους άλλους, έχει σαν αποτέλεσμα η καρδιά μας να ταπεινώνεται ενώπιον του Θεού, να υπάρχει

κοινωνία αγάπης μεταξύ των πιστών και γενικά να υπάρχει οικοδομική και αγιότητα μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού.

(7) ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Παύλος γράφει προς τους αγίους της τοπικής εκκλησίας της Κορίνθου: «*Περί δε των ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ, αδελφοί, ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΓΝΟΗΤΕ...είναι δε διαιρέσεις (ποικιλία) χαρισμάτων*» (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:1-6). Στη συνέχεια, στα εδάφια 1Β/12:7-11, 27-31, αναφέρει ποια είναι τα χαρίσματα που πρέπει να υπάρχουν και να ενεργούν μέσα στην εκκλησία, η οποία **χωρίς την ενέργεια των πνευματικών χαρισμάτων είναι ξερή, νεκρή, χωρίς πνεύμα και ζωή**. Έχει βέβαια τον Λόγο του Θεού και κηρύττει σωτηρία δια του αίματος του Ιησού, αλλά στην ουσία ακολουθεί έναν Ιησού, χωρίς να έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, δηλαδή ακολουθεί τον Ιησού από τη γέννησή Του μέχρι τον Ιορδάνη και εκεί σταματά. Αντίθετα, η πρώτη αποστολική εκκλησία ακολουθούσε έναν Ιησού Χριστό πλήρη Πνεύματος αγίου, δηλαδή από τη βάπτισή Του στον Ιορδάνη ποταμό και μετά, γι' αυτό και η πρώτη εκκλησία ήταν γεμάτη από τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού και ενεργούσε δια των χαρισμάτων που ο ίδιος ο Ιησούς έδινε στην εκκλησία Του (βλ. Εφεσίους 4/4:7-14). Για περισσότερες λεπτομέρειες διάβασε τα κεφάλαια 1Β/12 και 1Δ/14 της Α΄ επιστολής προς Κορινθίους.

(8) ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ – ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αυτή την περίπτωση έπρεπε να την αναφέρουμε πρώτη, γιατί είναι η βάση επάνω στην οποία στηρίζονται οι προηγούμενες επτά περιπτώσεις. Η βάση της λατρείας μας προς τον Θεό είναι το ΚΗΡΥΓΜΑ («*η διδαχή των αποστόλων*») και όχι η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ που γίνεται σήμερα από τα κατεστημένα χριστιανικά δόγματα. Στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων βλέπουμε όλους τους εργάτες του Θεού, όπου και αν πήγαιναν, είτε σε σπίτια, είτε σε υπαίθριους χώρους, είτε σε τοπικές εκκλησίες, παντού κήρυτταν τον Λόγο του Θεού. Σε κάποια περίπτωση, ο Παύλος ενώ κήρυττε τον λόγο στην τοπική εκκλησία της Τρωάδας για επτά συνεχείς ημέρες, την τελευταία ημέρα «*παρέτεινε τον λόγο μέχρι μεσονυκτίου*», με αποτέλεσμα κάποιος νέος, ονόματι Εύτυχος, κουράστηκε και αποκοιμήθηκε και

έπεσε από το παράθυρο που στεκόταν και πέθανε, αλλά ο Παύλος προσευχήθηκε στον Κύριο Ιησού και ο νέος αυτός αναστήθηκε (βλ. Πράξεις Κ/20:5-12).

Η Γραφή μας λέγει ότι ο Παύλος παρέτεινε το «**λόγον**», όχι τη «**Θεία Λειτουργία**», γιατί η πρώτη εκκλησία δεν ακολουθούσε καμιά τελετουργία, πίστευε και δίδασκε το ζωντανό και ενεργό ευαγγέλιο του Ιησού, το μήνυμα του οποίου είναι: «Εάν πιστέψεις ότι η θυσία του Ιησού έγινε προσωπικά για σένα, τότε ο Κύριος σε αναγεννά με το Πνεύμα Του σε νέο άνθρωπο, σε βαπτίζει με το Πνεύμα Του, σε θεραπεύει από τις αρρώστιες σου και σε ελευθερώνει από τις πονηρές δαιμονικές δυνάμεις». Αυτό είναι το ΑΛΗΘΙΝΟ ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού.

Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «*η πίστη έρχεται από την ακοή του κηρύγματος και το κήρυγμα είναι ο λόγος του Θεού*» (Ρωμαίους 1/10:17) και εάν δεν κηρυχθεί το μήνυμα του ευαγγελίου, τότε ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΙΣΤΕΨΟΥΝ; Την ημέρα της Πεντηκοστής κήρυξε ο απόστολος Πέτρος τον Λόγο του Θεού και «*ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιάν*» των ακουόντων και με χαρά δέχτηκαν τον λόγο και «*εβαπτίσθησαν, και προσετέθηκαν εν εκείνη τη ημέρα έως ΤΡΕΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ψυχές*» (βλ. Πράξεις, κεφ. Β/2).

Ο εκατόνταρχος Κορνήλιος και οι οικείοι του άκουσαν τον Λόγο του Κυρίου από τον Πέτρο και «*επήλθεν το Πνεύμα το άγιον επί πάντας ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ τον λόγο*» (Πράξεις, κεφ. 1/10). Η πορφυροπώλις Λυδία ακούγοντας τον Λόγο του Θεού από τον Παύλο, ο Κύριος «*διήνοιξε την καρδίαν της δια να προσέχη εις ΤΑ ΑΛΛΟΥΜΕΝΑ υπό του Παύλου*» (Πράξεις, κεφ. 1ς/16:13-15), με αποτέλεσμα να πιστέψει στον Ιησού Χριστό και να βαπτισθεί στο νερό μαζί με τους οικείους της.

Αυτή τη δύναμη έχει το κήρυγμα (ο λόγος) του ευαγγελίου του Ιησού, έχει τη δύναμη να αλλάζει αμαρτωλές καρδιές και να τις κάνει ενώπιόν Του καθαρές και πολύτιμες.

4. Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Θα ήθελα, πριν κλείσουμε το θέμα μας στο «**ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ**», να αναφερθούμε με σύντομο τρόπο στον τύπο της λατρείας που εφαρμόζει η Ορθόδοξη Ανατολική εκκλησία

(αλλά και η Καθολική), με την τέλεση της ονομαζόμενης «**Θείας Λειτουργίας**». Οι σπουδαιότερες και πιο γνωστές «λειτουργίες» που υπάρχουν και βρίσκονται σε χρήση, είναι οι τέσσερις παρακάτω:

- (1) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ**, η οποία είναι η μεγαλύτερη όλων και τελείται στα Ιεροσόλυμα την 23^η Οκτωβρίου ημέρα που τιμάται η μνήμη του Ιακώβου.
- (2) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**, η οποία είναι πιο σύντομη από του Ιακώβου και τελείται ΔΕΚΑ ΦΟΡΕΣ το χρόνο (τις Κυριακές της Μεγάλης Σαρακοστής πλην των Βαΐων, τη Μ.Πέμπτη, το Μ.Σάββατο, την παραμονή των Χριστουγέννων και Θεοφανείων και στην εορτή του Αγίου Βασιλείου).
- (3) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**, η οποία είναι συντομότερη από τις δύο προηγούμενες και είναι η συνηθισμένη λειτουργία που τελείται τις Κυριακές όλου του έτους.
- (4) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ ΔΩΡΩΝ**, συντομότερη από όλες και τελείται την Τετάρτη και Παρασκευή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, καθώς και τις ημέρες Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη της Μεγάλης Εβδομάδας.

Η μορφή της λατρείας κατά τους πρώτους αποστολικούς χρόνους, μέχρι τον 4^ο αιώνα, ήταν όπως την αναλύσαμε παραπάνω, αλλά και όπως μαρτυρούν ακόμα και επίσημες Ορθόδοξες πηγές (βλ. «ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» των Β.Χ.Ιωαννίδου και Β.Κ.Σκούτερη, έκδοση ΟΕΣΒ, σελ. 111-114). Από τον 4^ο αιώνα και μετά, τέθηκαν σε ισχύ οι παραπάνω «λειτουργίες» στην Ανατολή, γεγονός που συνέβηκε και στη Δυτική Καθολική εκκλησία, η οποία βασικά ακολουθεί δύο λειτουργίες, τη «**Λειτουργία της Ρώμης**» και τη «**Λειτουργία των Μεδιολάνων**».

- **Σκέφτηκες ποτέ –αγαπητέ αναγνώστη- εάν είναι σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού, την Βίβλο, αυτό που πρόσθεσαν οι άνθρωποι 4 αιώνες μ.Χ.; Και εάν είναι, γιατί δεν το εφαρμόζε και η πρώτη αποστολική εκκλησία;**
- **Εσύ σήμερα, τι πρέπει να ακολουθείς και να εφαρμόζεις, αυτό που μας δίδαξαν ο Ιησούς και οι μαθητές Του, ή αυτό**

που μας άφησαν οι μετέπειτα «πατέρες» της εκκλησίας; Τι ευαρεστεί τον Θεό;

Πιστεύω ότι η λεγόμενη «**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ**» δεν είναι του Ιακώβου, του αδελφόθεου (όπως είναι ευρύτερα γνωστός), ο οποίος ήταν ο **πρώτος ποιμένας** της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, γιατί, εάν ήταν γραμμένη από αυτόν και ήταν σύμφωνη με την Αγία Γραφή τότε **ποιος ο λόγος η πρώτη αποστολική εκκλησία ΝΑ ΜΗΝ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΖΕ αμέσως και έπρεπε να περάσουν τρεις και πλέον αιώνες για να τεθεί σε ισχύ;** Η Λειτουργία αυτή είναι «ψευδεπίγραφη», δηλαδή κάποιος άλλος την έγραψε και για να αποκτήσει εγκυρότητα, έβαλε το όνομα κάποιου αξιόπιστου ηγέτη της εκκλησίας, κάτι που ήταν πολύ συνηθισμένο γεγονός την εποχή εκείνη, γι' αυτό και υπάρχουν πληθώρα από ψευδεπίγραφα συγγράμματα, ή «νόθα Ευαγγέλια».

Το ίδιο συμβαίνει από μερίδα ιστορικών ερευνητών και με την ονομαζόμενη «**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**», το περιεχόμενο της οποίας (ολόκληρο ή μέρος) αμφισβητείται για την αυθεντικότητά του, **καθόσον έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το υπόλοιπο (τεράστιο) συγγραφικό έργο του Ιωάννη Χρυσόστομου**. Οπότε θα πρέπει να δεχτούμε, **ή** ότι το μόνο σωστό σύγγραμμα του Χρυσόστομου είναι η «Λειτουργία» του και όλα τα άλλα είναι λάθος ή ψευδεπίγραφα, **ή** ότι η «Λειτουργία» αυτή είναι ψευδεπίγραφη και όλα τα υπόλοιπα συγγράμματα που φέρουν το όνομά του είναι πράγματι δικά του και για τη γνησιότητα των οποίων υπάρχουν αξιόπιστες ιστορικές μαρτυρίες και πηγές. Κατά γενικότητα, οι μελετητές των κειμένων των πρώτων αιώνων δέχονται, **χωρίς καμιά αμφισβήτηση**, ότι η «**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**» ανήκει πράγματι στον ίδιο.

Η Βίβλος μας προτρέπει: (α) «*Ο Λόγος του Χριστού ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΗ ΜΕΣΑ ΣΑΣ πλουσίως μετά πάσης σοφίας*» (Κολοσσαείς Γ/3:16), (β) Να μην απομακρυνθεί το βιβλίο του Θεού «*από του στόματός σου, αλλά εν αυτώ ΘΕΛΕΙΣ ΜΕΛΕΤΑ ημέραν και νόκταν...*» (Ιησούς του Ναυή Α/1:8), και (γ) Είναι μακάριος ο άνθρωπος ο οποίος «*εν τω νόμω Αυτού ΜΕΛΕΤΑ ημέραν και νόκτα*» (Ψαλμός Α/1:1-2).

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (όχι η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ) είναι «*ζωντανός*

και ενεργός» και σήμερα και σε όλες τις γενιές (Εβραίους Δ/4:12). Ο Ιησούς είπε ότι τα πάντα μια ημέρα θα καταστραφούν «*οι δε ΛΟΓΟΙ ΜΟΥ δεν θέλουνσι παρέλθειν*» (Ματθαίος ΚΔ/24:35). Ο Λόγος του Θεού έχει ιδιότητες και ενέργειες επάνω στον άνθρωπο, που ΚΑΜΙΑ ανθρώπινη παράδοση και ΚΑΝΕΝΑ ανθρώπινο σύγγραμμα (θρησκευτικό ή όχι) δεν έχει. Ο Λόγος του Θεού είναι που μας οδηγεί και μας δίνει σοφία για το «πώς θα σωθούμε» (βλ. Β΄ Τιμόθεου Γ/3:15-17).

- **Γιατί** σήμερα οι άνθρωποι φεύγουν από τις «εκκλησίες» και από τους «παπάδες;»
- **Γιατί** με τη ζωή τους και τις πράξεις τους απορρίπτουν τον Ιησού και το ευαγγέλιό Του;

Η απάντηση είναι απλή: **Γιατί άδαιοι πνευματικά πηγαίνουν στην εκκλησία και ακόμα πιο άδαιοι και με πολλά ερωτηματικά φεύγουν.** Άλλα μας άφησαν ο Ιησούς και οι απόστολοι να εφαρμόζουμε και άλλα πιστεύουν, διακηρύττουν και ακολουθούν οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες.

Είναι καιρός -αγαπητέ αναγνώστη- να ξυπνήσεις από τον πνευματικό σου ύπνο και να απορρίψεις από τη ζωή σου κάθε ανθρώπινο σύστημα (όποια ονομασία και αν έχει: κοινωνικό, πολιτικό, θρησκευτικό, κλπ) που σε εμποδίζει να γνωρίσεις την αληθινή πηγή της ζωής και της χαράς, που είναι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και να στραφείς ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ σ' Αυτόν για τη λύση όλων των προβλημάτων σου. Η Βίβλος διακηρύττει «*Διότι είναι ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ, ΕΝΑΣ (είναι) και ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς*» (Α΄ Τιμόθεου Β/2:5). Ο Ιησούς είναι ο μοναδικός «δρόμος» που οδηγεί προς τον Πατέρα Θεό. Το αίμα Του που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είναι η εγγύηση των λόγων Του, είναι η αιώνια διαθήκη που έκανε μαζί σου και μαζί μου και που τη σφράγισε με το άγιο αίμα Του

«Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανό δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν» (Πράξεις Δ/4:12)

... / / / ...

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ «**Η ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ και Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**»

Είναι **εύκολο** για όλους μας να αποκαλούμε το αναγεννημένο παιδί του Θεού «αιρετικό» και «πλανεμένο», αλλά είναι **δύσκολο** όμως για τον καθένα μας ξεχωριστά να ακολουθεί τα ίχνη Εκείνου, όπως έκαναν οι πιστοί, οι άγιοι της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, της γνωστής τότε με την ονομασία «αίρεση των Ναζωραίων», η οποία έδινε τη μαρτυρία της με δύναμη Πνεύματος αγίου, όχι με λόγια τυπικά και νεκρά, αλλά με έργα ζωής. Αυτό το βλέπουμε συνέχεια μέσα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων:

1. ΕΝΟΤΗΤΑ, όχι ΑΝΤΙΠΑΛΟΤΗΤΑ. Τα μέλη της τότε «αίρεσης των Ναζωραίων», της οποίας αρχηγός και κεφαλή (=εξουσία) ήταν ο ίδιος ο Ιησούς, είχαν μεταξύ τους μια θαυμαστή ενότητα και αγάπη και όλοι μαζί μάχονταν τον ένα και κοινό εχθρό, τον Διάβολο. Σήμερα, αντίθετα η«εκκλησία» είναι χωρισμένη σε δεκάδες κομμάτια και το ένα αντιμάχεται το άλλο και αυτό το κάνει (όπως διακηρύττουν)για τη δόξα του Θεού!!!» (βλ. Ησαΐας Ξς'/66:5, Ιωάννης Ις'/16:2).

Αγαπητέ αναγνώστη, πρόσεξε τον λόγο αυτό: Μη μάχεσαι αναγεννημένα παιδιά του Θεού, γιατί ο Ιησούς είναι ο Κύριός τους και Αυτός μόνον έχυσε το αίμα Του γι' αυτούς, όπως έκανε και για σένα. Όταν μάχεσαι παιδί του Θεού, μάχεσαι τον ίδιο τον Ιησού, όπως ακριβώς έκανε και ο πρώην διώκτης Σαούλ, στον οποίο ο Κύριος του είπε, όταν του αποκαλύφθηκε στο δρόμο προς τη Δαμασκό «*Εγώ είμαι ο ΙΗΣΟΥΣ, τον οποίον συ διώκεις*» (βλ. πράξεις Θ/9:3-5).

2. ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ. Η πρώτη εκκλησία είχε μόνον ΕΝΑ όνομα: «*...Και συνελθόντες εις την εκκλησίαν ένα ολόκληρον έτος edίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εν Αντιοχεία ωνομάσθησαν οι μαθηταί Χριστιανοί*» (Πράξεις ΙΑ/11:26). Όλοι οι πιστοί ονομάζονταν απλά «χριστιανοί», χωρίς να έχουν δίπλα κάποιο ανθρώπινο (κομματικό) γνώ-

ρισμα και κριτήριο. Δυστυχώς αργότερα κατάντησαν να είναι «χριστιανικά κόμματα» με ονομασίες Ορθόδοξο κόμμα, Καθολικό κόμμα, Διαμαρτυρόμενο κόμμα, κλπ.. Ο Διάβολος διαστρέβλωσε την αλήθεια του Θεού τόσο πολύ, ώστε οι άνθρωποι να είναι απορροφημένοι από τα ανθρώπινα συστήματα και κατεστημένα και όχι από το τι λέγει ο Λόγος του Θεού, με αποτέλεσμα να μην «φρονούν το αυτό, έχοντας την αυτήν αγάπην (όντες) ομόψυχοι, (και) ομόφρονες» (Φιλιππησίους Β/2:2) και να μην είναι «**πάντες ΕΝ**» όπως ο Ιησούς Χριστός προσευχήθηκε λέγοντας: «..*Διά να είναι πάντες ΕΝ, καθώς Σν, Πάτερ, (είσαι) εν Εμοί και Εγώ εν Σοι, να είναι και αυτοί εν ημίν ΕΝ, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι Σν με απέστειλας*» (Ιωάννης ΙΖ/17:21).

Εάν εξαιρέσουμε τους αγίους της τοπικής εκκλησίας της Κορίνθου, οι οποίοι είχαν χωρισθεί σε τέσσερις φατρίες-κόμματα, τα οποία έφεραν το όνομα του κάθε «αρχηγού» τους και ήσαν το κόμμα του «**Παύλου**», το κόμμα του «**Κηφά**» (=Πέτρου), του «**Απολλώ**» και του «**Χριστού**» (βλ. Α' Κορινθίους Α/1:11-13, Γ/3:1-9), τα παραπάνω δεν συνέβαιναν στους πιστούς της πρώτης εκείνης αίρεσης των Ναζωραίων, των Χριστιανών, όπως απλά οι ίδιοι αποκαλούντο.

3. ΕΝΑΣ ΑΡΧΗΓΟΣ. Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε μόνο ΕΝΑΝ αρχηγό και αρχιερέα, τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, που ήταν ο ποιμένας της, ο βασιλιάς της και ο Κύριός της (βλ. Ιωάννης Ι'/10:11-18, Εβραίους Δ/4:14-16, Η/8:1-2, κλπ). Στην εκκλησία που ίδρυσε ο Ιησούς και η ένδοξη πορεία της περιγράφεται με ζωντανά χρώματα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, **δεν μπορούσε ο καθένας να γίνει μέλος της, χωρίς αυτό να το συμμαρτυρήσει ο ίδιος ο Ιησούς με το άγιο Πνεύμα Του** (βλ. Πράξεις Ε/5:12-16, ΙΔ/14:3, Α' Κορινθίους Β/2:4-5, κλπ).

4. ΑΓΙΑ - ΚΑΘΑΡΗ ΖΩΗ. Για να γίνει κάποιος ενεργό μέλος της «αίρεσης των Ναζωραίων», εκτός βέβαια του ότι έπρεπε να συμμαρτηρώσει ο Ιησούς, έπρεπε να εφαρμόζει στη ζωή του το «Α» και το «Ω» της διδασκαλίας του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, να εφαρμόζει δηλαδή τον άγιο Λόγο Του με χαρά, χωρίς γογγυσμούς, σε όλες τις περιπτώσεις της εν Χριστώ ζωής του, από τη στιγμή που θα αποφάσιζε να δώσει την καρδιά του σ' Αυτόν, μέχρι την αναχώρησή του από τη ζωή αυτή.

Έπρεπε δηλαδή να κάνει τα παρακάτω πνευματικά βήματα, που κατά σειρά είναι: ΜΕΤΑΝΟΙΑ - ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ - ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - ΟΜΟΛΟΓΙΑ και ΜΑΡΤΥΡΙΑ - ΚΑΘΑΡΗ και ΑΓΙΑ ΖΩΗ:

(1) ΜΕΤΑΝΟΙΑ: Το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει ο κάθε άνθρωπος είναι **να αναγνωρίσει** ενώπιον του Θεού ότι είναι αμαρτωλός και έχει ανάγκη σωτηρίας και ότι μόνος του, με τις δικές του προσπάθειες, με τις δικές του πράξεις και τα καλά του έργα, δεν μπορεί να σωθεί από την αμαρτία που τον βαραίνει. Να συντριφτεί η καρδιά του και να μετανοήσει για την αμαρτωλή κατάστασή του.

(2) ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ: Το δεύτερο βήμα είναι **να αναγεννηθεί** από το Πνεύμα του Κυρίου, ώστε ενώπιόν Του να είναι ένας νέος πνευματικός άνθρωπος (βλ. Ιωάννης Α/1:12, Γ/3:3-8, Ε/5:24-28, Β' Κορινθίους Ε/5:17, κλπ). Δηλαδή, **να σταυρώσει** τον παλιό αμαρτωλό εαυτό του, το «εγώ» του και **να αναστηθεί** μέσα από τον τάφο των αμαρτιών του ένας νέος σωσμένος άνθρωπος.

(3) ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ στο όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ: Μετά τη μετάνοια και τη σωτηρία (αναγέννηση) ακολουθεί το βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού (βλ. Πράξεις Β/2:38, Ρωμαίους ς'/6:3, Γαλάτες Γ/3:27, Α' Κορινθίους Α/1:13, κλπ). Με το βάπτισμα θάβουμε τον ΠΑΛΑΙΟ **σαρκικό άνθρωπο**, ο οποίος πεθαίνει ως προς τον κόσμο με τα στοιχεία του και τις επιθυμίες του και σηκώνει στους πνευματικούς του ώμους το σταυρό της περιφρόνησης και του διωγμού του κόσμου για να υψωθεί το όνομα του σωτήρα του και λυτρωτή Ιησού. Στη συνέχεια, όταν βγαίνει από το νερό, ανασταίνεται συμβολικά ο ΝΕΟΣ **πνευματικός άνθρωπος**.

(4) ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Επόμενο βήμα είναι να λάβει ο πιστός τη δύναμη «*εξ ύψους*» (βλ. Πράξεις Α/1:8, Β/2:1-4, Λουκάς ΚΔ/24:49, κλπ), χωρίς την οποία είναι μπροστά στον Διάβολο ένας «άοπλος πιστός». Έχει μεν την **ΕΞΟΥΣΙΑ** ενάντια στις πονηρές δυνάμεις από τη στιγμή που αναγεννήθηκε, αλλά χρειάζεται και τη **ΔΥΝΑΜΗ** για να επιβάλλει την εξουσία του.

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θέμα αυτό διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ**»).

(5) ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ: Ο πιστός, έχοντας την εξουσία και τη δύναμη του Πνεύματος, αρχίζει να ομολογεί και να μαρτυρεί τον Ιησού στους άλλους. Δίνει τη μαρτυρία του, **πώς** ο Ιησούς τον έσωσε από αιώνιο θάνατο (κόλαση), **πώς** τον θεράπευσε από διάφορες ασθένειες (καρδιά, καρκίνο, παραλυσία, τα πάντα), **πώς** τον ελευθέρωσε από τα ναρκωτικά, από μαγείες και πνευματισμό, από ψυχικά προβλήματα, από άγχος, αϋπνίες, μελαγχολίες, κλπ. Η μαρτυρία της πίστης που δίνει ο κάθε πιστός δεν είναι ένα βήμα που γίνεται μόνο μία φορά, όπως συμβαίνει με την αναγέννηση, ή με το βάπτισμα στο νερό, αλλά είναι καθημερινά πνευματικά βήματα μιας νικηφόρας εν Χριστώ πορείας.

(6) ΑΓΙΑ και ΚΑΘΑΡΗ ΖΩΗ: Μετά από όλα τα παραπάνω, ο πιστός κάνει και ένα ακόμα καθημερινό πνευματικό βήμα, το οποίο είναι το επιστέγασμα όλων των προηγούμενων, να ζει δηλαδή αγία και καθαρά ενώπιον του Θεού. Αναγέννηση και βάπτισμα αγίου Πνεύματος, χωρίς αγία και καθαρή ζωή, είναι «μαραμμένα άνθη». Βάπτισμα στο νερό και ομολογία, χωρίς αγία ζωή, είναι μια «ξερηή πηγή». Θυμήσου, πως το καλό δένδρο φαίνεται από τους καρπούς του (βλ. Ιωάννης ΙΕ/15).

5. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΑΓΙΟ ΣΩΜΑ. Μέσα στο άγιο σώμα της εκκλησίας του Χριστού, μέσα στους κόλπους της «αίρεσης των Ναζωραίων» δεν μπορούσαν να μπουν ψεύτες, υποκριτές, ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΟΙ, ηθικοί και καλοί άνθρωποι, ή «καλοπερασάκηδες» χριστιανοί, όπως κατά σύστημα γίνεται σήμερα και όπως τότε έκαναν ο Ανανίας και η Σαπφείρα, γιατί έπεφταν νεκροί μπροστά στα πόδια των αποστόλων, όταν το Πνεύμα του Κυρίου τους φανέρωνε (βλ. Πράξεις, κεφ. Ε/5). Ούτε επίσης μπορούσαν να μπουν καιροσκόποι και εκμεταλλευτές όπως έκανε τότε ο Σίμων ο μάγος, γιατί το Πνεύμα του Θεού τους αποκάλυπτε, τους ξεσκέπαζε και φανέρωνε τις πονηρές προθέσεις τους (βλ. Πράξεις, κεφ. Η/8:9-13).

❖ Σήμερα επικρατεί η λαθεμένη αντίληψη ότι, εάν ο «ιερέας» για τους Ορθόδοξους και τους Καθολικούς, ή ο «ποιμένας» για τους Ευαγγελικούς και Πεντηκοστιανούς, δεν ζει αγία και αρεστά ενώπιον του Θεού, παραβαίνοντας το θέλημά Του «ε...δεν πειράζει, όπως

και να ζουν ή να συμπεριφέρονται αυτοί, εμείς πρέπει να πάμε στην εκκλησία μας κάθε Κυριακή, δεν είμαστε και άθεοι για να μην πηγαίνουμε...». Αυτό είναι μεγάλο λάθος, αυτό δεν γινόταν σε καμία περίπτωση στην πρώτη αποστολική εκκλησία, στη χρυσή εποχή της επονομαζόμενης «Αίρεσης των Ναζωραίων», αλλά **δεν πρέπει** να συμβαίνει και σε καμία εποχή και αυτό για τον εξής απλό λόγο: **Ο Θεός είναι ΑΓΙΟΣ, αυτό διακηρύττει συνέχεια η Αγία Γραφή, γι' αυτό χρησιμοποιεί ΑΓΙΟΥΣ τρόπους με ΑΓΙΟΥΣ ανθρώπους για να κάνει το ΑΓΙΟ θέλημά Του και το ΑΓΙΟ έργο του, και όχι όπως λένουν οι άνθρωποι «ο σκοπός ΑΓΙΑΖΕΙ τα μέσα», δηλαδή λήστεψε και κλέψε για να ΒΟΗΘΗΣΕΙΣ τους φτωχούς!!!**

Παρατηρούμε μέσα από την Αγία Γραφή πως όλοι, όσοι χρησιμοποιήθηκαν από τον Θεό, ήταν άνθρωποι «πλήρης Πνεύματος αγίου και πίστεως» για οποιαδήποτε υπηρεσία και αν είχαν χρησιμοποιηθεί. Μπορεί αργότερα να ξέπεσαν της διακονίας τους, ο Θεός όμως δεν τους άφησε να συνεχίσουν το ΑΓΙΟ έργο Του, τους μετάνιωσε και σήκωσε άλλους στη θέση τους. Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος που εκτελούσε την (ταπεινή για πολλούς) διακονία του ΤΡΑΠΕΖΟΚΟΜΟΥ, ήταν μας αναφέρει η Βίβλος «πλήρης πίστεως και δυνάμεως και έκαμνε τέρατα και σημεία μεγάλα εν τω λαώ» (Πράξεις ς'/6:5-15).

ΜΕΓΑΛΟ και ΦΟΒΕΡΟ ΕΡΩΤΗΜΑ: Εάν ένας απλός πιστός, ένα απλό μέλος της εκκλησίας, όπως ήταν τότε ο τραπεζοκόμος Στέφανος, που για να εκτελέσει το θέλημα του Κυρίου Ιησού έπρεπε να ήταν πλήρης Πνεύματος αγίου και πίστης, **ΠΩΣ πρέπει να είναι** σήμερα οι κεχρισμένοι εργάτες του Κυρίου; **ΠΩΣ πρέπει να είναι** οι ποιμένες Του, οι διδάσκαλοι Του, οι προφήτες Του, οι απόστολοι Του και οι διάκονοί Του γενικά;

Ας μη μας εξαπατά ο Διάβολος με τις εισηγήσεις, τα τεχνάσματά του και τις μεθοδείες του και να αυτοδικαιωνόμαστε ότι είμαστε «καλοί χριστιανοί» και «καλοί υπηρέτες» του Κυρίου. Τους ανθρώπους μπορούμε να τους ξεγελάσουμε, τον Θεό όμως ποτέ.

6. ΧΡΙΣΜΑ και ΔΥΝΑΜΗ. Οι πρώτοι πιστοί της αποκαλούμενης «αίρεσης των Ναζωραίων» **δεν είχαν ανάγκη** από «ανθρώπινο χρίσμα», που να τους το δίνει κάποιος άνθρωπος σαν «λάδι μυρωμένο», ή με μια απλή «επίθεση χειρών», **γιατί** ο ίδιος ο αναστημένος

και ένδοξος Ιησούς Χριστός τους βάπτιζε με το άγιο Πνεύμα του και τους έχριε για τη διακονία Του.

ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΓΚΗ για να κάνουν ΓΡΑΠΤΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ και να λένουν ΓΡΑΠΤΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ, **γιατί** το Πνεύμα του Θεού που κατοικούσε εν δυνάμει μέσα τους, τους έβαζε χρισμένα λόγια στα χείλη τους και έτσι κατά την ώρα της λατρείας ήταν ζωντανή και αισθητή η παρουσία του Κυρίου Ιησού ανάμεσα στον άγιο λαό Του.

ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΓΚΗ από άμφια, χρυσοποίκιλτα ενδύματα, τιάρες, μίτρες, καθώς και θρόνους επιβλητικούς με χρυσά σκήπτρα, άμβωνες και εξουσίες, **γιατί** είχαν στη ζωή τους την απόδειξη της ζωντανής παρουσίας του ίδιου του Θεού, ο οποίος τους καλούσε σε υπηρεσία και **γιατί** είχαν τη δύναμη του Λόγου του Θεού, που επιβεβαιωνόταν με τα θαύματα και τα σημεία που ακολουθούσαν στο κήρυγμά τους.

ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΓΚΗ πλέον την ειδική τάξη των ιερέων **γιατί** με τη θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο Γολγοθά, όταν Αυτός είπε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του ναού σχίσθηκε από πάνω προς τα κάτω, καταργήθηκε η Λευιτική ιεροσύνη της Παλαιάς Διαθήκης και έγινε ο ίδιος ο μοναδικός μεσίτης και αρχιερέας μιας Νέας Διαθήκης του ανθρώπου με τον Θεό (βλ. επιστολή προς Εβραίους), σφραγισμένης με το ίδιο Του το αίμα:

16 Όστις πιστεύση και βαπτισθή θέλει σωθή, όστις όμως απιστήση θέλει κατακριθή. **17** Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, Εν τω ονόματί μου θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας· **18** όφεις θέλουσι πιάνει· και εάν θανάσιμόν τι πίωσι, δεν θέλει βλάψει αυτούς· επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι.

19 Ο μεν λοιπόν Κύριος, αφού ελάλησεν προς αυτούς, ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού. **20** Εκείνοι δε εξελθόντες εκήρυξαν πανταχού, **συνεργούντος** του Κυρίου και **βεβαιούντος** το κήρυγμα διά των επακολουθούντων θαυμάτων. **Αμήν.** (Μάρκος Ις'16:16-20)

7. ΚΑΘΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ. Οι πνευματικοί ηγέτες της πρώτης εκκλη-

σίας **δεν δίδασκαν** στο ποίμνιό τους, που ο Κύριος Ιησούς τους είχε εμπιστευθεί να υπηρετούν, πράγματα τα οποία όχι μόνο δεν αναφέρονται μέσα στον άγιο Λόγο Του, αλλά ούτε καν υπονοούνται και **ποτέ ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΣΑΝ λέξεις, εκφράσεις και ορολογίες, που όχι μόνον έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την Αγία Γραφή, αλλά δεν αναφέρονται μέσα σ' αυτή, έστω και μία φορά.** Αυτό όμως άρχισε να γίνεται καθ' υπερβολή από τους εκκλησιαστικούς ηγέτες του 3^{ου} - 4^{ου} αιώνα μ.Χ. και κατόπιν.

Μελετώντας κάποιος την «Εκκλησιαστική Ιστορία», από οποιονδήποτε συγγραφέα ή σκοπιά και να έχει γραφτεί, αμέσως κάνει την τραγική διαπίστωση ότι τα αίτια των περισσότερων διαμαχών, αντιθέσεων και διασπάσεων της εκκλησίας του Χριστού, ανά τους αιώνες, καθώς και της δημιουργίας (πραγματικών) αιρέσεων, ήταν η λάθος χρήση και ερμηνεία όρων θρησκευτικών (όχι «χριστιανικών»), που δεν χρησιμοποιούνται από την Αγία Γραφή, αλλά στην προσπάθειά τους οι διάφοροι ερμηνευτές, θεολόγοι, εκκλησιαστικοί πατέρες, κλπ. να δώσουν θεολογική εξήγηση και ερμηνεία στους όρους αυτούς, έπεφταν σε αντιφάσεις, δογματισμούς και πλάνες.

Είναι γνωστό ότι οι κατά καιρούς Οικουμενικές Σύνοδοι συγκλήθηκαν για να καταπολεμήσουν τις διάφορες αναφερόμενες, κατά την άποψή τους, «αιρέσεις», οι αρχηγοί των οποίων χρησιμοποιούσαν όρους και λέξεις που δεν αναφέρονται μεν στην Αγία Γραφή, αλλά επάνω στους νέους αυτούς όρους στήριζαν τις εκάστοτε θεωρίες τους. Για κλασικό παράδειγμα έχουμε τον Άρειο, τον οποίο η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος της Νίκαιας (325 μ.Χ.) καταδίκασε γιατί χρησιμοποίησε για πρώτη φορά για τον Ιησού τον αντί Βιβλικό όρο «**ομοούσιος τω Πατρί**», ανεξάρτητα εάν σήμερα η κατεστημένη εκκλησία έχει υιοθετήσει τον όρο αυτό, χωρίς να δέχεται τις τότε διδασκαλίες του Άρειου. Βέβαια βασική διδασκαλία του Άρειου ήταν ότι ο άνθρωπος Ιησούς, ο Υιός, ήταν το τέλειο κτίσμα του Θεού Πατέρα.

Αργότερα, μετά τον Άρειο, παρουσιάστηκαν οι λεγόμενοι **Μονοφυσίτες** (δίδασκαν ότι ο Ιησούς είχε μόνο **μία** φύση), οι Μονοθελητές (δίδασκαν ότι ο Ιησούς είχε μόνο **μία** θέληση), κλπ. Το οριστικό σχίσμα μεταξύ της Δυτικής Καθολικής εκκλησίας και της Ανατολικής Ορθόδοξου εκκλησίας το έτος 1054 μ.Χ. είχε **σαν αφορμή** τη χρήση του

Λατινικού όρου «**FILIOQUE**», που σημαίνει «**και εκ του Υιού**». Βέβαια όλοι γνωρίζουν ότι τα αίτια του σχίσματος μεταξύ των δύο Εκκλησιών δεν ήταν πνευματικά, αλλά πολιτικά (θέμα εξουσίας).

Τέτοιοι αντί Γραφικοί όροι, που σήμερα κατά κόρον χρησιμοποιούνται από τους υπευθύνους των διαφόρων χριστιανικών αποχρώσεων, προφορικά και γραπτά, είναι: Θεομήτωρ, Θεοτόκος (ο Θεός είναι αιώνιος και άναρχος, δεν γεννιέται), Παν-αγία, πανάγιος, κλπ (ο Θεός δεν αναφέρεται στην Βίβλο ως «παν-αγιος», παρ' όλο που είναι, αλλά απλά «άγιος»), τριάδα, τρισυπόστατος, ομοούσιος, συνάναρχος και αδιαίρετος (ο Θεός είναι ΕΝΑΣ, ο Πατέρας που φανερώθηκε εν σαρκί εν τω προσώπω του Υιού Του, του κεχρισμένου Του Ιησού, όταν κατοίκησε πλήρως σ' Αυτόν -χωρίς μέτρο- με το Πνεύμα Του) Οι όροι και οι εκφράσεις **Θεός Υιός, Θεός το άγιον Πνεύμα, προπατορικό αμάρτημα, επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος**, κλπ είναι ανύπαρκτοι μέσα στον Λόγο του Θεού. Η πρώτη αποστολική εκκλησία (η αίρεση των Ναζωραίων) δεν έκανε καμιά και ποτέ χρήση αντι-Βιβλικών όρων.

8. ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ. Οι πνευματικοί ηγέτες της «αίρεσης των Ναζωραίων», τους οποίους ο Ιησούς είχε δεν είχαν άλλους ανθρώπους να τους υπηρετούν, όπως δυστυχώς γίνεται σήμερα με τους λειτουργούς και ποιμένες των διαφόρων εκκλησιών, **αλλά οι ίδιοι ήσαν υπηρέτες του ποιμνίου τους με αυταπάρηση και θυσία του εαυτού τους**, ήσαν «αχρείοι δούλοι» (Λουκάς 12/17:10), ούτε είχαν ανάγκη από τη νόμιμη κάλυψη της εκάστοτε πολιτειακής εξουσίας, γιατί είχαν την υποστήριξη των αγγελικών δυνάμεων του Κυρίου των κυρίων (βλ. Ψαλμοί 34:7, 91:11-12, κλπ).

Με το πέρασμα των αιώνων και ιδιαίτερα μετά τον 3^ο μ.Χ. αιώνα, οι άνθρωποι κατηλεύτηκαν και εμπορεύτηκαν την «έννοια» της εκκλησίας, με αποτέλεσμα να υποδουλώσουν τους ανθρώπους στα δικά τους φέματα και στις παραδόσεις τους και μέσα στη δίψα τους για εξουσία και κυριαρχία έγιναν «**κύριοι και αφεντικά του ποιμνίου**», για το οποίο ο Ιησούς έχυσε το πολύτιμο αίμα Του, και κατακυριευοντες το ποιμνίο Του κάνουν μαθητές «*οπίσω αυτών*», αντί να προτρέπουν του ανθρώπους να γίνουν μαθητές και ακόλουθοι του Ιησού Χριστού (βλ. Ιούδας εδ.12-16, Β' Πέτρου Β:3, κλπ).

Τα οδυνηρά αποτελέσματα αυτής της κατάστασης τα βλέπου-

με σήμερα σε όλο τους το μεγαλείο! Ο Διάβολος (ο εχθρός μας) θριαμβεύει, έχοντας δημιουργήσει **μία ΧΛΙΑΡΗ χριστιανική εκκλησία, μία εκκλησία των τύπων**, χωρίς τα μέλη της να έχουν ζωντανή κοινωνία με τον Ιησού Χριστό και τον άγιο Λόγο Του. Σήμερα, ανάμεσα σε όλους τους πιστούς, αναγεννημένους ή κατ' όνομα, η ασέβεια αυξάνεται, οι σωματικές και οι ψυχικές ασθένειες κυριολεκτικά κάνουν θραύση, η υποκριτική αγάπη, οι ψυχρές σχέσεις και το βεβιασμένο χαμόγελο παντού κυριαρχούν. Τα πρόστυχα έργα στη μεγάλη και τη μικρή οθόνη, η μουσική της κόλασης με τα κρυφά σατανικά μηνύματα, η βία, ο πόνος και η θλίψη στις ειδήσεις και πολλά άλλα θέματα και γεγονότα που αφαιρούν την ειρήνη από τη ζωή μας, κατακλύζουν τα σπίτια μας.

Και δεν είναι μόνο αυτό, η ακτίνα δράσης του εχθρού της ψυχής μας έχει αγγίξει όλους τους τομείς της ζωής μας: Παιδιά που καταφρονούν τους γονείς τους, γυναίκες ανυπότακτες στο όνομα της δήτην «απελευθέρωσης», άνδρες με έλλειψη αγάπης για την οικογένειά τους και με σκληρότητα κατά των γυναικών τους, μαθητές υποκινούμενοι που ζητούν τα δικαιώματά τους, ανταρσία και αναρχία σε κάθε μορφής εξουσίας, παντελή αδιαφορία για το πρόβλημα του πλησίον μας, αθεΐα με χριστιανικό μανδύα, μαγείες, ωροσκοπία, διαζύγια, βιαιότητες, κλπ είναι μόνο μια μικρή εικόνα της «χριστιανικής Ελλάδας», στη γλώσσα της οποίας έχει γραφτεί απευθείας η Καινή Διαθήκη!

Ο Διάβολος κατάφερε να επιτύχει αυτό που ήθελε, να γεμίσει δηλαδή την εκκλησία με τύπους και πνευματική ξηρασία και να αφαιρέσει μέσα από αυτή τη μόνη αληθινή πηγή της χαράς που είναι ο Ιησούς Χριστός και στη θέση Του έβαλε **ή άλλους ανθρώπους** να κατακυριεύουν του ποιμνίου και να τους παρουσιάζουν σαν τους μόνους μεσίτες που μπορούν να σώσουν τον άνθρωπο από την αμαρτία, σε αντίθεση με την Βίβλο που άλλα διακηρύττει (βλ. Πράξεις 4/4:12, Α' Τιμόθεου Β/2:5, κλπ), **ή ωραία κηρύγματα** που να συναρπάζουν και να καθηλώνουν τον πιστό, αλλά χωρίς χρίσμα από το Πνεύμα του Θεού, **ή να ενεργούν «όπως οδηγήσει το Πνεύμα»** (κατά δήλωσή τους), χωρίς όμως να συμβαίνει τίποτα, γιατί το Πνεύμα του Κυρίου «δεν οδήγησε!».

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ «ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΑΓΜΑ»

1. Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

Επειδή το θέμα «εκκλησία» αφορά **άμεσα** και **προσωπικά** τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, γιατί Αυτός σταυρώθηκε, υπέφερε και πόνεσε για την εκκλησία, η οποία βγήκε από την τρυπημένη πλευρά Του, είναι δική Του ευθύνη να σώσει τα πρόβατά Του από τα νύχια των διαφόρων θρησκευτικών λύκων (ψευδαδέλφων, ψευδοεργατών, ψευδοπροφητών, κλπ), που καπηλεύονται τον Λόγο Του και κάνουν κατάχρηση της εξουσίας, ή που τους έχει δώσει, ή που την έχουν «αρπάξει» πραξικοπηματικά, διαιρώντας το σώμα Του.

Για τον λόγο αυτό, στις ημέρες που ζούμε, ο Ιησούς έχει αρχίσει να κινείται με τη δύναμη του Πνεύματός Του και να καλεί το λαό Του, τους αγίους Του, όπως ακριβώς έκανε και στις πρώτες ημέρες, να βγουν έξω από τα θρησκευτικά συστήματα και κατεστημένα.

Όπως τότε, έτσι και τώρα ο Ιησούς καλεί όλους τους ανθρώπους (απλούς, καθημερινούς, με προβλήματα και δυσκολίες) να έρθουν σ' Αυτόν, να έρθουν μέσα στην αληθινή Του ποιμνή, να έρθουν μέσα στη δική Του «εκκλησία», της οποίας Αυτός είναι η μόνη κεφαλή (εξουσία) και την οποία ετοιμάζει (αγιάζει) για να έρθει να την παραλάβει μαζί Του (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Ε/5:1-6, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:50-54).

Όπως τότε ο Ιησούς βάπτιζε τους αναγεννημένους πιστούς (όχι τους κατ' όνομα) με το άγιο Πνεύμα Του, το ίδιο κάνει και σήμερα, δίνοντάς τους δύναμη για να συντρίβουν τις πονηρές δυνάμεις.

Όπως τότε η εκκλησία (η ονομαζόμενη από τους εχθρούς της «Αίρεση των Ναζωραίων»), δεν είχε καμιά εξάρτηση από την πολιτική εξουσία (Ρωμαϊκή και Ιουδαϊκή) και από την θρησκευτική εξουσία (Ιουδαϊκή), το ίδιο και σήμερα η αληθινή εκκλησία του Ιησού δεν θα έχει πνευματική ελευθερία, αλλά θα διώκεται με διάφορους «ευγενείς» και «αγενείς» μεθόδους και από την επίσημη πολιτική ε-

ξουσία και από το εκάστοτε θρησκευτικό κατεστημένο (ανεξαρτήτου δόγματος), θα είναι όμως γεμάτη από γνήσια αγάπη για όλους τους ανθρώπους, διώκτες της και μη, γιατί θα έχει εξάρτηση από Εκείνον που είναι η τέλεια έκφραση της αγάπης.

ΑΚΟΥΣΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥΤΟ:

Ο Ιησούς καλεί το λαό Του, **μας καλεί όλους προσωπικά να ΕΞ-έλθουμε από το ψεύτικο και κίβδηλο θρησκευτικό σύστημα**, να βγούμε έξω από τη σύγχρονη «Βαβυλώνα», **να αγνιστούμε** με το αίμα της θυσίας Του, **να πληρωθούμε** με όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του και **να Τον ακολουθούμε** όπως Αυτός μας διδάσκει και μας οδηγεί και όχι κατά την επιθυμία της καρδιάς μας, η οποία *«είναι ΑΠΑΘΗΛΗ υπέρ πάντα, και σφόδρα ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΗ»* και ποιος μπορεί να γνωρίσει μια τέτοια καρδιά (βλ. Ιερεμίας ΙΖ/17:9).

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ είναι παγκόσμια, αποτελείται από όλους αυτούς που Τον δέχτηκαν σαν προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή και **ΖΟΥΝ ΑΓΙΑ ΖΩΗ** και που το (σύγχρονο) βασικό της γνώρισμα είναι ότι έχει επίγνωση (όχι ξερή και τυπική γνώση) για το **ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ**, τον οποίο λατρεύει και υψώνει και τα μέλη της συγκεντρώνουν όλη την προσοχή τους και τη λατρεία τους γύρω και προς Αυτόν.

Ας βγούμε έξω από τη «θρησκευτική ΒΑΒΥΛΩΝΑ» με τις ποικιλώνυμες αποχρώσεις της. Ας μη συνεχίζουμε να πίνουμε από τον οίνο της απιστίας και της πνευματικής χλιαρότητας που μας δίνει (βλ. Ιάκωβος Δ/4:4, Αποκάλυψη ΙΖ/17:3-6, Α' Ιωάννου Β/2:15, κλπ).

Ας βγούμε έξω από τις διάφορες συναθροίσεις και ομάδες, που μπορεί μεν να διακηρύττουν σωτηρία (αναγέννηση) στο όνομα του Ιησού, αλλά ταυτόχρονα πορνεύουν πνευματικά με τον κόσμο, προβάλλοντας τη στερεότυπη δικαιολογία *«...σάρκα είμαστε, ο Θεός είναι χάρη και έλεος και μας συγχωρεί ...Δεν πειράζει εάν κάνουμε και μερικές αθώες παραχωρήσεις για να προσελκύσουμε στον Ιησού τους "άπιστους", άλλωστε ο απ. Παύλος είπε "με δόλο σας έπιασα", και εγώ αυτό κάνω!»* Το ερώτημα είναι *«...Και ο Ιησούς αυτό έκανε; Συμβιβαζόταν με την αμαρτία;»*

ΟΧΙ, ο Ιησούς πήγαινε στο σπίτι του τελώνη, του Φαρισαίου,

της πόρνης, αλλά αντί να παρασύρεται Αυτός από το γύρω αμαρτωλό περιβάλλον και τα κάθε λογής πειράγματα των άλλων (ΕΝΑΣ Αυτός, ΠΟΛΛΟΙ οι άλλοι), τους προσέλκυε Αυτός προς το θέλημα του ουράνιου Πατέρα Του με την καθαρή και άγια πολιτεία Του. Γι' αυτό ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει «μη **ΣΥΜ-ΜΟΡΦΟΝΕΣΘΕ με τον αιώνα τούτον, αλλά ΜΕΤΑ-ΜΟΡΦΟΝΕΣΘΕ δια της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι (είναι) το θέλημα του Θεού το αγαθόν και ενάρεστον και τέλειον**» (Ρωμαίους ΙΒ/12:2).

Ας πάμε να ξεδιψάσουμε πίνοντας από το καθαρό (χωρίς ψευδοδιδασκαλίες) νερό του Ιησού. Ας ζητήσουμε ΤΩΡΑ από τον αναστημένο Ιησού να μας οδηγήσει Αυτός στην αληθινή Του ποιμνή (εκκλησία) και θα το κάνει. Ας γίνουμε συμμετοχοί της δόξας Του, ώστε να έχουμε μερίδα στη εκκλησία των αποστόλων, των προφητών και όλων των αγίων Του.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ στις ημέρες μας θα είναι Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ, η εκκλησία της αρπαγής, την οποία ο Κύριος προετοιμάζει για τον ένδοξο ερχομό Του. Βγάζει έξω ο Ιησούς από τα Ορθόδοξα, Καθολικά, Ευαγγελικά και Πεντηκοστιανά συστήματα, όλους αυτούς που θέλουν να Τον ακολουθήσουν με αυταπάρνηση, που θέλουν να υψώνουν το άγιο όνομά Του και να ζουν άγια ζωή, χωρίς συμβιβασμούς με την αμαρτία. Ο Κύριος δεν θα έρθει να παραλάβει ένα κομματιασμένο και άρρωστο πνευματικά σώμα, που το ένα κομμάτι του αντιμάχεται το άλλο, αλλά θα παραλάβει τη ΜΙΑ εκκλησία Του, η οποία πράγματι δεν θα έχει «*κηλίδα, ή ρυτίδα ή κάτι των τοιούτων*» αλλά θα είναι «*αγία και άμωμος*» (Εφεσίους Ε/5:27). Αυτή την εκκλησία θα παραλάβει ο Ιησούς, της οποίας η αποστολή **τώρα** είναι να καταστρέφει ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ τα οχυρά και τις βάσεις του Διαβόλου, γι' αυτό ήρθε η ώρα να βγει έξω από τα χαρακώματα και να επιτεθεί, φορώντας την πνευματική της πανοπλία, με όλα τα εξαρτήματά της.

Στο **ΙΒ/12^ο** κεφάλαιο της Αποκάλυψης ο Λόγος του Θεού μας μιλάει για τη θαυμαστή αυτή ενέργεια του Κυρίου Ιησού στις ημέρες μας. Μέσα στα σπλάχνα της παγκόσμιας εκκλησίας («*γυνή...*»), η οποία κηρύττει ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ και ΣΩΤΗΡΙΑ διά του αίματος του Ιησού («...ενδεδυμένη τον ήλιον» - Ο Ιησούς είναι ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, βλ.

Μαλαχίας Δ/4:2, Λουκάς Α/1:78), πλην όμως ο Διάβολος παρέσυρε στην πλάνη το τρίτον των εργατών της («...των αστέρων του ουρανού». Οι εργάτες του Κυρίου παρομοιάζονται με αστέρες, βλ. Δανιήλ ΙΒ/12:3, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:41), κυοφορεί τη ΜΙΑ εκκλησία Του, εναντίον της οποίας στρέφεται ο Διάβολος. Τον Διάβολο, που εδώ παρουσιάζεται ως «δράκων», δεν τον ενδιαφέρει η γυναίκα, η ορατή εκκλησία, αυτή την οποία, μέσω των πολιτικών και θρησκευτικών συστημάτων, μπορεί να ελέγχει τα μέλη της, αλλά τον ενδιαφέρει «**να καταφάγη το ΤΕΚΝΟΝ ΑΥΤΗΣ, όταν γεννήση...**» (βλ. Αποκάλυψη ΙΒ/12:4).

Το τέκνο της εκκλησίας είναι «**ο υιός ο άρσεν**» (βλ. ΙΒ:5, αρχαίο κείμενο), είναι **ο ισχυρός πολεμιστής** τον οποίο θα γεννήσει η γη μέσα σε μια ημέρα (βλ. Ησαΐας Ξζ'/66:7-9, Άσμα Ασμάτων, κεφ.ζ'/6), θα συντρίψει τον Διάβολο στις τελευταίες ημέρες και μαζί με τον Ιησού θα «**ποιμάνη πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά**» όπως το υποσχέθηκε ο Ιησούς στην εκλεκτή Του νύμφη (βλ. Αποκάλυψη Β/2:27). Αυτή θα είναι η μία εκκλησία, την οποία θα έρθει να παραλάβει ο Ιησούς, θα είναι μία εκκλησία «**τρομερά ως (στράτευμα) με σημαίας**» (Άσμα Ασμάτων, κεφ. ζ' /6:4,10).

Για περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**»

2. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΣ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΣΤΑΣΗ

Διαβάζοντας τα λόγια αυτά, πιστεύω –αγαπητέ αναγνώστη- πως η απορία και το εύλογο ερώτημά σου είναι: «**Καλά είναι όπως τα λέγεις, τότε μόνο εσύ έχεις την ΑΛΗΘΕΙΑ και μόνο εσύ ανήκεις στην ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ και φυσικά και οι άλλοι οι αδελφοί που φρονούν το ίδιο με σένα; Εμείς οι άλλοι είμαστε σε λάθος δρόμο;**»

Όχι αγαπητέ αναγνώστη, δεν έχω και δεν είναι δυνατόν να έχω την Αλήθεια και αυτό το λέγω με πλήρη συνείδηση καρδιάς και όχι για λόγους ψευδοταπείνωσης. Σε πολλά θέματα κατά καιρούς συλλαμβάνω τον εαυτό μου να είναι σε λάθος και μάλιστα λάθη που δεν επιτρέπεται σε αναγεννημένο και χρισμένο παιδί του Θεού να κάνει. Πιστεύω ότι κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει (ή κατέχει) την Αλήθεια, αν και εγώ προσωπικά (δυστυχώς συμβαίνει αυτό) έχω ακούσει πνευματικούς αδελφούς να ισχυρίζονται με πάθος ότι έχουν όλη την **Αλήθεια** και να φανατίζονται σε αυτή την «αλήθεια».

Δεν έχω λοιπόν την «αλήθεια», αλλά πιστεύω όμως ότι στο «θέμα ΕΚΚΛΗΣΙΑ», που για μένα είναι πρωταρχικό και μεγάλης πνευματικής σημασίας, ο Ιησούς έχει δώσει στις ημέρες μας καθαρή αποκάλυψη, ώστε να μη βαδίζουμε στα τυφλά, αλλά να έχουμε λαμπρή όραση και συγκεκριμένο σκοπό και έτσι να μην υπάρχουν διαμάχες, προστριβές και αντιδικίες ανάμεσα στους πιστούς, κάτι που πάντοτε συνέβαινε ανά τους αιώνες, γιατί τότε οι πιστοί δεν είχαν καθαρά όραση περί «εκκλησίας», όπως και σήμερα συμβαίνει η πλειοψηφία των πιστών να μην έχει.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, δηλαδή εάν ανήκω στην «αληθινή εκκλησία», πιστεύω ότι στις ημέρες μας ακόμα δεν έχει συγκροτηθεί η αληθινή εκκλησία, αλλά ο «**υιός ο άρσεν**» κυοφορείται μέσα στους κόλπους της παγκόσμιας κατεστημένης εκκλησίας, γεγονός που σημαίνει ότι υπάρχει η υποδομή σ' αυτό που ο Κύριος Ιησούς πρόκειται να κάνει εν δυνάμει, δηλαδή στο «**νέον πράγμα**», όπως προφητικά αναφέρεται στον Ησαΐα: «*Μη ενθυμήσθε τα ΠΡΟΤΕΡΑ, και μη συλλογίζεσθε τα ΠΑΛΑΙΑ, ιδού, εγώ θέλω κάμει ΝΕΟΝ ΠΡΑΓΜΑ, τώρα θέλει ανατείλει, δεν θέλετε γνωρίσει αυτό;*» (βλ. Ησαΐας ΜΓ/43:18-19).

Το «**νέον πράγμα**» δεν είναι Ορθόδοξο, ή Καθολικό, ή Ευαγγελικό, ή Πεντηκοστιανό, ή κάτι άλλο, δεν έχει επωνυμία και ταμπέλες **Το «νέον πράγμα» είναι του Κυρίου Ιησού και από Αυτόν ΠΗΓΑΖΕΙ.** Σήμερα, σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα, υπάρχουν συναθροίσεις πιστών, που έχουν λάβει θαυμαστές αποκαλύψεις από τον Κύριο Ιησού για το επερχόμενο «νέον πράγμα». Η αίρεση των Ναζωραίων των πρώτων αποστολικών χρόνων, θα εμφανισθεί στις ημέρες μας στο παγκόσμιο προσκήνιο και θα πρωταγωνιστήσει στην επερχόμενη αναζωπύρωση, γιατί ο Κύριος Ιησούς έχει φυλάξει τον «καλόν οίνον» για το τέλος. Αυτοί που θα εισέλθουν στο «νέον πράγμα» του Κυρίου **ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ** ΑΠΟΔΕΚΤΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, οι οποίοι θα εξακολουθούν να παραμένουν στα κατεστημένα Χριστιανικά δόγματα, **ΘΑ ΕΙΝΑΙ** γι' αυτούς «αιρετικοί» και «πλανεμένοι». Θα συμβαίνει όμως κάτι το καταπληκτικό (που στους «σωστούς» και τους «καθώς πρέπει» πιστούς θα προκαλεί απορία και θαυμασμό), δηλαδή όπως στις αρχαίες ημέρες, έτσι και

τώρα, η δύναμη και η δόξα του Ιησού θα ξεχύνεται μέσα από τους «απορριμένους» και «αιρετικούς» σαν ορμητικό ποτάμι που θα παρσέρνει στο διάβα του κάθε διψασμένη για την Αλήθεια ψυχή. Οι κεχρισμένοι του Κυρίου Ιησού θα γίνουν γνωστοί στις κυβερνήσεις και στις ηγεσίες των κρατών και της Ελλάδας και θα τρέμουν μόνο στο άκουσμα του ονόματός τους. Ο λόγος τους θα προκαλεί ταραχή σε όσους θα βρίσκονται σε συνεχή αμαρτία και με πείσμα θα απορρίπτουν τις προειδοποιήσεις του Πνεύματος του Κυρίου.

3. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Στους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες υπήρχε μόνο η μία εκκλησία, η «**εκκλησία του Χριστού**», χωρίς ταμπέλες, επωνυμίες ή άλλα κοσμικά επίθετα δίπλα, που στους πολέμιους της ήταν γνωστή ως η «**αίρεση των Ναζωραίων**». Από τις αρχές του 4^{ου} μ.Χ. αιώνα και κατόπιν, όταν ο χριστιανισμός απέκτησε (αρχής γενομένης επί Μ. Κωνσταντίνου) κρατική προστασία άρχισε ο ανταγωνισμός για την πρωτοκαθεδρία και την εξουσία μεταξύ των **ομόδοξων Πατριαρχείων** της Ρώμης και της Νέας Ρώμης (που μεταγενέστερα μετονομάστηκε σε Κωνσταντινούπολη), με αποτέλεσμα να αρχίζουν τα δύο Πατριαρχεία να αποχωρίζονται και να εμφανίζονται σαν αυτοκέφαλοι εκκλησιαστικοί οργανισμοί με τις επωνυμίες «**Ανατολική εκκλησία**» (για την Κωνσταντινούπολη) και «**Δυτική εκκλησία**» (για την Ρώμη), πλην όμως για τον έξω κόσμο αποτελούσαν ακόμα **ΜΙΑ ενωμένη ΕΚΚΛΗΣΙΑ.**

Σοβαρή διατάραξη των σχέσεων μεταξύ των δύο χριστιανικών ομάδων συνέβηκε στα μέσα του 9^{ου} αιώνα, όπου το έτος **867 μ.Χ.** επήλθε για πρώτη φορά επίσημη ρήξη και σχίσμα ανάμεσά τους, που δεν κράτησε όμως για πολύ. Αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Μιχαήλ Γ' (842-867) και Πατριάρχης ήταν ο Φώτιος από το έτος 858 μ.Χ., ο οποίος μετά από ένα έτος (το 859) συγκαλεί Σύνοδο για να επικυρώσει επίσημα την εκλογή του και να καθαιρέσει οριστικά τον προκάτοχό του Ιγνάτιο. Στη διαμάχη των δύο Πατριαρχών επεμβαίνει και ο Πάπας της Ρώμης Νικόλαος Α', με αποτέλεσμα το σχίσμα που επακολούθησε το έτος **867** να ήταν αναπόφευκτο.

Δύο αιώνες αργότερα, το έτος **1054 μ.Χ.**, όταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Κωνσταντίνος Θ' ο Μονομάχος (1042-1055)

και Πατριάρχης ήταν ο Μιχαήλ Α΄ ο Κηρουλάριος, γίνεται το οριστικό σχίσμα μεταξύ των «δύο» εκκλησιών και **ονομάσθηκαν επίσημα πλέον «Ανατολική εκκλησία» με έδρα την Κωνσταντινούπολη και «Δυτική εκκλησία» με έδρα την Ρώμη** και η κάθε μία διεκδικούσε για λογαριασμό της ότι έχει τη ρίζα της στην πρώτη αποστολική εκκλησία. Δεν είχαν λάβει ακόμα τις σημερινές ονομασίες **«Ορθόδοξη εκκλησία»** (για την Ανατολή) και **«Καθολική εκκλησία»** (για τη Δύση).

Αξίζει να σημειωθεί ότι η επίσημη «θεολογική» αιτία του σχίσματος ήταν ότι η Δυτική εκκλησία πρόσθεσε στο «Σύμβολο της Πίστεως» τον όρο **«filioque»**, ότι δηλαδή το άγιο Πνεύμα **«εκπορεύεται και ΕΚ ΤΟΥ ΥΙΟΥ»**. Αλλά τα αίτια του σχίσματος ήταν καθαρά «πολιτικά», δηλαδή ποιος θα έχει τα πρωτεία και θα ασκεί πνευματική κυριαρχία και καταπίεση επάνω στους λαούς, άλλωστε το «Σύμβολο τη Πίστεως» **δεν καθιερώθηκε από την πρώτη αποστολική εκκλησία**, αλλά θεσπίστηκε στις δύο πρώτες Οικουμενικές Συνόδους (Νίκαιας 325 μ.Χ και Κωνσταντινούπολης 381 μ.Χ.). **ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: **«ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ»**).

Πότε ακριβώς χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά οι όροι «Ορθόδοξοι» και «Καθολικοί», δεν είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο, καθόσον οι υπάρχουσες μαρτυρίες ή δεν θεωρούνται αξιόπιστες, ή οι χρονικογράφοι των μεταγενέστερων χρόνων χρησιμοποιούσαν ορολογίες που ήδη υπήρχαν.

Βέβαια, επί αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ΄ (842-867) που επιτροπεύετο από τη μητέρα του Θεοδώρα, σύζυγο του αποθανόντα αυτοκράτορα Θεόφιλου (829-842), έγινε η γνωστή **«Σύνοδος του 843»** με απόφαση της οποίας «αναστηλώθηκαν» οριστικά οι εικόνες, γι' αυτό και την πρώτη Κυριακή της Μ.Τεσσαρακοστής του έτους 843 μ.Χ έγινε μεγάλη τελετή στο Βυζάντιο και έκτοτε η Κυριακή αυτή θεωρείται ως **«η Κυριακή της Ορθοδοξίας»**, πλην όμως η ορολογία αυτή δόθηκε σε μεταγενέστερο άγνωστο χρόνο, ο οποίος πιθανολογείται ότι είναι αρκετά μετά από το οριστικό σχίσμα των «δύο εκκλησιών» (βλέπε «BYZANTINΗ ΙΣΤΟΡΙΑ» Βουραζέλη-Μαρινάκου, έκδοση Ο.Ε.Δ.Β., σελ.241).

Όταν αργότερα, το έτος **1520 μ.Χ.** (αρχές 16^{ου} αιώνα) άρχισε το μεταρρυθμιστικό κίνημα του Μαρτίνου Λούθηρου στη Δύση και δημι-

ουργήθηκε το 3^ο μεγάλο δόγμα της χριστιανοσύνης, των **Διαμαρτυρομένων** (ή Προτεσταντών), οι ονομασίες ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ και ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ήδη υπήρχαν.

Και στα τρία αυτά χριστιανικά δόγματα υπήρχαν από την εμφάνισή τους και εξακολουθούν να υπάρχουν μεγάλες διασπάσεις. Στην **Ορθόδοξη Ανατολική εκκλησία** υπάρχουν ισχυρά αντιμαχόμενα Πατριαρχεία, όπως της Κωνσταντινούπολης, των Ιεροσολύμων, της Αλεξάνδρειας, το Ρώσικο και το Αρμένικο Πατριαρχείο, καθώς επίσης και η διαμάχη ανάμεσα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, η οποία διαμάχη επί των ημερών του αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλου είχε φθάσει σε πολύ κρίσιμο σημείο.

Στην **Καθολική Δυτική εκκλησία** υπάρχουν οι λεγόμενοι «χαρισματικοί» πιστοί, οι οποίοι είναι μεν βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, σύμφωνα με το Πράξεις Β/2:1-4, αλλά παραμένουν μέσα στους κόλπους της Καθολικής μητέρας εκκλησίας και αποτελούν μία υπολογίσιμη δύναμη.

Στην **Διαμαρτυρόμενη εκκλησία**, που θεολογικά πλησιάζει περισσότερο προς την πρώτη αποστολική εκκλησία, υπάρχουν δύο μεγάλες και ισχυρές αντιμαχόμενες μεταξύ τους ομάδες, οι Ευαγγελικοί και οι Πεντηκοστιανοί. Αλλά και οι δύο αυτές ομάδες χωρίζονται σε πολλές άλλες ισχυρές υποκατηγορίες. Βέβαια δογματικά (θεολογικά), η Πεντηκοστιανή κίνηση δεν ανήκει στην Διαμαρτυρόμενη εκκλησία, για λόγους τους οποίους δεν μπορούμε να εκθέσουμε, καθόσον δεν είναι αυτό καθ' εαυτό το κύριο θέμα μας, πλην όμως ο ενδιαφερόμενος για λεπτομέρειες επ' αυτού μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»** (κωδικός 34). Αυτή είναι η εικόνα της «εκκλησίας», που συνήθως γνωρίζουν οι περισσότεροι, χωρίς όμως να υπάρχει βαθύτερη γνώση του θέματος.

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

«Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

Στην Αποκάλυψη Α/1:12 γράφει: «*Και εστράφην να ίδω την φωνήν, η οποία ελάλησε μετ' εμού, και στραφείς είδον ΕΠΤΑ ΛΥΧΝΙΑΣ, και εν μέσω των επτά λυχνιών (είδον ένα) όμοιον με υιόν ανθρώπου*». Στο εδ.Α/1:20 εξηγεί ότι «*ΑΙ ΕΠΤΑ ΛΥΧΝΙΑΙ τα οποίας είδες, είναι ΑΙ ΕΠΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ*». Εδώ, ο απόστολος Ιωάννης βλέπει σε όραση τον Ιησού Χριστό να περπατά ανάμεσα σε 7 τοπικές εκκλησίες, οι οποίες όπως αναφέρονται στα κεφάλαια Β/2 και Γ/3 του βιβλίου της Αποκάλυψης είναι κατά σειρά: **ΕΦΕΣΟΣ, ΣΜΥΡΝΗ, ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ΘΥΑΤΕΙΡΑ, ΣΑΡΔΕΙΣ, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ και ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ**. Η αναφορά όμως της Βίβλου στις «επτά εκκλησίες» είναι καθαρά **τυπολογική** (συμβολική) και αναφέρεται στη χρονική πληρότητα της περιόδου της εκκλησίας του Ιησού Χριστού (περίοδος χάριτος), η οποία αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής, όπου εκπληρώθηκε τυπολογικά η 4^η κατά σειρά από τις 7 εορτές του Κυρίου και θα τελειώσει σε πρώτο στάδιο με την αρπαγή της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας» και σε δεύτερο στάδιο με την αρπαγή «*του λοιπού σπέρματος της γυναικός*», της «εκκλησίας της Λαοδικείας» στο μέσον της επταετίας του Αντίχριστου (βλ. Αποκάλυψη ΙΑ/11: 11, ΙΒ/12:17).

Η ιστορία του κόσμου, από της δημιουργίας μέχρι της συντέλειας του κόσμου, χωρίζεται σε 7 μεγάλες **περιόδους**, που αποκαλούνται **οικονομίες**. Οι 4 πρώτες δεν αναφέρονται ρητά μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά συνάγονται από τα μεγάλα ιστορικής σημασίας γεγονότα που τις χωρίζουν μεταξύ τους, και κατά σειρά είναι: **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ** (τελειώνει με την εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον κήπο της Εδέμ – βλ. Γένεση Γ/3:23), **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ** (τελειώνει με το κατακλυσμό του Νώε, το 2500 π.Χ. περίπου - βλ. Γένεση Ζ/7), **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ** (τελειώνει με την κρίση της Βαβέλ, το 1900 π.Χ. - βλ. Γένεση ΙΑ/11), και **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕ-**

ΛΙΑΣ (τελειώνει με το «πάσχα» των Ισραηλιτών, το 1450 π.Χ. περίπου - βλ. Έξοδος ΙΒ/12).

Οι 3 τελευταίες περιόδοι αναφέρονται ρητά μέσα στην Αγία Γραφή και είναι: **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**, η οποία αρχίζει με την έξοδο του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο («πάσχα») και τελειώνει με το αληθινό «πάσχα», που είναι η θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ**, στην οποία βρισκόμαστε τώρα και η οποία αρχίζει από τη θυσία του Ιησού και ειδικότερα από την ημέρα της Πεντηκοστής και θα τελειώσει με την αρπαγή της εκκλησίας. Τελευταία είναι **Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**, η οποία θα αρχίσει με τη δεύτερη ένδοξη έλευση του Ιησού και θα τελειώσει με την καταστροφή του κόσμου (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ – σελ.76).

Στο κεφάλαιο αυτό, θα ασχοληθούμε αποκλειστικά με την παρούσα 6^η οικονομία, την «περίοδο της χάριτος», η οποία τυπολογικά περιγράφεται και αναλύεται μέσα από τις 7 εκκλησίες της Αποκάλυψης και οι οποίες αντιπροσωπεύουν 7 χρονικές περιόδους της εκκλησίας. Η συγκεκριμένη ονομασία της κάθε εκκλησίας, φανερώνει και το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της γνώρισμα:

(1) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ (Αποκάλυψη Β/2:1-7)

«**ΕΦΕΣΟΣ**» σημαίνει έφεση (αγάπη) για τον Ιησού Χριστό και είναι **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ**. Είναι η χρονική περίοδος που αρχίζει με την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις κεφ.Β/2) και τελειώνει με την έναρξη των διωγμών το έτος **64 μ.Χ.** από το Ρωμαίο αυτοκράτορα Νέρωνα και οι οποίοι κορυφώθηκαν αργότερα το έτος **161 μ.Χ.** επί αυτοκρατορίας του Μάρκου Αυρήλιου. Οι πιστοί της περιόδου αυτής, αλλά και της επόμενης, δεν είχαν κάποια ιδιαίτερη ονομασία ή τίτλους, απλά ονομάζονταν «μαθητές», ή «άγιοι», ή «παιδιά του Θεού». Οι πιστοί ονομάστηκαν για πρώτη φορά στην Αντιόχεια «**χριστιανοί**», χωρίς να έχουν δίπλα και κάποιο κοσμικό επίθετο (δηλαδή χριστιανοί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, χριστιανοί ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, χριστιανοί ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ, κλπ). Στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων ΙΑ/11:25 γράφει: «*Και συνελθόντες εις την εκκλησία (ο Παύλος και ο βαρνάβας) εν ολόκληρον έτος, εδίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εν Αντιοχεια ΟΝΟΜΑΣΘΗΚΑΝ οι μαθηταί Χριστιανοί*» (βλ. Α΄Πέτρου Δ/4:16 και Πράξεις Ις΄16:28). Οι εχθροί των χριστιανών τους ονόμαζαν «**πλά-**

vous» (Β' Κορινθίους γ' /6:8, Ματθαίος ΚΖ/27:63), «επαναστάτες» (Πράξεις Ιζ'/16:20, ΙΖ/17: 6) και «αιρετικούς» (Πράξεις ΚΔ/24:14-17, ΚΗ/28:22) και μάλιστα τον απόστολο Παύλο τον αποκαλούσαν φθοροποιοί και πρωτοστάτη της «αίρεσης των Ναζωραίων». Αυτούς τους τίτλους είχε η εκκλησία των πρώτων αποστολικών χρόνων, η εκκλησία της Εφέσου, αλλά και η μετέπειτα η εκκλησία της Σμύρνης.

(2) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ (Αποκάλυψη Β/2:8-11)

«ΣΜΥΡΝΗ»: Προέρχεται από τα «σμύρνα», τα οποία έβαζαν στους νεκρούς. Είναι η χρονική περίοδος **ΤΗΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, της εκκλησίας των διωγμών και των κατακομβών. Η περίοδος αυτή αρχίζει με τους διωγμούς (64 μ.Χ.) και τελειώνει το έτος 313 μ.Χ. με την έκδοση του Διατάγματος των Μεδιολάνων «περί ανεξιθρησκείας» από τον Μεγάλο Κωνσταντίνο. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από λαμπρές και ένδοξες σελίδες αμέτρητων χιλιάδων μαρτύρων, που προτίμησαν το θάνατο μέσα στις Ρωμαϊκές αρένες, παρά να αρνηθούν την πίστη τους στον Ιησού. Το μεγαλείο της ψυχής τους ήταν τέτοιο, που λύγιζε και τους βασανιστές τους, δεκάδες από τους οποίους ακολούθησαν τη «νέα πίστη», ακολούθησαν την «αίρεση των Ναζωραίων» και έγιναν στη συνέχεια και οι ίδιοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού. Η εκκλησία της Σμύρνης είναι η εκκλησία των χιλιάδων ανώνυμων και επώνυμων μαρτύρων της πίστης.

(3) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ (Αποκάλυψη Β/2:12-17)

«ΠΕΡΓΑΜΟΣ» σε ελεύθερη απόδοση σημαίνει «πολλοί γάμοι». Η μία εκκλησία που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός και υπήρχε μέχρι τότε, «παντρεύτηκε» με το σύστημα του κόσμου, συμβιβάστηκε με τον κόσμο, μετά το έτος 313 μ.Χ., με αποτέλεσμα να χάσει την απλότητά της, την αλήθεια και το φως της, τη δύναμή της και το Πνεύμα του Θεού να φύγει μέσα από αυτή και τέλος να καταστήσει μια νεκρή εκκλησία, μια εκκλησία ξερών πνευματικών τύπων. Η εκκλησία της Περγάμου είναι **Η ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**. Η εκκλησία της περιόδου αυτής και των μετέπειτα περιόδων, δεν έχει καμιά σχέση και ομοιότητα με την εκκλησία των δύο προηγούμενων περιόδων. Από τον 3^ο αιώνα μ.Χ. αρχίζει μια αυξανόμενη αποστασία, η οποία κορυφώνεται κυρίως από τον 6^ο αιώνα και μετά, οπότε

αρχίζουν οι σκοτεινοί αιώνες της εκκλησίας.

(4) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ(Αποκάλυψη Β/2:8-11)

«ΘΥΑΤΕΙΡΑ» σημαίνει «θυγάτηρ της Τύρου» και αναφέρεται στην Αποκάλυψη Β/2:20-25 ότι η εκκλησία την περίοδο αυτή θα αρχίσει να λατρεύει τον Βάαλ και την Ιεζάβελ, την τότε σύγχρονη «χριστιανή» κόρη της Τύρου. Η εκκλησία αποστατεί και φθάνει στο έσχατο σημείο της ειδωλολατρίας και όλα αυτά με χριστιανικό περίβλημα. Είναι η περίοδος **ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΑΙΩΝΩΝ**, είναι η χειρότερη περίοδος που πέρασε ποτέ η εκκλησία του Ιησού Χριστού και θεωρητικά αρχίζει από τον 6^ο αιώνα (όπου αρχίζει να βασιλεύει πνευματικό σκοτάδι σε Ανατολή και Δύση) και τελειώνει τον 15^ο αιώνα. Η εκκλησία δεν είχε ακόμα διασπασθεί σε Δύση και Ανατολή, αλλά η στάση της απέναντι στο αληθινό φως του ευαγγελίου του Ιησού ήταν μισητή και ιδιαίτερα στη Δύση. Εάν κάποιος πιστός ήταν αντίθετος με το θρησκευτικό κατεστημένο, τον θεωρούσαν αιρετικό και μάγο και με συνοπτικές θεατρinίστικες διαδικασίες τον οδηγούσαν κατευθείαν στο θάνατο, στην μεν Δύση διά της πυράς από την «Ιερά Εξέταση», στην δε Ανατολή με βασανισμούς, φυλακές και εξορία (π.χ. Ιωάννης Χρυσόστομος). Αμέτρητες χιλιάδες τέτοιους «αιρετικούς» πιστούς είχε στείλει στο θάνατο ανά τους αιώνες η «...αγία» εκκλησία. Αποτελεί μια μελανή σελίδα στην ανθρώπινη ιστορία ότι τα πιο ειδεχθή εγκλήματα έχουν γίνει στο «...όνομα» του Ιησού, στο όνομα Εκείνου που δίδαξε «να αγαπάτε τους εχθρούς σας» και «να μην ανταποδίσετε το κακό σε κανένα».

Όταν ο χριστιανισμός απέκτησε κρατική προστασία, επί Μεγάλου Κωνσταντίνου και μετά, άρχισε ο σκληρός ανταγωνισμός των ομόδοξων Πατριαρχείων Κωνσταντινούπολης και Ρώμης, με αποτέλεσμα να αρχίζουν σταδιακά να αποχωρίζονται και να εμφανίζονται οι όροι «**Ανατολική εκκλησία**» και «**Δυτική εκκλησία**», αλλά όμως (όπως ήδη αναφέραμε) αποτελούσαν ακόμα **ΜΙΑ εκκλησία** για τον έξω κόσμο, μέχρι το έτος 1054 μ.Χ., που επήλθε η οριστική ρήξη στις σχέσεις των εκκλησιών.

(5) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΣΑΡΔΕΩΝ (Αποκάλυψη Γ/3:1-6)

«ΣΑΡΔΕΙΣ» σημαίνει «λίγοι που ξέφυγαν». Ξέφυγαν δηλαδή

μέσα από το πνευματικό (θρησκευτικό) σκοτάδι της κατεστημένης Ορθόδοξης και Καθολικής εκκλησίας, που είχαν αποστατήσει από την αλήθεια και είχαν πέσει στον τυπικισμό και την ειδωλολατρία. Η εκκλησία των Σάρδεων είναι **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ**, ή «η Διαμαρτυρόμενη εκκλησία», όπως την ονόμασαν οι εχθροί της, ενώ οι ίδιοι αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «**Ευαγγελικούς**».

Το γεγονός που πρέπει να θίξουμε και να προσέξει ιδιαίτερα ο αναγνώστης για την περίοδο αυτή είναι το εξής: Ο Μαρτίνος Λούθηρος (τον οποίο χρησιμοποίησε ο Θεός το έτος 1517 μ.Χ. για να βγάλει την εκκλησία Του από την πλάνη των σκοτεινών αιώνων και να την φέρει και πάλι στο φως και την αλήθεια), είχε μερική αποκάλυψη από τον Θεό, είχε δηλαδή αποκάλυψη μικρού μέρους της αλήθειας από τον Λόγο του Θεού. Δίδασκε θεμελιώδεις σωτηριακές αλήθειες, όπως δικαίωση διά της πίστης στη λυτρωτική θυσία του Ιησού, αναγέννηση, τη μοναδικότητα της μεσιτείας του Ιησού, κλπ.. Για παράδειγμα, εάν υποθέσουμε ότι η Καθολική εκκλησία (από την οποία προερχόταν ο Λούθηρος) είχε **100 πλάνες**, ο Λούθηρος ξεκίνησε τη μεταρρύθμιση με **20 ΑΛΗΘΕΙΕΣ** και **80 ΠΛΑΝΕΣ** που πήρε από την Καθολική εκκλησία. Αργότερα, άλλοι πιστοί μέσα από την ομάδα του Λούθηρου είδαν, μελετώντας τις Γραφές, ότι ο Λούθηρος δεν ορθοτομούσε όλο τον Λόγο του Θεού. Το αποτέλεσμα ήταν να αποσπασθούν και να δημιουργήσουν μια άλλη πνευματική ομάδα που είχε περισσότερες αλήθειες, που είχε π.χ. **40 ΑΛΗΘΕΙΕΣ** και **60 ΠΛΑΝΕΣ** που πήραν από το Λούθηρο. Μέσα από την καινούρια αυτή ομάδα βγήκε αργότερα μια άλλη ομάδα που είχε **50 ΑΛΗΘΕΙΕΣ** της Βίβλου και **50 ΠΛΑΝΕΣ**. Μεταγενέστερα βγήκε κάποια άλλη ομάδα που είχε **60 ΑΛΗΘΕΙΕΣ** και **40 ΠΛΑΝΕΣ**, και ούτω καθεξής. Γι' αυτό στην περίοδο της «εκκλησίας των Σάρδεων» αναπτύχθηκαν διάφορες χριστιανικές κινήσεις, όπως Λουθηρανοί, Βαπτιστές, Αναβαπτιστές, Επισκοπικοί, κλπ.. Δηλαδή ο Κύριος Ιησούς άρχισε να κάνει μια περιοδική και μερική αποκάλυψη του Λόγου Του στην εκκλησία Του, ώστε όταν θα έρθει να την παραλάβει να της έχει δώσει πλήρη αποκάλυψη της αλήθειας. Γι' αυτό η εκκλησία των Σάρδεων, εκτός του ότι ονομάζεται «**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ**», ονομάζεται και «**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΣΜΑΤΩΝ**», χωρίσματα (διαίρεσεις) που ο Θεός

επέτρεψε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, για να μπορέσει ο λαός Του, έχοντας στην αρχή λίγο «φως», μετά λίγο περισσότερο, πιο μετά περισσότερο, κλπ., να ξεφύγει μέσα από το βαθύ σκοτάδι που είχε τυλιχθεί.

(6) Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

(Αποκάλυψη Γ/3:7-13)

«**ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ**» είναι σύνθετη λέξη και σημαίνει «*αγάπη προς τους αδελφούς*». Η εκκλησία της Φιλαδέλφειας είναι **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ**. Είναι η χρονική περίοδος της εκκλησίας που ζούμε εμείς σήμερα και που ο Ιησούς δίνει μεγάλες αποκάλυψεις του Λόγου Του στους αγίους Του, όπως έκανε και με τους πιστούς της πρώτης εκκλησίας, της «Εφέσου». Την έναρξή της την τοποθετούμε χρονικά (χωρίς να υπάρχει δέσμευση γι' αυτό) το έτος 1906 μ.Χ., όταν ο Θεός στην οδό Αζούζα στο Λος Άντζελες, μετά από 19 αιώνες επανέλαβε το γεγονός της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις κεφ. Β/2) και βάπτισε ομαδικά με το άγιο Πνεύμα Του μια ομάδα ταπεινών και άσημων νέγρων. Από τότε άρχισε και πάλι η εκκλησία να κηρύττει το ευαγγέλιο και να δίνει τη μαρτυρία της με δύναμη Πνεύματος αγίου, με θεραπείες και εκβολές δαιμονίων και με σημεία και τεράστια. Τον ίδιο καιρό, αλλά λίγο αργότερα, έδωσε ο Ιησούς στην εκκλησία Του τη θαυμαστή αποκάλυψη της «*πρώτης ΠΑΣΩΝ των εντολών*» η οποία είναι ότι «*...Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ (ένας) ΚΥΡΙΟΣ*» (βλ. Μάρκος ΙΒ/12:29-30, κλπ.).

Συμπερασματικά, βλέπουμε ότι η **ΜΙΑ εκκλησία** (*εκκλησίες Εφέσου και Σμύρνης*), που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός χύνοντας το πολυτιμο αίμα Του και η οποία δεν είχε ονόματα, τίτλους και παρατσούκλια διασπάστηκε σε δύο μεγάλες αντιμαχόμενες εκκλησιαστικές παρατάξεις, τις μετέπειτα ονομασθείσες **Ορθόδοξη εκκλησία** και **Καθολική εκκλησία** (*εκκλησίες Περγάμου και Θυατείρων*), χωρίς όμως να έχουν φως Χριστού, χωρίς να κηρύττουν αναγέννηση καρδιών, καθόσον είχαν πέσει στην τήρηση ξερών θρησκευτικών τύπων.

Μέσα από την Καθολική εκκλησία βγήκε η **Διαμαρτυρόμενη εκκλησία** (*εκκλησία των Σάρδεων*), με τα διάφορα χωρίσματά της, η οποία είχε μερική επίγνωση των αληθειών της Βίβλου και δίδασκε σωτηρία του αμαρτωλού ανθρώπου δια του αίματος του Ιησού (ανα-

γέννηση). Μέσα από την Ευαγγελική (Διαμαρτυρόμενη) εκκλησία βγήκε αργότερα η **Πεντηκοστιανή εκκλησία**, με ακόμα περισσότερες αλήθειες και αποκαλύψεις της Αγίας Γραφής και δίδασκε εκτός από την αναγέννηση, βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, θεραπείες από τις αρρώστιες και απελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα. Μέσα από την Πεντηκοστιανή (τριαδική) εκκλησία βγήκε αργότερα η **Πεντηκοστιανή μονοθεϊστική** (μη τριαδική) **εκκλησία**, με ακόμα περισσότερο φως από τις προηγούμενες.

Είναι επιβεβαιωμένο ιστορικά ότι η τριαδική διδασκαλία εισήχθη **σαν έννοια** από τον Μέγα Αθανάσιο στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας (325 μ.Χ.), χωρίς όμως να αναφέρονται ρητά οι όροι «τριάδα-τριαδικός». Αυτό συνέβηκε για πρώτη φορά τον 6^ο μ.Χ αιώνα από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό, που χρησιμοποίησε τον όρο αυτό στο νομοθετικό κώδικα που θέσπισε, που είναι γνωστός ως Ιουστινιάνειος Κώδικας. Στην Καινή Διαθήκη οι όροι αυτοί δεν αναφέρονται ούτε μία φορά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Όταν αναφερόμαστε στην «Πεντηκοστιανή εκκλησία», δεν εννοούμε το κατεστημένο Πεντηκοστιανό δόγμα, αλλά αναφερόμαστε σε όσους έχουν την προσωπική εμπειρία της Πεντηκοστής, ανεξάρτητα, σε ποιο δόγμα (τυπικά) ανήκουν.

Μέσα από την Πεντηκοστιανή εκκλησία θα βγει και η **ΝΥΜΦΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, η εκκλησία που θα αρπαχθεί (*εκκλησία της Φιλαδέλφειας*), που δεν θα έχει «*κηλίδα ή ρυτίδα, ή κάτι από αυτά, αλλά θα είναι άγια και άμωμη*» (Εφεσίους Ε/5:27), θα είναι εκκλησία «*τρομερά, ως στράτευμα με σημαίες*» (Άσμα Ασμάτων ζ΄/6:4,7). Η εκκλησία της αρπαγής τυπολογικά είναι ο «*υιός ο άρσεν*», που αναφέρεται στην Αποκάλυψη ΙΒ/12:5 (αρχαίο κείμενο). Περισσότερες λεπτομέρειες για τον «υιό τον άρσεν(α)», διάβασε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**».

Βλέπουμε ότι ο Θεός άρχισε (από την εποχή του Λούθηρου) ΜΕ ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ του Λόγου Του και θα δώσει (ήδη δίνει) ΠΛΗΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ στις ημέρες μας, λίγο πριν την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας Του, της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας. Επίσης, αξιοσημείωτο

γεγονός είναι ότι η προηγούμενη ομάδα, συνήθως εδίωκε ως «αιρετική» και «πλανεμένη» την επόμενη ομάδα, η οποία είχε βγει μέσα από αυτήν, και ούτω καθεξής. Αποτελεί πλέον κανόνα, κάθε καινούρια αποκάλυψη και ό,τι αντιβαίνει με το κατεστημένο να διώκεται και μάλιστα με φανατισμό.

(7) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ** (Αποκάλυψη Γ/3:14-22)

Αυτή είναι η **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ**, είναι η τωρινή **χλιαρή εκκλησία** η οποία συνυπάρχει με την εκκλησία της Φιλαδέλφειας που θα αρπαχτεί, αλλά αυτή όμως θα παραμείνει κάτω στη Γη και θα δοκιμασθεί σκληρά από το σύστημα του Αντίχριστου. Η «εκκλησία της Σμύρνης» και η «εκκλησία της Λαοδικείας» είναι οι διωκόμενες εκκλησίες, η μεν πρώτη γιατί «*άφησε την πρώτη αγάπη της για τον Ιησού*» (Αποκάλυψη Β/2:4-5), η δε δεύτερη γιατί είναι «*χλιαρή*» και βρίσκεται μεταξύ δύο φρονημάτων (Αποκάλυψη Γ/3:15-17).

Τυπολογικά στην Καινή Διαθήκη η εκκλησία της Λαοδικείας είναι «**οι δύο μάρτυρες**» που αναφέρονται στο κεφάλαιο ΙΑ/11 της Αποκάλυψης και οι οποίοι είναι «*αι ΔΥΟ ΕΛΑΙΑΙ, και αι ΔΥΟ ΛΥΧΝΙΑΙ, αι ιστάμεναι ενώπιον του Θεού της γης*» (Αποκάλυψη ΙΑ/11:4). Είδαμε στην αρχή ότι «*λυχνία*» είναι η «*εκκλησία*», και κατά συνέπεια το πρώτο στοιχείο που μας δίνει η Αγία Γραφή για τους δύο μάρτυρες είναι ότι πρόκειται για «**ΔΥΟ ...ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ**», δηλαδή για δύο ομάδες.

Στην προς Ρωμαίους επιστολή κεφ.ΙΑ/11:17-18 διαβάζουμε για την **καλήν ΕΛΑΙΑ**, που είναι οι Ισραηλίτες και για την **αγρι ΕΛΑΙΑ**, που μπολιάστηκε με την καλή ελαία και που είναι οι εθνικοί που μπολιάστηκαν με την αλήθεια του Λόγου του Θεού. Το δεύτερο λοιπόν στοιχείο που έχουμε για τις «*δύο εκκλησίες*» της περιόδου της θλίψης είναι από ποιους θα απαρτίζονται: Θα είναι η **εξ ΙΟΥΔΑΙΩΝ εκκλησία** (η καλή ελαία) και η **εξ ΕΘΝΩΝ εκκλησία** (η αγρι-ελαία). Μία θα είναι η εκκλησία της Λαοδικείας, αλλά θα αποτελείται από δύο ομάδες και θα έχει διπλή μαρτυρία (εξ ού και «*δύο μάρτυρες*»).

Ενώ οι πιστοί της εκκλησίας αυτής για τριάμισι ημέρες (χρόνια)

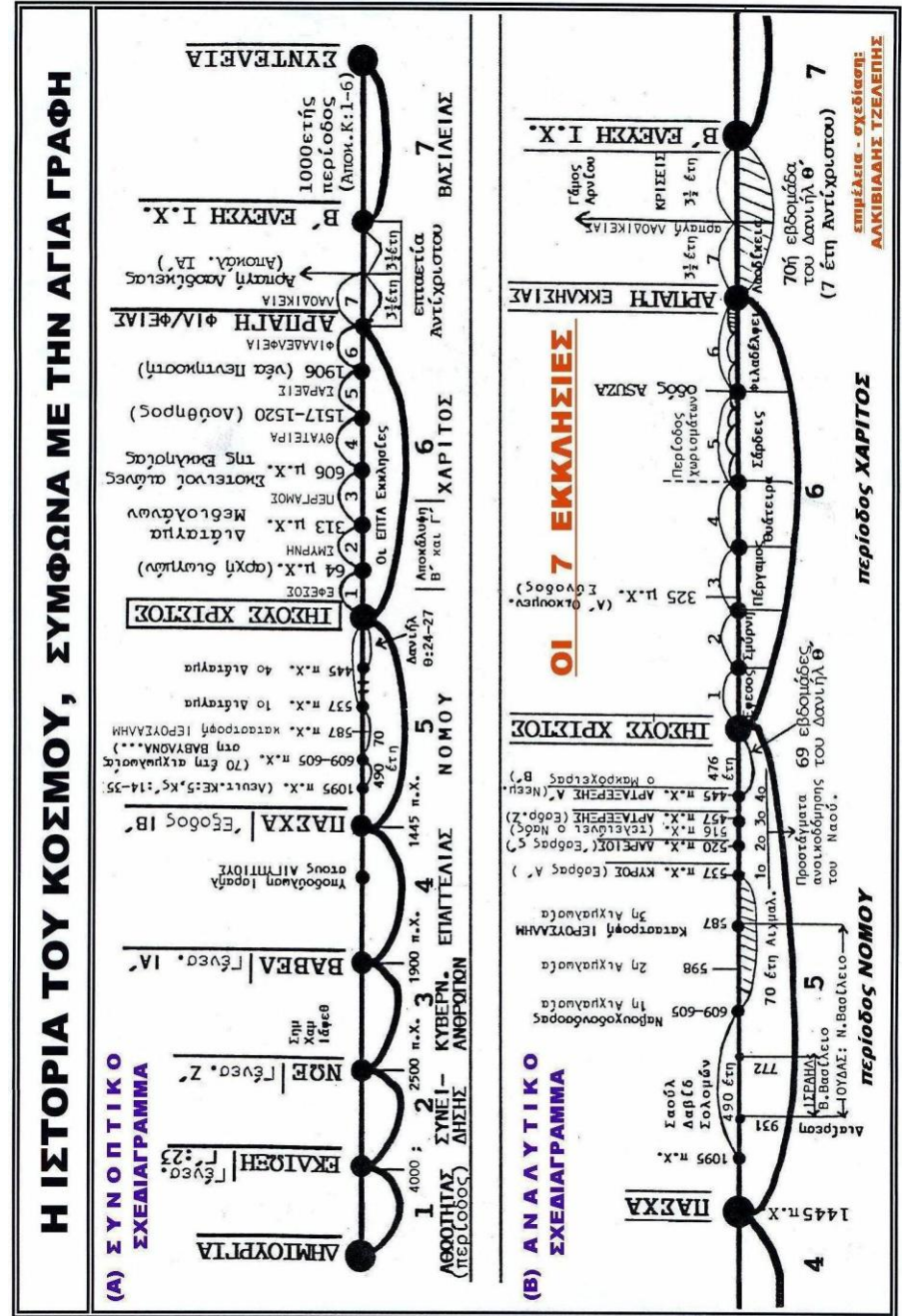
θα ενεργούν σημεία και θαύματα, θα έχουν την εξουσία να κλείνουν και να ανοίγουν τον ουρανό (βλ. Αποκάλυψη ΙΑ /11:5-6), ο Αντίχριστος όμως θα τους πολεμήσει με λύσσα, θα τους θανατώσει και δεν θα επιστρέψει «*τα πτώματα αυτών να τεθώσιν εις ΜΝΗΜΑ*». Το μήνμα εδώ δεν έχει την έννοια του «τάφου», αλλά της ανάμνησης. Ο Αντίχριστος θα τους «*αφανίσει εξαισιώς*», και δεν θα επιτρέψει να υπάρχει καμιά ενθύμησή τους (βλ. ΙΑ /11:9). Στο τέλος όμως των πρώτων τριάμισι ετών της επταετίας του Αντίχριστου (δηλ. στο μέσον), θα αναστηθούν και τρόμος θα καταλάβει αυτούς που θα τους δουν. Ο Κύριος στη συνέχεια θα τους αρπάξει στον ουρανό (βλ. ΙΑ /11:11-12). Τότε κλείνει και **τυπικά** η περίοδος (οικονομία) της χάριτος, γιατί **ουσιαστικά** θα κλείσει Η ΘΥΡΑ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ με την αρπαγή της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας, η οποία όταν θα αρπαχτεί, θα περιμένει να έρθουν και οι αδελφοί της περιόδου της θλίψης «*οι μέλλοντες να φονεωθώσιν*» (Αποκάλυψη ς'/6:9-11).

Αυτή είναι σε συντομία η ιστορική πορεία της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, που άρχισε πριν από 2.000 χρόνια περίπου, την ημέρα της Πεντηκοστής και θα τελειώσει με την αρπαγή της εκκλησίας της θλίψης, της Λαοδικείας, η οποία θα είναι «το υπόλοιπον σπέρμα» της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας (βλ. Αποκάλυψη ΙΒ /12:17).

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Για την εύκολη κατανόηση του κειμένου της Αγίας Γραφής από τον αναγνώστη, στο παρόν βιβλίο χρησιμοποιείται το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμ. Νεόφυτου Βάμβα (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»). Λέξεις εδαφίων που βρίσκονται σε παρένθεση, δεν υπάρχουν στο αρχαίο Ελληνικό κείμενο. (Ορισμένες λέξεις τίθενται μεταφρασμένες, ή απευθείας, ή μέσα σε παρένθεση)

Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Α,Β,Γ, ..., κλπ) και ΑΡΙΘΜΟΙ (1,2,3, ..., κλπ) Για παράδειγμα «βλ. Ματθαίος Ε/5:8 και Αποκάλυψη ΙΒ/12:9», δηλαδή Ματθαίος, 5° κεφάλαιο (Ε') και εδάφιο 8 και Αποκάλυψη, 12° κεφάλαιο (ΙΒ') και εδάφιο 9. Αυτό κρίθηκε απαραίτητο για όσους αναγνώστες χρησιμοποιούν Καινή Διαθήκη σε Νεο-Ελληνική μετάφραση, όπου στα εδάφια, στις παραπομπές, κλπ χρησιμοποιούνται μόνον ΑΡΙΘΜΟΙ. Για παράδειγμα «Ματθαίος 5:8, ή Αποκάλυψη 12:9»

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ (ΕΠΙΛΟΓΟΣ)

1. Σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, ο άνθρωπος δεν σώζεται από τις αμαρτίες του με την προσωπική του αξία, ή με την ηθική του διδασκαλία, ή με τα καλά του έργα και με τη δική του δικαιοσύνη, αλλά σώζεται μόνο με τη χάρη του Θεού που έμπρακτα εκδηλώθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, θυσιάζοντας τον μονογενή Υιό Του: *«Διότι τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθεί ΠΑΣ (...αντί για τη λέξη «ΠΑΣ», βάλε το δικό σου όνομα) ο πιστεύων εις Αυτόν, ΑΛΛΑ ΝΑ ΕΧΕΙ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ»* (Ιωάννης Γ/3:16). Η συγχώρηση των αμαρτιών του ανθρώπου, η απόλαυση της χάρης του Κυρίου, η καρποφόρα πνευματική ζωή και η πληρότητα της εν Χριστώ ζωής επιτυγχάνεται όταν ο άνθρωπος με ειλικρινή καρδιά αναγνωρίσει ότι:

- Ενώπιον του ΑΓΙΟΥ Θεού, **είναι** ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ και ότι έχει ανάγκη σωτηρίας (Ρωμαίους Γ/3:23, Ησαΐας ΝΓ/53:3, κλπ).
- Η αμαρτία **χώρισε** τον άνθρωπο από τον Θεό και ο μισθός της αμαρτίας είναι **ΘΑΝΑΤΟΣ** (Ησαΐας ΝΘ/59:2 /Ρωμαίους ς/16:23).
- Μόνος του **δεν μπορεί** να σώσει τον εαυτό του, αλλά ο ΙΗΣΟΥΣ πέθανε στη θέση του (Ψαλμός ΜΘ/49:7 /Α' Κορινθ. ΙΕ/15:3).
- **Να πιστέψει** στον Κύριο Ιησού Χριστό και **να ομολογεί** την πίστη του σ' Αυτόν (βλ. Ιωάννης Ε/5:24, Ζ/7:28, Η/8:12, κλπ, Ρωμαίους Ι'/10:9-10).

Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος χωρίς την πνευματική γέννηση («αναγέννηση») δεν μπορεί να μπει στον ουρανό: *«Εάν τις δεν γεννηθεί ΑΝΩΘΕΝ (από τον ουρανό), δεν δύναται να ιδη την βασιλείαν του Θεού»*. Πρέπει ο άνθρωπος να γεννηθεί δυο φορές. Την πρώτη φορά γεννιέται **σωματικά** από τους γονείς του και τη δεύτερη γεννιέται **πνευματικά** από το άγιο Πνεύμα του Θεού, όταν εκζητήσει με πίστη να έρθει να κατοικήσει στο θρόνο της καρδιά του ο Ιησούς Χριστός.

Αναγέννηση σημαίνει επανάσταση μέσα στη ζωή σου. Βλέπεις την πνευματική γύμνια σου, τη ρυπαρότητά σου και την ενοχή σου μπροστά στον Θεό. Αντιλαμβάνεσαι πως έπρεπε ο άγιος Θεός να σε είχε αφανίσει, αλλά ο Ιησούς πλήρωσε την ποινή της δικής σου αμαρτίας, χύνοντας το δικό Του αίμα, πέθανε Αυτός στη θέση σου, ικανοποιώντας τη θεία δικαιοσύνη. Τότε συντρίβεται η καρδιά σου, αναγνωρίζεις το κόστος της θυσίας του Ιησού για σένα προσωπικά, γονατίζεις και ζητείς να μπει μέσα στην καρδιά σου, να σε γεμίσει με το άγιο Πνεύμα Του και να γίνει Αυτός ο σωτήρας σου, ο λυτρωτής σου και ο κυβερνήτης της ζωής σου.

Όταν σου συμβεί αυτό, τότε γίνονται εκπληκτικά και θαυμαστά γεγονότα στη ζωή σου: Απεχθάνεσαι την αμαρτία, μισείς όλες τις παλιές σου συνήθειες, δεν έχεις άγχος, ανησυχία και ταραχή, δεν έχεις φόβο θανάτου, είσαι πλέον ελεύθερος από τα δεσμά της τυραννίας του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του. **Τώρα έχεις τη βεβαιότητα της σωτηρίας μέσα σου, γνωρίζεις ότι εάν φύγεις από τον κόσμο αυτό θα συνεχίσεις τη ζωή σου στον ουρανό μαζί το σωτήρα σου Χριστό.** Είναι υπέροχο και θαυμαστό. Η ζωή σου τώρα ακτινοβολεί από την αγάπη, τη χαρά και την ειρήνη του Θεού. Ο παλιός σαρκικός εαυτός σου νεκρώθηκε και αναστήθηκε ένας νέος πνευματικός άνθρωπος, είσαι ενώπιον του Θεού ένα νέο κτίσμα: *«Εάν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ, τα αρχαία παρήλθαν, ιδού τα πάντα έγιναν νέα»* (Β' Κορινθίους Ε/5:17). Ο παλιός εαυτός σου **συν**σταυρώθηκε, **συν**απέθανε, **συν**ετάφηκε και **συν**ανέστη με τον Ιησού Χριστό και τώρα ζεις μια αναστημένη ζωή μέσα από τους τάφους των αμαρτιών σου.

Αυτό είναι η αναγέννηση. Μια ριζική αλλαγή της ζωής σου. Αλλαγή απόψεων, ιδεών και νοοτροπίας. Τα ΠΑΝΤΑ στη ζωή σου έγιναν νέα. Με την πρώτη, τη φυσική γέννηση, μπαίνεις στο γήινο περιβάλλον. Με τη δεύτερη, την πνευματική γέννηση, γίνεσαι παιδί του Θεού και μπαίνεις στη βασιλεία του Θεού: *«Όσοι εδέχθησαν Αυτόν (τον Ιησού), εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνουν τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα Αυτού, οι οποίοι ουχι ΕΞ ΑΙΜΑΤΩΝ (δηλ. κληρονομικά), ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν»* (Ιωάννης Α/1:12-13). Πρέπει ο κάθε άνθρωπος να

ξαναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού.

2. Ο **Ιησούς Χριστός** είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό, ένας δρόμος που περνάει από το Γολγοθά: *«Το ΑΙΜΑ του Ιησού Χριστού, του Υιού του Θεού, καθαρίζει ημάς από ΠΑΣΗΣ αμαρτίας»* (Α' Ιωάννου Α/1:7). Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι το ΑΙΜΑ του Ιησού μας καλύπτει από τις αμαρτίες μας και το ΟΝΟΜΑ Του μας δίνει εξουσία και δύναμη κατά των δυνάμεων του σκότους. Είναι η εγγύηση της σωτηρίας μας και ταυτόχρονα τα ανίκητα πνευματικά μας όπλα.

Ο Ιησούς διακήρυξε:

- «Εγώ είμαι η ΟΔΟΣ, και η ΑΛΗΘΕΙΑ, και η ΖΩΗ, ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' Εμού» (Ιωάννης ΙΔ/14:6). Όλοι οι άλλοι δρόμοι (=θρησκείες, δόγματα, φιλοσοφίες, θεωρίες, κλπ) δεν οδηγούν στον ουρανό.
- «Εγώ είμαι η ΘΥΡΑ, δι' Εμού εάν κάποιος εισέλθη, θέλει σωθεί» (Ιωάννης Ι'/10:9). Δεν υπάρχουν «πολλές» πόρτες ή «παραθυράκια» για να μπει κάποιος στον ουρανό, αλλά μόνο μία πόρτα, ο Ιησούς Χριστός ο Ναζωραίος.
- «Ελάτε σε ΜΕΝΑ όλοι οι κουρασμένοι και οι φορτωμένοι και Εγώ (όχι κάποιος άλλος) θα σας ξεκουράσω» (Ματθαίος ΙΑ/11:28). Αυτός ξεκουράζει την πονεμένη ψυχή μας και μας δίνει ειρήνη και ανάπαυση.

Ο απόστολος Παύλος διακήρυξε:

- «Διότι είναι ΕΝΑΣ Θεός, και ΕΝΑΣ μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς» (Α' Τιμόθεου Β/2:5). Κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορεί να πάρει θέση του Ιησού, ως μεσίτη μας προς τον Πατέρα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν γεννήθηκε αναμάρτητος για να θυσιαστεί για μας. Αντίθετα, με τη δική Του θυσία γινόμαστε εμείς καθαροί και άγιοι.
- «ΚΑΘΕ ΕΝΑΣ, που θα επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί» (Ρωμαίους Ι'/10:13). Στο όνομα του Ιησού υπάρχει σωτηρία ψυχής, θεραπεία σώματος και ελευθερία από πονηρές δυνάμεις.

3. Για να αποκτήσεις την άφθονη ζωή που σου προσφέρει ο Ιησούς Χριστός, δεν έχεις να κάνεις τίποτα άλλο, παρά μόνον να Του

το ζητήσεις μέσα απ' την καρδιά σου. Πήγαινε στην ησυχία του δωματίου σου, γονάτισε και εκζήτησέ Τον και Αυτός αμέσως θα σου αποκαλυφτεί. Πες Του, με απλά λόγια που να ακούγονται (όχι από μέσα σου σιωπηλά), αυτό που έχεις μέσα στην καρδιά σου. Για να σε βοηθήσουμε μπορείς να πεις την παρακάτω προσευχή:

Κύριε ΙΗΣΟΥ,

Σ' ευχαριστώ που πέθανες **ΓΙΑ ΜΕΝΑ** και πλήρωσες **Εσύ** για τις **ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ** αμαρτίες επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Έγινες **Εσύ** ο μεσίτης μου προς τον ουράνιο Πατέρα. Με λύπη μετανοώ για κάθε μου αμαρτία. Ανοίγω αυτή τη στιγμή την πόρτα της καρδιά μου και με πίστη Σε καλώ να έρθεις στη ζωή μου σωτήρας και λυτρωτής για όλα τα προβλήματά μου.

Έλα Κύριε Ιησού μέσα στην καρδιά μου, γέμισέ με, με το άγιο Πνεύμα Σου και κάνε με έναν καινούριο άνθρωπο ενώπιόν Σου. **Σ'** ευχαριστώ, γιατί γνωρίζω ότι **Εσύ** αυτό τώρα το κάνεις, κατά την υπόσχεσή Σου.

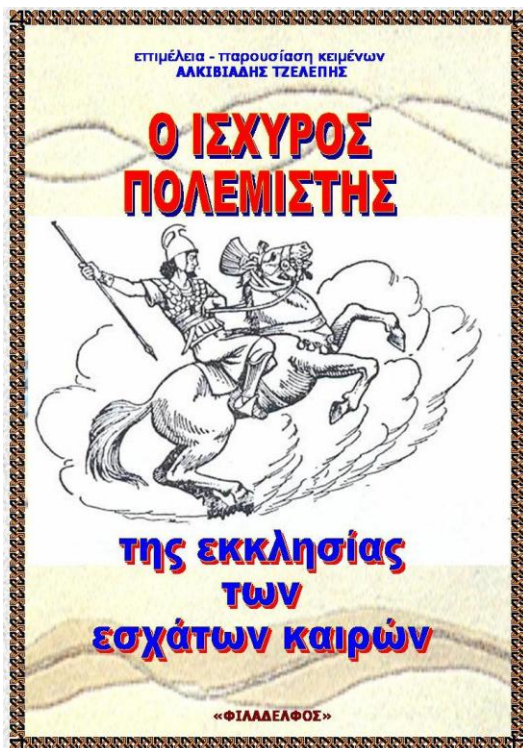
Θέλω να αρχίσω να ζω από **ΤΩΡΑ** την αιώνια ζωή που **Εσύ** μου δίνεις αυτή τη στιγμή. Βοήθησέ με να τιμώ, να δοξάζω και να ομολογώ σε όλους το άγιο όνομά Σου και τα θαυμάσιά Σου. Βοήθησέ με να ζω κάθε μέρα μια άγια και καθαρή ζωή. Το θέλω αυτό και μπορώ να το κάνω με τη δική σου δύναμη Κύριε.

Διακηρύττω ενώπιόν Σου ότι αρνούμαι κάθε ενέργεια του Σατανά στη ζωή μου και όλες τις πονηρές δυνάμεις του. **Σ'** ευχαριστώ Κύριε για την **ΕΞΟΥΣΙΑ** και τη **ΔΥΝΑΜΗ** που μου δίνεις, σαν παιδί δικό Σου πλυμένο με το αίμα Σου και χρισμένο με το Πνεύμα Σου, να συντρίβω τις πονηρές δυνάμεις.

Σ' ευχαριστώ Κύριε Ιησού Χριστέ. Σε δοξάζω γιατί είσαι θαυμαστός και σου ανήκει η δόξα και η τιμή και η λατρεία τώρα και πάντα. **Αλληλούια. ΑΜΗΝ.**

. . . / / / . . .

από τις εκδόσεις μας

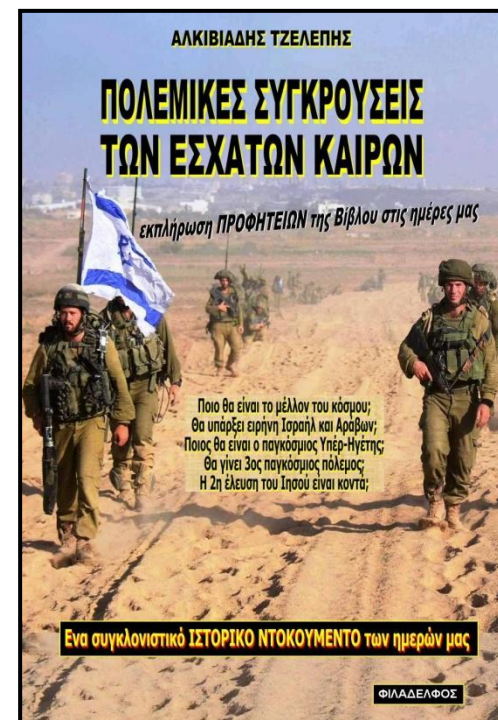
ISBN: 978 - 960 - 92560 - 3 - 2

Α' έκδοση: 07/1998 - Β' έκδοση: 06/2007

Γ' έκδοση: 12/2020 - Σελίδες 88

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ που αποτελείται από τρία (αυτοτελή) θέματα, που μεταξύ τους παρουσιάζουν μια θαυμαστή ενότητα και αποτελούν μια ΤΡΙΛΟΓΙΑ. Τα δύο πρώτα («Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ» και «ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ») έχουν γραφτεί από τον Ρικ Τζόινερ και το τρίτο («Ο ΥΙΟΣ Ο ΑΡΣΕΝ»), που αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου έχει γραφτεί από τον Αλκιβιάδη Τζελέπη.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ που μας μεταφέρει στα τέλη των εσχάτων καιρών και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», της εκκλησίας της αρπαγής, επάνω στην οποία ο Κύριος θα επιθέσει μεγάλη δόξα.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

1η έκδοση: 1995 - 7η έκδοση: 2021 - Σελίδες 570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή ιστορικά στοιχεία τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής επίθεσης της Ρωσίας με τους συμμάχους της εναντίον του λαού Ισραήλ. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «θρησκευτικό», αλλά αποτελεί ένα «σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο», μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση: Ποιο θα είναι το μέλλον του κόσμου; Θα υπάρξει ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; Ποιος θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; Ποιος θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης»; Θα γίνει 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και πότε; Είναι κοντά η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

❖ Σαν συμπλήρωμα του βιβλίου αυτού θεωρείται το βιβλίο με τίτλο «**ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ**» (Κωδικός 29 - σελίδες 80)

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (βησαυρός πρακτικής θεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ - εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ι.Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 βέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (έκδοση 2022)

Ολόκληρο το βιβλίο σε αρχεία pdf θα το βρείτε, για να το αποθηκεύσετε στο προσωπικό σας αρχείο, στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- 1) **FACEBOOK:** "βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
- 2) **SITE:** www.AlkiviadisFiladelfos.com